SHANE PADDINGTON

Adevărata libertate

Traducerea şi adaptarea în limba română de: LILIANA SITAŞ

ALCRIS Romance

Capitolul 1

De câteva zile, un val de căldură făcea ravagii.

Clea băuse în zadar apă cu gheaţă, tot timpul. Se simţea la fel de deshidratată ca şi colinele care înconjurau vila.

Acum, ieşise pe terasă şi contempla grădina. Pe cer, discul arzător al soarelui părea nemişcat. Umbra se întindea sub pini, iar peluzele străluceau asemenea unui miraj al deşertului sub căldură. În depărtare se auzea murmurul mării, ca o invitaţie tentantă căreia Clea îi răspunsese chiar în această dimineaţă. Vila avea piscină, dar ea prefera imensitatea apelor libere.

Brusc, în casă se auziră nişte voci. Pe una dintre ele o recunoscu imediat, cealaltă, însă, îi părea străină. Era vorba de vocea unui bărbat, gravă, dar plină de veselie. Modul sacadat în care vorbea trăda o anumită nerăbdare.

— Mă întreb cum puteţi să dormiţi pe un astfel de timp, spuse el.

— Am petrecut o mare parte din noaptea trecută în piscină, răspunse Melissa. M-am lăsat să plutesc în întuneric. Apa era delicios de răcoritoare.

— Aveţi noroc! Camera mea de la hotel este ca un cuptor. Şi culmea ghinionului, în loc să doarmă atenienii dansează şi cântă până în zori. Afară era un vacarm teribil. Sau deschid ferestrele şi-i aud, sau le închid şi mă sufoc!

— Sărăcuţul! Deci, hotelul nu e dotat cu piscină?

— Dacă are una, eu cel puţin n-am văzut-o.

Vocea bărbatului se amplifica pe măsură ce se apropia de uşile din sticlă care dădeau pe terasă.

Cu capul plecat, Clea urmărise conversaţia. O umbră

prelungă, neagră, se desena lângă ea, pe solul pavat cu dale mari şi ea îşi ridică privirea. Ochii ei mari, albaştri, exprimau surpriza.

Bărbatul iesea din casă şi se oprise s-o privească atent. Nu-l mai văzuse niciodată, dar timbrul vocii lui îi permisese să şi-l imagineze exact cum îl descoperea acum. Era mare, suplu şi părul lui des, negru, tenul măsliniu şi trăsăturile puternice, îl făceau impresionant. Dar ochii cenuşii uimeau la figura aceasta cu o alură atât de grecească. Te-ai fi aşteptat să vezi nişte ochi negri.

Tocurile Melissei ţăcăneau în spatele lui, tulburând liniştea de pe terasă.

— Bună, zise ea, zărind-o pe Clea. Ar fi trebuit să vii la club. Am petrecut o după-amiază minunată, cu barca.

— N-a prea fost vânt, observă Clea privindu-l cu atenţie pe necunoscut.

— Absolut deloc, recunoscu Melissa râzând. Dar ce contează! Pe mare era mai răcoare decât aici.

— Ai întârziat puţin, îi atrase atenţia Clea. Este şase şi jumătate.

— Ştiu, ştiu.

Melissa se întoarse către însoţitorul ei, iar frumosul ei păr ondulat, negru, îi însoţi mişcarea. Avea un farmec special. Când îţi vorbea, ochii ei negri, migdalaţi erau animaţi de o rază vie de lumină, iar pielea, cu un bronz auriu, uniform, îi strălucea. Purta un sutien minuscul, de la un costum de baie alb şi un şort care nu ascundea absolut nimic din picioarele ei perfecte.

— Îmi permiteţi să vă părăsesc o clipă? le zise în grabă.

Clea remarcă imediat o anumită cochetărie în comportamentul surorii ei prin alianţă. Se purta astfel când îi plăcea un bărbat.

— Tata trebuie să sosească dintr-un minut în altul şi se înfurie teribil dacă nu e gata toată lumea pentru cină.

Viaţa este reglată aici ca un ceasornic, iar tata este ceasornicarul!

— Sunt nerăbdător să cunosc un astfel de personaj, murmură bărbatul.

Melissa izbucni în râs, încreţindu-şi fermecătorul ei năsuc.

— Nu fiţi atât de ironic.

Râsul ei o agasă pe Clea, cu atât mai mult cu cât nu i-a plăcut modul în care vorbise despre tatăl lor.

— Clea, n-ai vrea să-i ţii companie lui Benedict până mă schimb?

Melissa nici măcar nu se deranjase să facă prezentările. Trecea fără să-i pese de la o persoană la alta, nu rămânea niciodată în acelaşi loc, nesinchisindu-se de nimic. Avea mereu nevoie de ceva sau de cineva nou. Flecărind cu o persoană, căuta din ochi pe cineva mai seducător, un tânăr şi mai frumos, pe care să-l atragă în plasa aurită a farmecului ei feminin.

— Serveşte-l cu ceva de băut, te rog, dacă eşti amabilă, spuse în timp ce pleca.

Tocurile ei ţăcăneau graţios la fiecare pas şi, înainte de a ieşi, îi aruncă peste umăr un ultim dar fermecător surâs lui Benedict.

Stânjenită, Clea îl privea atent pe acest bărbat, întrebându-se cine putea fi. Şi de ce-l adusese acasă Melissa, fără să anunţe? Lui Kerasteri nu-i plăceau asemenea iniţiative. Nu uita niciodată să le amintească a cui era această casă. Trebuia să-i ceri permisiunea înainte de a invita vreun străin.

Clea nu se putu abţine să-l studieze, iar bărbatul, la rândul lui, făcea acelaşi lucru. Chiar când Melissa era încă pe terasă, ochii lui cenuşii, atât de stranii pe faţa oachesă, nu încetaseră s-o scruteze cu un interes nedisimulat.

— Melissa mi-a spus că are o soră. Dumneavoastră sunteţi Clea despre care mi-a vorbit?

Bărbatul vorbea o greacă impecabilă, dar cu un uşor accent. Urmărindu-l, Clea încerca să descopere originea acestui accent. Interlocutorul ei îşi ridică sprâncenele groase.

— N-aş fi zis că sunteţi surori!

Înţelegând motivul acestei mirări, fata se grăbi să-i explice:

— Oh, credeam că Melissa v-a explicat deja! Suntem rude prin alianţă, dar locuiesc aici, cu ea, de aşa de multă vreme, încât o consider sora mea.

— Acum înţeleg, îi declară bărbatul, continuând s-o fixeze.

Clea nu semăna deloc cu Melissa, dar cum împărţeau acelaşi cămin de-o viaţă, avea tendinţa să uite surpriza pe care o încerca un străin comparându-le. Clea era fină, blondă, cu nişte ochi mari, albaştri. Cu un temperament calm, aproape introvertit, foarte serioasă, făcea un contrast violent cu felul exuberant şi superficial, cu senzualitatea Melissei.

— Mă întreb de unde aveţi acest păr auriu, îi spuse surâzând străinul.

Din instinct, Clea îşi plecă pleoapele, ca să evite surâsul atât de seducător al bărbatului.

— Părinţii mei au fost englezi.

— Englezi? o întrerupse bărbatul.

Această reacţie violentă o făcu să-şi ridice din nou ochii.

— Da. Tatăl meu a murit la puţin după naşterea mea şi, când aveam trei ani, mama a venit cu mine în vacanţă, în Grecia. Aici l-a întâlnit pe Kerasteri. S-au căsătorit şi nu ne-am mai întors în Anglia.

— Ar fi trebuit să-mi închipui, răspunse în engleză bărbatul.

Mirată, Clea exclamă:

— Dar, engleza dumneavoastră este excelentă!

— Sper! replică el amuzat.

— Oh! Oare sunteţi?

— Englez?

Îi aruncă din nou unul din surâsurile lui calde.

— Sunt, mai degrabă, un amestec. Tatăl meu a fost englez, dar am trăit aici aproape toată viaţa.

Tăcu şi toată veselia de pe figură îi dispăru, înlocuită de o expresie dură şi cinică.

— Mama mea este grecoaică, adăugă el.

Clea nu înţelegea de ce acest fapt îl deranja, totuşi. Era ostil Greciei? Crescuse oare în această ţară, ştiind că este pe jumătate străin? Regreta că nu s-a stabilit în adevărata lui patrie? Clea cunoştea bine sentimentul acesta penibil al oamenilor care nu sunt la ei acasă. Nici ea nu era grecoaică, deşi petrecuse cea mai mare parte din existenţa ei aici. Tenul ei şi accentul au făcut-o întotdeauna să fie puţin diferită de ceilalţi copii şi devenind adult nu s-a simţit prea bine în societatea greacă.

— Pot să vă ofer ceva de băut? îi propuse ea.

Trăind în preajma teribilului ei tată vitreg, dobândise reflexul să înconjoare oamenii cu atenţii în clipa în care ei manifestau cea mai mică nemulţumire. Trecând pe lângă Benedict, îşi încrucişă privirea cu a lui şi, împotriva voinţei ei, roşi violent. Un asemenea bărbat nu avea decât să-şi fixeze ochii asupra ei ca să-i amintească de femeia din ea. Privirea lui însemna un omagiu adus feminităţii ei. Dusul pe care-l făcuse cu o jumătate de oră mai devreme îi lăsase o delicioasă senzaţie de prospeţime. Rochia verde se ondula suplu în jurul ei în timp ce mergea, iar soarele puternic îi scotea în evidenţă conturul corpului prin mătasea fină. Deşi îi întorsese spatele lui Benedict, ar fi putut să jure că el continua s-o privească atent, în timp ce o urma în salon.

— Aveţi o rochie drăguţă, declară el pe un ton amuzat, ca şi cum i-ar fi ghicit stânjeneala.

Salonul era cufundat într-o penumbră plăcută. Îndreptându-se către bar, Clea îl întrebă politicos:

— Ce doriţi să beţi?

— Whisky, vă rog.

Bărbatul stătea în mijlocul camerei şi privea cu interes în jur. Mobila de inspiraţie orientală se asorta perfect cu pereţii de un verde-deschis. Amenajarea salonului era pe cât de fermecătoare, pe atât de confortabilă. Unul din colţuri era mascat de un paravan japonez. Pe mătasea lui aurie se detaşa un dragon imens cu botul larg deschis.

— Frumoasă cameră, afirmă Benedict apropiindu-se. Nu mă aşteptam să găsesc aşa ceva tocmai aici.

— Lui Kerasteri îi place să-şi surprindă oaspeţii, îi explică fata.

Se apropie de el şi-i întinse un pahar. Bărbatul îi atinse uşor degetele în timp ce-l lua. Continua s-o privească la fel de intens şi fata înţelese imediat că bărbatul provocase special acea atingere. Şi acum, jumătate amuzat, jumătate curios, căuta să vadă cum reacţionează. Dar trăsăturile ei nu trădau nimic, mai mult, îl întrebă cât se poate de calm:

— Sunteţi în vacanţă?

— Am venit la Atena pentru afaceri. Cum era îngrozitor de cald, am vrut să mă plimb cu barca. N-am mai putut suporta să rămân în oraş. De altfel, atenienii nu muncesc, după prânz îşi fac siesta.

— N-ar fi rezonabil să munceşti pe căldura asta, aprecie Clea.

Ea însăşi petrecuse primele ore ale după-amiezii închisă în camera ei, cu jaluzelele trase, atât de insuportabilă era căldura.

— Sunteţi doar pentru lucrurile rezonabile?

Benedict îi aruncă un mic surâs ironic, iar glasul îi trăda clar intenţia de a o tachina. Bărbatului îi plăcea să

strecoare un ton picant în relaţiile cu femeile. Toate cuvintele lui, privirea lui, erau destinate s-o tulbure pe Clea. Şi chiar se simţea tulburată, împotriva voinţei ei, iar asta o enerva teribil. îl întrebă, ca să schimbe subiectul:

— Pe Melissa aţi întâlnit-o la club?

Benedict îşi ridică liniştit paharul, luă o gură de whisky, aprobând cu o simplă mişcare a capului. O făcea astfel să înţeleagă foarte clar că nu s-a lăsat păcălit de întrebarea ei inutilă şi că n-are de gând să răspundă. Văzându-l venind cu Melissa, nu ghicise că se întâlniseră la club?

De fapt, Clea recunoscuse imediat stilul Melissei. Să se împrietenească aşa, cu un astfel de bărbat! Evident, ştia cum să-l ia. Nu se temea să ridice mănusa pe care el o arunca femeilor. Clea, din contră, se arăta destul de timidă cu bărbaţii. îi lipsea siguranţa şi feminitatea triumfătoare a surorii ei prin alianţă. Melissa fusese conştientă, încă de când era fetiţă, că este frumoasă şi atrăgătoare. Ca majoritatea grecoaicelor, devenise foarte devreme femeie. Corpul lor se împlinea armonios la vârsta când cel al englezoaicelor era al unor copile. La paisprezece ani, Melissa ar fi putut să placă bărbaţilor.

Clea rămăsese întotdeauna, discret, mai în urmă, acolo unde se simţea în siguranţă. Cu mare plăcere o lăsase pe Melissa în prim-plan, asemenea unei vedete.

Mama ei murise când ea avea şaisprezece ani, lăsând-o în grija lui Domenicos Keresteri. Temperamentul nervos şi exploziv făcea din el o fiinţă imprevizibilă şi colerică. Clea se temuse mult timp de el. Melissa, în schimb, nu se lăsase niciodată intimidată. Se maimuţărea când el ţipa şi, sedus de strâmbăturile şi de şiretlicurile ei tipic feminine, Kerasteri nu întârzia să treacă de la furie la râs. Melissa avea un dar înnăscut să obţină ceea ce-şi dorea de la bărbaţi. Se juca pur şi simplu cu ei, îi modela după miile ei de capricii, iar tatăl ei era primul care nu-i

refuza niciodată nimic. Clea fusese incapabilă s-o imite, caracterul ei fiind total diferit. Se mulţumea s-o observe, având sentimente contradictorii, de la amuzament până la o oarecare tristeţe. Cu seriozitatea ei naturală, trăia într-o lume străină de micile cochetării ale surorii ei. Adesea, îi invidia usurinţa cu care profita de toate plăcerile vieţii. Dar Melissa era superficială, nu lua nimic în serios! Nefiind de acord cu această atitudine, Clea nu şi-ar fi schimbat locul cu ea.

— Şi dumneavoastră, nu navigaţi?

Tresări la această întrebare, întorcându-şi din nou privirea către bărbatul care nu înceta s-o privească atent.

— Sport cu vele? Ba da, am făcut, domnule…

Îşi dădu seama că nu-i ştia numele.

— Winter, îi declară el. Benedict Winter.

Cu un surâs politicos, îi dădu amănunte:

— Fac sport cu vele de mică, dar prefer să merg la club în afara sezonului, când e mai puţină lume.

— Nu vă place să aveţi companie?

Felul în care a formulat întrebarea a dezorientat-o.

— Ba da, desigur! Evit totuşi să fiu în mijlocul unei mulţimi de străini.

— Aveţi oroare de necunoscuţi, mărturisiţi-o!

Prinsă pe picior greşit în rolul ei de gazdă, Clea se scuză, cu umilinţă aproape:

— Îmi pare rău că v-am dat această impresie.

Din nefericire, nu era o impresie, ci strictul adevăr. Clea era timidă, rezervată şi incapabilă să se simtă în largul ei cu primul venit.

— Am crezut că faceţi aceasta deliberat

Bărbatul încerca s-o facă să se simtă stânjenită.

— Absolut deloc! protestă ea.

Melissa ştia să angajeze o conversaţie cu un necunoscut. Clea, din contră, nu ştia niciodată ce să spună, mai ales unui om ca acesta, sigur pe el, curajos, şi care

părea maestru în arta de a jongla cu emoţiile femeilor.

— Sunteţi timidă, Clea?

Îi pusese întrebarea cu blândeţe. Ea îl privi, apoi îşi întoarse ochii, simţind brusc nevoia să-şi fixeze atenţia în altă parte, ca să-şi ascundă tulburarea. Nervii săi erau întinşi. Se auzi uşa de la intrare şi apoi pe marmura din hol răsunară paşi grei.

— E cineva în casa asta? strigă Kerasteri.

Ajuns în pragul salonului, rămase nemişcat la vederea străinului. Silueta lui, scundă dar îndesată, îmbrăcată într-un costum de culoare deschisă, părea că umple camera.

— Tată, ţi-l prezint pe Benedict Winter, se grăbi să-l anunţe Clea, încercând să evite o reacţie pe care o prevedea violentă.

Kerasteri înţepeni, vizibil ostil acestui vizitator pe care nu-l invitase el însuşi. Fără să-i întindă mâna, îl cerceta din cap până-n picioare, ca şi cum ar fi fost un hoţ care a pătruns în salon prin efracţie.

Punând paharul pe masă, Benedict se îndreptă spre el cu nonşalanţă. Clea îi văzu ochii cenuşii, plini de siguranţă, fixându-se asupra tatălui ei vitreg, şi având iniţiativa să-i întindă mâna, adresându-i-se într-o greacă impecabilă:

— Ce mai faceţi? Am cunoscut-o pe fiica dumneavoastră Melissa la clubul nautic, căruia, de altfel, firma mea i-a asigurat echipamentul electronic. Andreas Santalo este unul dintre prietenii mei. El m-a prezentat fiicei dumneavoastră, care a avut gentileţea să mă invite, la cină.

Buzele pline ale lui Kerasteri se strâmbară, dar îşi reveni imediat, legea sacră a ospitalităţii făcându-l să-şi ascundă nemulţumirea. îi strânse viguros mâna interlocutorului său, făcând să-i alunece în palmă lănţişorul de ceas, din argint. Era vorba de un cadou de la

Melissa, de care nu se despărţea niciodată.

— Aşadar, sunteţi un prieten al lui Andreas? E un pungas, băiatul ăsta! N-aş cumpăra de la el un coş cu smochine, chiar dacă aş muri de foame!

Râse de propria lui glumă. Andreas era prietenul lui, un grec exuberant, cu ochi focosi. Petreceau adesea câte o seară în Atena, făcând turul cluburilor, nerevenind acasă decât ca să se prăbuşească epuizaţi, în paturile lor.

— Benedict Winter? Este un nume englezesc?

Oaspetele aprobă din cap, surâzând.

— Dar semănaţi perfect cu un grec!

— Sunt pe jumătate grec, recunoscu Benedict.

Kerasteri se calmase acum. Continuă cu amabilitate:

— E foarte cald, nu-i aşa? Ziarele spun că e vorba de un val de căldură. Nu avem nevoie de ele ca să ne dăm seama, nu-i aşa?

Îl măsură din ochi cu simpatie pe Benedict.

— Cum vi se spune? Presupun că Ben? Englezii au mania diminutivelor.

Dispoziţia lui Kerasteri putea să treacă rapid de la o ostilitate bănuitoare la cea mai mare curtoazie. Viaţa sa părea asemenea cursei unui tren lansat pe linii cu toată viteza, trecând prin tuneluri întunecoase şi ieşind brusc în plină lumină. El îi inspira fetei lui vitrege o dragoste amestecată cu teamă. La el, cel mai indulgent tată putea deveni brusc un străin periculos. Melissa, având acelaşi sânge cu el, părea să presimtă intuitiv aceste transformări. Clea, copil dintr-o altă naţie şi dintr-o altă ţară, nu se adaptase niciodată complet acestui temperament vulcanic.

Kerasteri îşi trecu batista peste ceafa şi declară:

— Scuzaţi-mă, vă rog, o să fac un duş şi mă schimb pentru cină. Unde e Melissa? Nu e încă gata? Ce fată! Nu ştiu ce să-i mai fac!

Fixându-şi ochii întunecaţi asupra Cleei, i se adresă:

— Prepară-mi o băutură, micuţo, şi serveşte-l din nou

şi pe Ben. Pe căldura asta, bărbaţii au nevoie să-şi potolească setea.

Clea se supuse imediat. Mersul ei graţios nu trecu neobservat de Ben. El o urmărea, străduindu-se în acelaşi timp să-i acorde toată atenţia lui Kerasteri, care-i vorbea de clubul nautic.

Când îi oferi cel de-al doilea pahar lui Ben, ea îi simţi din nou degetele brune atingându-le uşor pe ale ei. Nu se putu împiedica să tresară la acest contact. Tatăl ei vitreg nu observă nimic, el continua să vorbească în timp ce-şi ştergea transpiraţia de pe frunte:

— Andreas e un mincinos şi un trişor dar e, în aceeaşi măsură, un bărbat de toată isprava.

Îşi goli paharul dintr-o înghiţitură şi spuse:

— Bun, trebuie să mă grăbesc. Clea, ţine-i companie lui Ben. Mai târziu, Ben, îmi veţi vorbi despre afacerile dumneavoastră electronice.

Îndată ce el ieşi, Clea îi spuse oaspetelui:

— Este pasionat de electronică. Are una dintre cele mai sofisticate staţii. îşi petrece ore în şir manevrând diverse butoane până obţine un sunet aproape perfect.

— Şi la ce-i serveşte? se informă Ben pe un ton destul de sec.

— Să asculte muzică, evident.

Ce întrebare caraghioasă, îşi spuse.

— Multor oameni le place mai mult să se joace cu butoanele decât să asculte muzica, afirmă Ben.

— Probabil aveţi dreptate, îl aprobă ea surâzând.

Bărbatul îi studie surâsul, apoi o întrebă:

— Câţi ani aveţi? Păreţi mai tânără decât Melissa.

— Am totuşi douăzeci şi unu de ani.

— Dumnezeule! Sunteţi atât de bătrână!

Fata nu-şi putu reţine râsul şi ochii ei mari, albaştri, luminaţi dintr-odată, străluciră pe faţa ovală. Nu observă când Ben se apropie brusc de ea, oferindu-i o imagine

completă, cu trăsăturile lui frapante. Linia fermă a gurii îi era îndulcită de un surâs cald, iar buza inferioară, cărnoasă, trăda o senzualitate care-i licărea şi în ochii cenuşii.

Bărbatul îşi ridică mâna şi desenă, cu vârful degetului lui brun, conturul buzelor Cleei. Gestul era atât de neaşteptat, încât, surprinsă, Clea nu s-a dat înapoi.

— Foarte tentant, murmură el.

Buzele tinerei luară foc şi încercă să-l respingă, dar Benedict profită de stânjeneala ei, îi luă mâna şi o duse la buze sărutându-i vârful degetelor.

Acest sărut inofensiv provocă Cleei o înfiorare prelungă.

— Nu! sopţi, străduindu-se să-şi elibereze mâna.

Un ţăcănit de tocuri răsună în hol şi Ben se hotărî să-i dea drumul. Îndepărtându-se rapid, fata se îndreptă spre uşa terasei. În spatele ei, Ben o întâmpina pe Melissa cu o formulă glumeaţă.

Clea ieşi pe terasă. Ca de fiecare dată, o orbi pentru câteva clipe lumina puternică de afară. În două ore, soarele va apune. Cerul va deveni o boltă de catifea bleumarin, aruncând imensa grădină în mister. Din iarbă nu mai rămăseseră decât nişte paie uscate pe colinele din jur şi pământul era crăpat din cauza căldurii. Pe coline puteai vedea furnici dispărând în crăpăturile întunecate sau şerpi încercând să se ascundă de razele soarelui.

Clea se plimba în lung şi-n lat, gândindu-se la Ben. Reuşise să-l cunoască în mai puţin de o oră. Era un seducător. Nu era de mirare că Melissa l-a adus acasă. Cât timp îi va lua tatălui lor până să-şi dea seama şi să-l dea afară? Nu glumea deloc atunci când era vorba de relaţiile fetelor. Poate că acum simpatiza acest bărbat. I se întâmpla adesea să se lase păcălit. Dar când va descoperi ce fel de om era, îşi va schimba atitudinea.

Kerasteri îşi proteja cu o vigilenţă feroce familia şi

casa. El însuşi dotat cu o personalitate puternică, recunoscuse cu siguranţă în Ben un tip de acelaşi calibru. Văzuse privirea trufaşă a englezului şi fusese impresionat. Schimbarea lui bruscă de atitudine dovedea acest lucru.

Dar de la prietenie va trece la ostilitate îndată ce va surprinde un gest sau un cuvânt echivoc din partea lui Ben, la adresa Melissei sau a Cleei.

Întârziind la soare, fata îşi plimba mâna pe balustrada acoperită de o plantă agăţătoare înfloritâ. Parfumul florilor urca până la ea. Din interiorul casei auzea zgomote de voci şi râsete.

— Este aici! anunţă Kerasteri îndreptându-se spre Clea.

Făcuse un duş şi apărea acum într-un costum alb, cu părul negru încă ud.

Îşi trecu braţul în jurul umerilor ei gingaşi şi o sărută uşor pe frunte. Melissa şi Ben veniră alături de ei.

— Clea este dulcea mea porumbiţă, iar Melissa păunul meu vanitos, îi declară Kerasteri lui Ben.

În timp ce el izbucnea în râs, Melissa se strâmbă, ofensată.

— Vrei să spui că sora mea Clea ţi se supune fără să crâcnească, ripostă ea.

— Nu pot spune acelaşi lucru despre tine, replică el, glumind în continuare.

— Din fericire!

Kerasteri se întoarse apoi spre Ben, care o studia pe Clea cu ochi strălucind de curiozitate.

— Vara îmi place să cinez afară. E o plăcere să mănânci într-un cadru atât de frumos, spuse.

— Aveţi o grădină minunată, într-adevăr, răspunse Ben, smulgându-se, cu greu din contemplarea Cleei.

— Ţânţarii o devorează pe sora mea, se strecură Melissa în conversaţia celor doi, cu un ton glumeţ.

— Da, pielea sa îi atrage, confirmă Kerasteri.

El mângâie pielea fină a umerilor Cleei.

— Nu este la fel de bronzată ca tine, Melissa, dar priveşte acest ten delicat.

Clea întâlni privirea lui Ben şi întoarse rapid ochii. De ce o studia astfel? De câteva clipe servitorii erau pe terasă şi aşezau masa, aducând primele feluri. Cu un gest amabil, Kerasteri îi indică lui Ben locul la masă.

— Vă rog să luaţi loc. Vă place bucătăria grecească?

— Mult.

Se aşează, iar Melissa se aplecă spre el, descoperindu-şi astfel, prin decolteul rochiei, sânii. Ea îi sopţi la ureche:

— Vorbiţi-i de firma dumneavoastră, va fi încântat.

— Ce spui? interveni imediat Kerasteri.

Fără să aştepte răspuns, el adăugă, arătând astfel că auzise:

— Da, sunt numai urechi!

Ca să continue, apoi:

— Nu, mai târziu. Pentru moment, savuraţi antreurile.

Clea remarcă o imperceptibilă ridicare din umeri. Ben se amuza pe seama comportamentului tatălui ei vitreg, care dădea ordine fără să-şi dea seama de situaţie. îi vorbea autoritar lui Ben, ca şi fiicelor lui. Nu-l deranja deloc ideea că oaspetelui său ar fi putut să nu-i placă. O servitoare aşează în faţa lui Ben o farfurie cu supă de pui parfumată cu lămâie şi verdeaţă.

— E bună, afirmă Kerasteri. Supa aceasta are un efect calmant.

— Oare am nevoie să fiu calmat? îi replică Ben, cu umor.

Kerasteri izbucni în râs, aplecându-se brusc în faţă. O rază de soare căzu asupra inelului pe care-l purta şi lansă lumini multicolore.

— Nu sunteţi bărbat? Bineînţeles că aveţi nevoie să fiţi calmat, mai ales pe un astfel de timp!

— Grecii au sângele fierbinte, interveni Melissa, aruncându-i o privire cochetă lui Ben.

Tatăl ei o privi nemulţumit.

— De unde ştii?

Expresia cochetă a Melissei dispăru imediat şi ea îşi coborî ochii în farfuria cu supă.

— În care hotel aţi spus că staţi? îl întrebă Kerasteri pe Ben.

Ei tratară pe scurt acest subiect, recunoscând că este vorba de un hotel confortabil, dar foarte aglomerat în acest sezon.

— Atena este un infern vara, recunoscu Kerasteri, ridicând din umeri, dezolat. Oraşul este invadat de turişti, apar ambuteiaje la fiecare colţ de stradă şi nu poţi găsi un loc de parcare.

Servitoarea reveni să ia farfuriile de supă şi să aducă ardei graşi umpluţi cu orez, apoi peste. Clea mâncă fără să vorbească. De altfel, nu acorda atenţie discuţiilor de la masă. După peste cu salată, Kerasteri luă smochine, şi-l invită şi pe Ben s-o facă.

— Sunt excelente. Noi le cultivăm. Nu aveţi smochine în Anglia. Am fost în ţara dumneavoastră. Hrana nu are niciun gust acolo. Ce poţi să aştepţi de la un popor care trăieşte fără soare?

Se lăsă pe scaun, sprijinindu-şi umerii largi de spetează.

— O să luăm cafeaua aici. Şi veţi gusta un lichior cu mine, Ben.

Lichiorul fu urmat de o ţigară. Tot tăcută, Clea contempla pinii şi asculta cântecul greierilor.

Bărbaţii vorbeau liniştiţi, fără griji. Melissa nu-şi lua ochii de la Ben, a cărui figură energică şi corp atletic o fascinau.

Seara aceasta semăna cu toate celelalte şi totuşi, Clea se simţea mai încordată decât de obicei. Încerca în

zadar să nu-l privească pe Ben, nu reusea să-i uite prezenţa. Timbrul grav al vocii lui o emoţiona profund. Indiferentă la amănuntele pe care i le dădea lui Kerasteri despre firma şi familia lui, se simţea învăluită în intonaţia lui melodioasă.

Află că era fondatorul unei firme de electronică, pe care o şi conducea, de altfel. Avea un frate mai mic, pictor, care nu contribuia la îmbogăţirea familiei.

— De ce l-aţi lăsat? strigă dezaprobator Kerasteri.

Ben ridică din umeri.

— Nu mi-a cerut părerea.

— Ar fi trebuit să-l obligaţi să-şi facă o carieră mai utilă, replică, împrăştiind fumul de la ţigara din care trăgea, Kerasteri. Familia este pe primul loc. Eu n-aş fi permis unuia din fiii mei să facă aşa!

— Nu aveţi băieţi, presupun?

Kerasteri părea gârbovit sub greutatea decepţiei. Mărturisi cu o voce răguşită:

— Nu, nu am băieţi. Am două fete.

Apoi îşi reveni, zâmbind mândru celor două fete.

— Căsătorindu-se, îmi vor da fii şi nepoţi! Greci!

Ben era destul de sensibil ca să simtă aluzia. Ridică ironic o sprânceană.

— Aţi găsit deja soţii de care au nevoie? îl întrebă, jumătate în glumă.

Dar Kerasteri nu râdea deloc.

— Oh, da, le-am ales deja soţii, afirmă el cât putu de serios.

Ben îl privi fix, fără nicio expresie. Apoi întoarse uşor capul şi o privi la fel de insistent pe Clea. Aceasta era pe punctul de a-l observa împotriva voinţei ei, şi-şi impuse să privească grădina. Figura ei nu trăda niciun sentiment special.

Capitolul 2

Pe la miezul nopţii, Melissa, îmbrăcată doar cu o

cămaşă de noapte foarte scurtă, din mătase, se strecură în camera Cleei. Aceasta îşi pieptăna părul în faţa oglinzii şi se miră:

— Nu te-ai culcat încă?

Melissa se lungi leneş pe pat.

— Nu mi-e somn. E prea cald.

Clea nu prea avea chef de vorbă. Oglinda îi arăta imaginea unei fete plictisite. Se retrăsese mai devreme, lăsând-o pe sora ei împreună cu Ben, pe terasă. Lumina lunii îi învăluise într-o strălucire demnă de o scenă romantică. Şi acum, Clea nu se simţea prea bine, era aproape tristă.

— Cum ţi se pare? o întrebă Melissa.

— Cine? răspunse, continuând să-şi perie mecanic părul.

— Cum adică? Ben, cine altul?

Ridică din umeri fără să răspundă.

— Aş vrea ca tata să renunţe la ideea să ne căsătorească aşa cum vrea, cu bărbaţi aleşi de el, declară Melissa, strâmbându-se. N-am chef să mă mărit cu Alexos.

— Lui trebuie să-i spui asta, nu mie, ripostă Clea, ştiind că Melissa n-ar îndrăzni niciodată.

Melissa ar putea face orice din tatăl ei, dar în privinţa căsătoriei nu se putea discuta. Melissa se plângea în spatele lui, dar n-ar încerca niciodată să discute cu el. Pentru nimic în lume n-ar fi vrut să declanşeze o furtună, deoarece mânia lui ar fi fost teribilă.

— Şi tu, îţi doreşti să te căsătoreşti cu Dimitri?

Clea îşi aranja liniştită cleştii pentru manichiură în caseta de argint pe care Kerasteri i-o dăruise când împlinise paisprezece ani. Apoi îşi ridică ochii spre imaginea din oglindă.

— Nu, răspunse calm.

Acum chiar ghicea viitoarele vorbe ale Melissei. Încă din copilărie, se străduia întotdeauna s-o împingă prima pe

Clea să încerce anumite demersuri pe lângă Kerasteri, încercări care se terminau uneori cu strigăte sau chiar cu palme.

— De ce nu-i spui nimic tatii?

Clea se gândise adesea s-o facă. Dar nu îndrăznea, nu neapărat de teamă, ci mai mult ca să nu îl supere pe tatăl ei vitreg.

De altfel, Dimitri nu era chiar lipsit de farmec. Se apropia de patruzeci de ani, era bogat, destul de seducător, şi se comporta faţă de ea cu o curtoazie perfectă. Ce-ar fi putut să-i reproşeze? Dacă ar fi abordat problema cu Kerasteri, acesta i-ar fi pus aceeaşi întrebare. Şi n-ar fi ştiut ce să-i răspundă. Şi cum ar fi putut să-i explice nişte subtile sentimente feminine pe care el nu le cunoştea? Orice fel de romantism era străin de personalitatea lui Kerasteri. Era un om cu picioarele pe pământ şi spiritul lui practic nu-i arăta decât o anumită latură a lucrurilor. Pentru el căsătoria era înainte de toate o relaţie plăcută între un bărbat şi o femeie şi apoi, ceea ce era mai important pentru el, mijlocul de a avea copii, nepoţii la care visa atât de mult. El nu idealiza femeia. Pentru el, femeia era mama copiilor pe care orice bărbat şi-i dorea şi creatura împotriva căreia se ridica atunci când nu era mulţumit. În această concepţie, orice poziţie era exclusă. Sub soarele grec arzător, o dragoste romantică semăna cu o palidă şi îndepărtată reflectare a legăturilor care ar trebui să existe între un bărbat şi o femeie. Dacă vreodată Clea i-ar fi mărturisit aspiraţiile ei, şi-ar fi bătut joc de ea şi ar fi încercat tot timpul s-o vindece de ideile ei nebune.

Clea analiza de luni de zile această problemă. Nu-i va permite Melissei s-o influenţeze şi s-o facă să ia o hotărâre pripită.

— Vorbeşte-i, insistă ea întinzându-se pe pat.

Clea îşi privi ceasul.

— E târziu, du-te să te culci, Mel.

— N-ai curaj!

— Poate.

— Atunci, o să-i vorbesc eu! anunţă Melissa, ridicându-se mânioasă din pat.

O privi dispreţuitor pe sora ei.

— Fă ce vrei, îi răspunse aceasta.

— Tu vei fi prima mireasă. În câteva luni, te va căsători!

Clea nu se putu împiedica să nu tremure, la acest gând. La început, data fixată pentru căsătorie i se păruse atât de îndepărtată, încât crezuse că nu e cazul să se neliniştească. Totuşi, luna octombrie se apropia, iar ea nu găsise curajul să abordeze acest subiect cu Kerasteri.

— Nu mai ai decât câteva luni, spuse cu un aer viclean Melissa. Ţi-a mai rămas puţin timp ca să acţionezi.

Cu un suspin, Clea o invită din nou să meargă la culcare. Melissa continuă, totuşi:

— De ce să n-avem dreptul să ne alegem singure soţii? Nicio lege nu te poate obliga să te căsătoreşti cu Dimitri, cu atât mai mult cu cât eşti englezoaică şi eşti majoră.

Într-adevăr, nu exista o lege, decât aceea a dragostei şi a fricii, care o împiedica pe Clea să se opună voinţei tatălui ei vitreg. El se arătase întotdeauna foarte bun cu ea, deşi nu-i datora nimic. În ciuda absenţei unei legături de sânge, o înconjurase cu dragoste de ani de zile. Clea avea pentru el o mare recunoştinţă. Nu se putea folosi de drepturile ei de englezoaică şi de persoană majoră contra unui om care-i fusese mereu un tată iubitor.

— Nu te poate forţa, Clea. Nici măcar nu este tatăl tău!

— Du-te la culcare!

Melissa o incita la revoltă absolut interesată. Spera ca sora ei prin alianţă va deschide calea, permiţându-i ei,

mai târziu, să discute despre propria ei căsătorie cu mai puţine riscuri. Văzând că nu ajunge la niciun rezultat, abandonă subiectul şi veni să se aranjeze în oglindă. Se contempla cu o satisfacţie evidentă. Privirea îi întârzie asupra pieptului ferm şi, surâzând, declară:

— Cred că îi plac.

— Dacă ai puţin bun-simţ, fereşte-te să-l vezi prea des, o sfătui Clea. Tata nu va fi mulţumit.

Melissa îşi scutură capul fără griji şi ieşi din cameră fără măcar să se deranjeze să-i ureze surorii ei noapte bună.

Clea se întinse în pat, stinse lumina şi ascultă în întuneric greierii. Căldura era sufocantă. Ben o cucerise şi pe ea, dar ar fi preferat să moară decât s-o mărturisească. Bănuia că îşi cunoaşte puterea pe care o are asupra femeilor. Se folosea de ochii lui strălucitori şi de vocea melodioasă ca să le farmece. În felul său semăna Melissei, era la fel de mândru de el şi de succesul pe care-l avea asupra persoanelor de sex opus. Sigur pe el, îşi calcula surâsurile, ca şi felul cum privea pe fiecare, ca s-o convingă că o preferă celorlalte. Melissa beneficiase în seara aceasta de atenţia lui, dar în acelaşi timp, reuşise să n-o neglijeze nici pe Clea. Nu fusese deloc zgârcit cu manierele lui fermecătoare. Bineînţeles că n-o lua nici pe una, nici pe cealaltă în serios. Dacă tatăl lor i-ar fi observat manevrele, situaţia ar fi degenerat.

Îl anunţase foarte clar pe Ben că aranjase deja căsătoria fiicelor lui. Şi-l va primi în casă câtă vreme era sigur de corectitudinea purtării lui. Era evident că Melissa avea numeroşi admiratori, iar Kerasteri era mândru de asta. Ar fi fost chiar neliniştit dacă bărbaţii n-ar fi dorit-o. Dar nu le accepta omagiile decât de la distanţă. De altfel, toţi erau la curent. Primul care se comportase cu atâta curaj fusese Ben. În realitate, gesturile lui ar putea fi considerate obişnuite. Ce făcuse, de fapt? Se mulţumise să

sărute vârful degetelor Cleei. Dar asta se întâmplase doar atunci când făcuse cunoştinţă cu ea. Ben se amuza să seducă aşa cum respira. Dacă ar fi devenit mai îndrăzneţ, Melissa ar trebui să-l pună la punct. Şi nimic nu era mai puţin sigur

Clea adormi greu în noaptea aceea şi se trezi în zori aşteptând să-şi înceapă grădinarul munca. Ei îi plăcea să coboare la mare când era încă răcoare. Sărind jos din pat, îmbrăcă un costum de baie bleu, luă un prosop şi se strecură pe drumul care, printre copaci, ducea la plajă.

Grădinarul o salută când trecu pe lângă el. Ridicându-şi pălăria de paie, îi declară:

— Şi azi va fi foarte cald.

— Mi-e teamă că ai dreptate, răspunse fata.

Îşi continuă drumul trecând de poarta proprietăţii lor şi se angajă pe o cărare cu pietre. Plaja din apropiere era pustie la ora asta. Micile valuri bordate cu spumă se rostogoleau zgomotos. Cărarea era mărginită de scaieţi, deasupra cărora zbura un fluture cu aripi albe tivite cu mov. Clea se opri o clipă să-l admire, apoi ajunse pe nisip. Înotă zece minute, zbenguindu-se cu agilitatea unui delfin. Corpul său acoperit cu picături mari de apă, strălucea în lumina soarelui care răsărea.

Când reveni pe plajă, avu o mare surpriză. Lângă prosopul ei se întinsese cineva.

Luându-şi prosopul să-şi şteargă părul, spuse:

— Bună ziua, ce faceţi aici?

Era conştientă că roşise. Ochii cenuşii o studiau intens.

— I-am promis Melissei o plimbare cu maşina, până nu se face prea cald. Avem intenţia să luăm micul dejun la Atena.

Clea declară, scuturând din cap:

— Cu siguranţă, încă mai doarme.

— Atunci, veniţi în locul ei!

Ben era întins, cu mâinile împreunate sub ceafă. Corpul lui era vizibil destins. Cămaşa întredeschisă lăsa la vedere pielea brună de pe piept.

— Eu?

Clea simţi brusc nevoia să se înfăşoare în prosop, atât de tare o deranja privirea lui, care întârzia pe sânii mici, abia ascunşi de costum şi pe frumoasele ei gambe. Sub soarele dimineţii, bronzul ei delicat îi dădea strălucirea catifelată a unei piersici.

— Aţi venit pentru Melissa, afirmă ea. O s-o anunţ că aţi sosit. Probabil că acum s-a trezit.

În realitate, Clea era convinsă că o va găsi în pat. În timp ce schiţa gestul ca să se îndepărteze, Ben se ridică brusc şi o prinse de braţ. Surprinsă, îşi ridică ochii miraţi spre el.

— Este o oră tocmai bună pentru o plimbare pe dealuri, pretinse el cu un ton insistent. Şi apoi, am putea lua micul dejun la Atena, pe terasa unei cafenele, şi să asistăm la trezirea oraşului. Trebuie, măcar o dată în viaţă, să vezi un oraş atât de mare ieşind din amorţeala nocturnă.

Clea îi privi braţul. Degetele lui, mai închise la culoare, contrastau cu bronzul ei, degete care puteau s-o reţină fără efort.

— O voi anunţa pe Melissa că aţi sosit, repetă ea.

— De ce refuzaţi să veniţi cu mine?

De data aceasta, tonul lui Ben era mai dur. îl irita rezistenţa fetei. Ar fi trebuit fără îndoială să accepte imediat şi cu entuziasm invitaţia să petreacă un timp singură cu el!

— Lăsaţi-mă, vă rog. Mă doare.

În loc să-i dea drumul, o strânse mai tare.

— Nu vă fac rău!

Era adevărat. Dintr-odată, o strânse mai tare deliberat, ca să-i arate ce însemna durerea. Fata îşi lăsă

capul în jos. O cuprinsese un tremur straniu. Deasupra lor trecu un pescăruş, săgeată de umbră pe nisipul strălucitor.

— Vreau să veniţi cu mine la Atena, insistă el.

— Este imposibil!

— De ce?

— Tatăl meu vitreg nu mi-ar permite.

Urmă un moment de tăcere. Ben o cântărea din ochi pe Clea. Oare ce-i trecea prin minte? îi dădu drumul brusc, respingând-o parcă, şi, fără să spună nimic o luă la fugă.

Melissa dormea încă. Clea se opri lângă patul ei, nehotărâtă. Oare va trebui s-o trezească? în final se hotărî şi o scutură uşor de umeri. Melissa mormăi ceva şi se întoarse, ascunzându-şi faţa în pernă.

— Mel, trezeşte-te!

— Du-te de aici, lasă-mă să dorm!

— Te aşteaptă Ben.

— Cum?

Melissa nu înţelesese şi nu se mişca.

— Nu i-ai promis că vei lua micul dejun cu el la Atena?

Se trezi, în sfârşit, ridicându-şi braţele spre cer.

— Oh, Doamne, e adevărat! A venit şi eu nu sunt gata!

Sări din pat.

— Spune-i că voi coborî în zece minute.

Clea îşi muşcă gânditoare buza.

— Chiar e necesar să-l anunţ? Tata nu va fi prea încântat.

— Nu e cazul să-i spui.

O împinse pe sora ei spre uşă, nerăbdătoare.

— Pleacă, du-te repede şi spune-i lui Ben că sosesc.

Clea merse mai întâi în camera sa. îşi scoase costumul de baie, făcu un duş şi îmbrăcă o rochie albă, scurtă şi fără mâneci. După ce îşi pieptănă cu cenuşiijă părul, coborî în hol. Intrarea casei dădea spre coline.

Deschizând uşa, Clea îl descoperi pe Ben pe aleea principală, sprijinit de maşină. Adoptase o atitudine nonsalantă şi o privea calm pe Clea cum înainta spre el.

— Melissa nu va întârzia. Dormea. Trebuie să-şi facă toaleta.

Ben deschise uşa maşinii, ca şi cum ar fi vrut să urce. Clea pornise deja către casă. Deodată, două mâini o prinseră de talie, şi deşi ţipă, ateriză ca un colet pe scaunul din dreapta al maşinii. Fata nu avu timp să scape. Ben se instalase deja la volan şi maşina demară cu un urlet de motor. Luă rapid viteză.

— Vreau să cobor! strigă Clea.

— Calmaţi-vă, nu vă purtaţi ca un copil!

Maşina trecuse deja de poartă şi curând casa albă nu se mai vedea.

— Melissa se va înfuria! gemu ea.

Drept răspuns, Ben izbucni în râs.

— Nu-i de râs!

— Văd, replică el, continuând să se amuze.

— Atunci, duceţi-mă înapoi! E ridicol!

— Spuneţi mai degrabă că dumneavoastră sunteţi ridicolă. Să faceţi atâtea figuri ca să mergeţi cu mine la Atena! Nu vă răpesc! O să ne plimbăm, vom lua micul dejun şi vă conduc înapoi acasă.

Clea se ghemui în colţul maşinii.

— Nu aveţi dreptul să vă purtaţi astfel.

— Dreptul nu are legătură cu această afacere. Vă doreaţi să veniţi cu mine!

— Nu-i adevărat!

— Oh, nu! Vă doreaţi la fel de mult cât mi-am dorit şi eu!

— Dacă aş fi vrut să vin, v-aş fi acceptat invitaţia, protestă Clea.

Vila rămăsese mult în urmă, iar el conducea acum mai încet. îşi ţinea una din mâini pe volan, iar pe cealaltă

şi-o sprijinea pe scaunul care se afla între ei.

— Vă e mult prea frică de tatăl dumneavoastră vitreg ca să faceţi ce vă tentează.

— Şi Melissa, ce va spune?

Ben râse insolent.

— Îmi este absolut indiferent!

Biata Melissa, îşi spunea Clea. îşi făcuse toaleta în mare grabă. Urma să coboare în viteză scările şi să deschidă uşa ca să găsească aleea goală. Clea tremura la gândul că va trebui s-o înfrunte pe sora ei, când Ben va binevoi s-o aducă înapoi acasă.

Cu buzele strânse, îi aruncă o privire. Era concentrat asupra drumului şi părea să fi uitat de prezenţa ei. Melissa o să fie turbată de furie. De ce i-a jucat festa asta? Ar fi de scuzat acest act impulsiv la un adolescent, dar nu la un bărbat de vârsta lui. Oare câţi ani avea? Treizeci de ani? Treizeci şi unu?

Fără îndoială, îi plăcea să facă totul după cum avea chef şi că se încăpăţâna atunci când întâmpina rezistenţă. Dacă stai să te gândeşti mai bine, comportamentul lui era cel puţin bizar. Să iei astfel o tânără pe care de-abia o cunoşti! Clea nu vedea decât o singură explicaţie. Refuzând să meargă cu el, i-a rănit orgoliul şi atunci a vrut să aibă ultimul cuvânt.

La o curbă a drumului, întâlniră o turmă de capre. Clopotele atârnate de gâturile lor răsunau în ritmul paşilor lor. Ciobanul, un bătrân cu cămaşă neagră şi o pălărie de paie bej, se scuză faţă de Ben.

— Nu vă faceţi probleme, nu suntem grăbiţi, îi răspunse acesta.

Omul îl aprobă, râzând:

— În locul vostru, nici eu nu m-aş grăbi.

Privirea poznaşă, îndreptată asupra Cleei îi exprima perfect gândul. împărtăşindu-i veselia, Ben îşi trecu braţul în jurul umerilor fetei. Gestul o înfurie pe Clea.

— Mă invidiază. Ar prefera, într-o dimineaţă atât de frumoasă, să fie într-o maşină cu o femeie drăguţă alături, în loc să ducă la păscut caprele.

— Bărbaţii nu se pot gândi la altceva, replică, dispreţuitor, Clea.

— Un gând care s-a arătat folositor şi majoritatea femeilor îl apreciază.

Clea credea că există multe femei care nu şi-ar dori altceva decât să fie curtate de Ben. Acesta, însă, schimbă brusc subiectul.

— Tatăl dumneavoastră nu prea are concepţii moderne, nu-i aşa?

— Este un om deosebit, afirmă Clea, ca să-l apere.

— În felul lui, are mult farmec dar, chiar şi pentru un grec, gândeşte ca acum o sută de ani.

Se uită cu seriozitate la Clea.

— Sper că n-aveţi intenţia să vă căsătoriţi cu bărbatul pe care vi l-a ales?

După Melissa, iată că acum Ben abordează acelaşi subiect. Clea îşi ridică ochii către cer. Nu voia să se mărite cu Dimitri, şi-i era teribil de dureroasă ideea că va fi obligată să se certe cu tatăl ei vitreg din această cauză. Dar n-avea niciun chef să vorbească despre acest lucru cu un străin.

— Îl cunoaşteţi bine?

— Pe cine? întrebă ea, fără să înţeleagă la cine făcea referire.

— Pe viitorul dumneavoastră soţ, răspunse ironic Ben.

Clea nu se putu împiedica să nu roşească.

— Oh, Dimitri! L-am văzut deja de multe ori.

— Nu se poate, Clea, nu abordaţi această atitudine resemnată! Nu puteţi să vă căsătoriţi cu el!

Fata îşi frământa nervoasă degetele.

— Nu ştiţi despre ce vorbiţi, îi zise.

Chiar dacă era pe jumătate grec, era clar că Ben nu ştia nimic despre concepţia de viaţă a lui Kerasteri. Clea îi ştia bine punctul de vedere şi mai ştia că-i va fi foarte greu să-l facă să-şi schimbe hotărârea.

— Nu-l iubiţi pe acest bărbat! ripostă Ben indignat.

— Vorbiţi despre dragoste aşa cum e văzută în Anglia, nu în Grecia. Pentru greci, care aveau încă o mentalitate ţărănească, şi a căror existenţă era o luptă permanentă cu soarele copleşitor al verii care usca totul, dragostea se explica în termeni de supravieţuire, fecunditate şi speranţă.

— Dar sunt pe jumătate grec, îi aminti contrariat Ben.

— Prin sânge, poate, dar prin educaţie sunteţi în întregime englez. Bărbatul se întoarse brusc, îi prinse bărbia şi o privi adânc în ochi.

— Atunci, o să vă pun o întrebare grecească: îl doriţi pe acest bărbat? Mută de uimire, Clea încerca în zadar să se elibereze, dar Ben o ţinea cu putere.

— Răspundeţi-mi! Doriţi să împărţiţi patul cu acest bărbat?

Cu obrajii în flăcări, fata murmură:

— N-am de ce să răspund la astfel de întrebări.

— Nu vă place, nu-i aşa? insistă el, scuturând-o uşor.

— Nu înţelegeţi

— Explicaţi-mi.

— Tatăl meu vitreg a fost întotdeauna bun cu mine, începu ea, dar Ben o întrerupse, ironic:

— Asta nu e extraordinar. Nu este un motiv pentru care să vă simţiţi obligată să vă căsătoriţi cu cel pe care l-a ales. Melissa mi-a dat de înţeles că te supui orbeşte lui Kerasteri.

— Fals!

— Cred că e puţin geloasă.

Clea îl privi mirată.

— Melissa? Dar e absurd! Nu văd de ce ar fi geloasă.

— Mi-a spus că tatăl ei vă adoră. Sunteţi fiica respectuoasă, docilă, dulcea porumbiţă, cum vă spune el.

Clea izbucni în râs:

— Mi-a fost întotdeauna prea frică de el ca să nu-l ascult. Melissa, în schimb, este mult mai curajoasă.

— Deci, sunteţi lasă! trase concluzia Ben, cu un uşor dispreţ amuzat.

— Tot ce se poate, aprobă ea, coborându-şi ochii.

— Poate? Nu, e sigur, altfel i-aţi fi vorbit de mult tatălui dumneavoastră vitreg. Melissa mi-a spus că vă întristează mult ideea de a vă căsători cu Dimitri.

— V-a spus şi că mă împinge să mă revolt ca să nu fie ea prima care îşi înfruntă tatăl? Nici ea, ca şi mine, nu-şi doreşte să se mărite cu bărbatul pe care i l-a ales.

În clipa aceea trecu şi ultima capră, iar fata adăugă:

— Putem pleca.

Ben demară, răspunzând salutului ciobanului care le făcea cu mâna, apoi o privi pe Clea. În lumina aurie a dimineţii, faţa lui cu trăsături ferme avea ceva din sălbăticia unei măşti barbare.

— O să vă supuneţi voinţei lui Kerasteri?

— Nu vă priveşte.

— Un străin are adesea o imagine mai clară asupra situaţiei decât oamenii implicaţi direct. Eu văd o tânără care se pregăteşte să se mărite cu un bărbat pe care nu-l iubeşte.

— Kerasteri v-ar spune că toate căsătoriile sunt la fel. În viaţă, el ia totul aşa cum vine, înţelegeţi, şi încearcă să profite la maximum. Are idei foarte precise şi profund înrădăcinate despre tot.

Fata privea drumul drept care se aşternea în faţa lor, cu un surâs trist pe buze.

— Un personaj singular, tatăl meu vitreg.

Ben îşi examină pasagera. îi dispăruse de pe figură

orice urmă de ironie. La rândul ei, Clea simţea intensitatea privirilor care căutau să descopere adevărul din adâncul sufletului ei, dar îi evită privirea. Observa jocul umbrelor şi luminilor pe coline.

— Aveţi un adevărat cult pentru el, constată Ben.

— Gândesc numai de bine despre el.

— Şi totuşi, vă înspăimântă.

Clea negă din cap, neadmiţând un termen atât de tare. Doar îi era puţin teamă de el.

— Ba da, nu negaţi. Chiar dacă nu mi-ar fi spus Melissa, aş fi observat singur. Şi să ştiţi că se înşală pretinzând că toate căsătoriile sunt la fel. Oamenii n-au toţi aceeaşi valoare. Poate că aţi ajunge să trăiţi în bună înţelegere cu Dimitri, dar nu vă veţi realiza alături de el. Nu aţi face altceva decât să vă supuneţi unui destin care nu este cu adevărat al dumneavoastră. Asta nu e viaţă, cel puţin în sensul în care o înţeleg eu.

— Nu sunteţi căsătorit, ripostă acuzator Clea.

Era de acord cu Ben, şi totuşi era pe punctul de a apăra punctul de vedere al tatălui ei vitreg. Totul, în adâncul ei, striga că Ben are dreptate, dar nu putea permite unui străin să-l critice pe Kerasteri.

Pe figura interlocutorului ei reapăru o expresie cinică.

— Să mă căsătoresc! Doar nu-s nebun!

— Ah, înţeleg! Sunteţi împotriva oricărui angajament serios!

— Să nu amestecăm lucrurile, protestă bărbatul. Ştiu de mult că nu sunt făcut pentru căsătorie. De exemplu, sunt mult prea egoist.

— Păreţi a fi mândru de asta, îl ironiză Clea.

— Nu.

— În orice caz, e doar un pretext.

— Deloc, îi răspunse el, pe un ton mai dur. Şi apoi, nu deturnaţi conversaţia. Vorbeam despre dumneavoastră!

— Nu vreau să vorbesc despre mine.

— De ce? Vă este ruşine că n-aţi abordat încă subiectul cu tatăl dumneavoastră vitreg? Trebuie să-i spuneţi că nu-l iubiţi pe Dimitri!

Clea îi aruncă o privire rece.

— Un bărbat care mărturiseşte că este prea egoist ca să se căsătorească nu poate da sfaturi.

Bărbatul îi aruncă un surâs maliţios.

— Ah, întotdeauna e mai plăcut să dai sfaturi decât să primeşti!

Ajunseseră deja în cartierele de la periferie şi circulaţia devenise mai intensă. Sute de maşini se îndreptau către centrul oraşului, într-un concert de claxoane şi de vapori de benzină care impregnau aerul cald cu un miros acru.

— Unde vom lua micul dejun? întrebă Ben.

— La Syntagma, sugeră Clea, iar el fu de acord.

Traversară celebra piaţă, după ce găsiseră cu greu un loc de parcare. La mesele cafenelei plasate sub pomi erau mulţi clienţi, aşa că au avut mult de aşteptat până să fie serviţi. Cu spatele sprijinit comod de speteaza scaunului, Ben o studia atent pe Clea, care se agita nervoasă sub privirea lui.

— Nu ajung la niciun rezultat cu dumneavoastră! Nu vă înţeleg.

— E normal. De-abia ne-am cunoscut.

— Nu are nicio legătură. Mi-au trebuit doar cinci minute ca să ghicesc personalitatea Melissei.

Cleei nu-i scăpă tonul cinic cu care a vorbit despre Melissa. De ce vorbea astfel despre sora ei?

Bărbatul ridică ochii spre frunzele pe care un vânt leneş abia le mişca. Razele soarelui, trecând printre crengile arborilor, împrăştiau pe mese un praf de stele aurii.

— O tânără de tipul Melissei poate fi repede

examinată pe toate feţele, insistă Ben.

— Melissa nu este o oarecare! protestă Clea.

Ben o privi amuzat.

— Mă întreb dacă ştiţi ceva despre viaţă şi despre oameni.

Manierele lui nu-i plăceau deloc. Înfuriată, îi strigă:

— Pentru dumneavoastră nu e greu deloc, presupun că puneţi toate femeile în aceeaşi oală!

— Bravo! făcu el, cu aceeaşi ironie. Şi ştiţi ce cred despre ele sau n-aţi dedus încă?

Clea nu putea să formuleze ceea ce descoperise instinctiv despre comportamentul lui Ben faţă de Melissa şi faţă de ea. El îi aşteptă răspunsul surâzând…

— Când aveţi o opinie, vă rog să mă informaţi, îi zise, făcându-i mare plăcere s-o tachineze.

Un chelner le aduse cafele, prăjituri şi două pahare de apă cu gheaţă, pe care o băură imediat. Drumul printre coline, unde pământul ars se transforma în praf, îi deshidratase. Cleei nu-i era foame. Gustă doar dintr-o prăjitură în timp ce Ben le mâncă pe ale sale cu mare poftă. Circulaţia întreţinea un vacarm constant. După un timp, fata îşi privi ceasul şi declară:

— Trebuie să mă întorc, domnule Winter.

Bărbatul se ridică, urmat de Clea.

— Sper că aţi apreciat acest scurt mic dejun şi plimbarea, în ciuda protestelor, nu-i aşa?

Fata îşi ridică bărbia. N-ar recunoaşte niciodată aşa ceva! Şi totuşi, trebuia să recunoască în sinea ei că trăise momente delicioase, aproape ireale, aşezată alături de Ben, la umbra arborilor din piaţa Syntagma.

Nu-l întâlnise decât în ajun, dar avea deja impresia că ştie foarte multe despre el. Ştia, mai ales, că era conştient de puterea lui de seducţie şi că-i plăcea s-o exercite asupra femeilor. Din acest motiv o luase cu forţa în această dimineaţă, deoarece nu se resemna cu un eşec.

Melissa, din contră, nu-i ascundea plăcerea pe care o simţea în compania lui. Iar el era obişnuit cu admiraţia femeilor. Cu siguranţă, rezistenţa Cleei îl ofensase.

— Vă las pe dumneavoastră să răspundeţi la această întrebare, răspunse ea ridicând indiferentă din umeri.

Ben se întunecă la faţă.

— Aţi început să mă agasaţi! exclamă el pe un ton strident.

Fără s-o aştepte, se îndreptă spre maşină. O lăsă pe Clea să urce şi trânti portiera cu zgomot. Bărbatul nu mai scoase un cuvânt tot drumul. Mâinile crispate pe volan, umerii ţepeni şi faţa încruntată exprimau o profundă iritare.

Capitolul 3

Păstrând o tăcere ostentativă, Ben o lăsă pe Clea în faţa porţii şi plecă în trombă, fără să-i mai surâdă. Melissa era în pragul uşii de la intrare. Cu gambele dezgolite, sortul şi corsajul alb mulându-i-se pe corpul frumos, începu să strige îndată ce o zări pe Clea:

— Pacoste ce eşti!

— Îmi pare rău, dar m-a luat cu forţa, îi explică sora ei.

— Chiar îţi închipui că o să te cred?

— E adevărat, m-a împins în maşină şi a demarat.

Cu mâinile în solduri, Melissa tuna şi fulgera.

— Şi tu n-ai vrut deloc să te duci cu el, bineînţeles! Mă crezi idioată? Clea trecu pe lângă ea, ridicând neputincioasă din umeri.

— N-am ce face, dacă nu mă crezi.

Melissa o urmă, furioasă, acuzând-o:

— Am văzut imediat că-ţi place.

— Nu-mi place.

— Mincinoaso! în timpul cinei de ieri, l-ai privit tot timpul pe ascuns.

— Oh, Mel! exclamă Clea.

Împotriva voinţei ei, roşise, amintindu-şi eforturile pe care le făcuse în timpul mesei ca să ignore prezenţa lui Ben. De ce să fie interesată de un astfel de bărbat? Era un seducător, un nestatornic.

— Eu l-am cunoscut prima, îmi aparţine! strigă Melissa.

— Genul acesta de bărbat nu aparţine nimănui, afirmă Clea.

Cel puţin, îşi dezvăluise adevăratul caracter, mărturisind că e prea egoist ca să se căsătorească.

— Unde aţi fost? o întrebă Melissa, care nu voia să cedeze.

— La Atena!

— Exact acolo unde a vrut să mă ducă pe mine!

— Nu şi-a modificat scenariul, răspunse ironic Clea. A schimbat doar actriţa!

Melissa o privea consternată.

— Tu chiar eşti nebună după el!

Se aruncă pe patul surorii ei şi, foarte curioasă, continuă s-o întrebe:

— Ţi-a făcut avansuri?

În loc să-i răspundă la această întrebare, Clea îi puse alta:

— De ce i-ai vorbit despre Dimitri? Aş vrea să nu mai povesteşti străinilor problemele noastre de familie.

Melissa făcu un gest dezinvolt cu mâna.

— Voia să ştie.

— Ăsta nu e un motiv.

— Mă întreba întruna. Ce-ar fi trebuit să fac? Să mă fac că nu-l aud?

— De ce nu? Ar fi fost mai înţelept.

— Te las cu înţelepciunea ta, o ironiză Melissa. Dacă tot trebuie să mă mărit cu Alexos, am de gând să mă distrez bine înainte şi nimeni nu mă va împiedica.

Se ridică în picioare cu o mişcare sprintenă şi

dispăru. O secundă mai târziu, îşi strecură capul pe uşa întredeschisă:

— Ai cenuşiijă pe viitor! Ben este al meu!

— Ţi-l las cu plăcere! replică sora ei, dar Melissa plecase deja, hotărâtă să aibă ultimul cuvânt.

Coborând, Clea descoperi că părăsise vila.

— A plecat la Atena, cred, spuse una dintre servitoare. Şi-a luat maşina.

Clea îşi închipui imediat motivul acestei ieşiri. Melissa plecase în căutarea lui Ben.

Consternată în mod inexplicabil, se îndreptă către oficiu ca să pună la punct meniul zilei împreună cu bucătăreasa, o femeie de aproape cincizeci de ani. Aceasta locuia în apropiere, împreună cu cei trei fii ai ei. Unul dintre ei era grădinar la Kerasteri. În timpul liber îngrijea mica livadă cu măslini a familiei sale. Altul lucra la Atena şi, cu ocazia băilor ei matinale, Clea îl zărea adesea în staţia de autobuz.

După moartea mamei sale, Clea începuse să se ocupe de casă. Teoretic, Melissa ar fi trebuit s-o ajute. În realitate, munca nu necesita două persoane şi Melissa nu uita s-o repete tot timpul, ca să-şi justifice lipsa totală de interes pentru aceste treburi. Kerasteri angajase două servitoare. Una locuia în vilă, cealaltă venea zilnic. Clea nu trebuia decât să dea ordine şi să controleze executarea lor. Kerasteri îşi concepuse căminul ca pe o maşină bine unsă, unde totul trebuia să se desfăşoare fără niciun incident. Pretindea ca mesele să fie luate la ore fixe şi să aibă un interior impecabil, elegant şi confortabil. Fiicele sale şi servitoarele trebuia să vegheze în primul rând asupra bunăstării lui. Pentru el, femeile fuseseră create ca să distreze bărbaţii, să-i servească şi să-i facă fericiţi.

Spre sfârşitul dimineţii, Clea s-a dus în sat, cu maşina ei. Avea câteva cumpărături de făcut, apoi a mers într-o cafenea micuţă, ca să bea o cafea. În jurul clădirii plutea

ca un nor un miros de fructe de mare. În interior, în schimb, o întâmpină miros de fum de ţigară, amestecat cu un iz de vin trezit, datând probabil din ajun. Proprietara, care se pregătea să spele pe jos, i se adresă:

— Ce căldură! Nu reuşim să dormim de mai multe nopţi, nu-i aşa, Alex?

Soţul ei, întins leneş pe un scaun, o aprobă dând din cap.

Întoarsă la vilă, prânzi rapid, apoi începu să lucreze la corsajul pe care şi-l făcuse, brodând arabescuri purpurii pe guler şi manşete. Lui Kerasteri îi plăcea s-o vadă brodând. Văzută prin ochii lui, viaţa era foarte simplă. Existau anumite ocupaţii numai pentru femei şi altele doar pentru bărbaţi.

Melissa reveni în jurul orei cinci. Clea o văzu de la fereastra camerei sale trântind portiera maşinii şi îndreptându-se către casă. Avea o expresie de nemulţumire pe chip. Oare se dusese la Atena degeaba? Nu-l întâlnise pe Ben? Sau poate se certase cu el?

Clea coborî la bucătărie ca să arunce o privire asupra pregătirilor pentru cină, apoi urcă din nou în camera ei, ca să facă un duş şi să se schimbe. O auzi pe Melissa trăgând cu violenţă de sertare şi trântind uşa şifonierului. Părea furioasă.

Puncta ca de obicei, Kerasteri sosi şi scoase o exclamaţie de nemulţumire îndată ce trecu pragul. Trebuia ca o femeie să-l întâmpine şi să-i ofere imediat primul pahar al serii. Kerasteri ţinea foarte mult la obiceiurile lui.

Clea coborî în grabă scările, cu fusta ei albă bogată zburând în jurul gambelor bronzate şi cu părul mătăsos ondulându-i-se vaporos pe spate.

Dar Kerasteri nu era singur. Clea încremeni când îl descoperi pe Ben alături de el. Amuzat, acesta o privea cum roseşte, tulburată.

Tatăl ei vitreg se îndrepta spre bar, căutând whisky.

— Unde v-aţi ascuns amândouă? Apropie-te, porumbiţa mea şi serveşte-ne băuturile. Suntem morţi de sete, nu-i aşa, Ben?

Îi spunea „dulcea mea porumbiţă" de ani de zile, din dragoste în primul rând, dar şi ca s-o necăjească pe Melissa, amintindu-i astfel cât de neascultătoare şi indisciplinată era, comparativ cu sora ei vitregă. Clea se arătase întotdeauna supusă, iar acum această docilitate o împiedica să-şi apere drepturile de femeie adultă. Pentru prima dată în viaţă, îşi dorea să contrazică o decizie a tatălui ei vitreg.

— L-am întâlnit pe Ben din întâmplare într-o cafenea, îi explică în timp ce ea punea cuburi de gheaţă în pahare. L-am invitat la cină, iar el mi-a promis că îmi va da un sfat profesional asupra liniei mele stereo. Are un mic zgomot la notele înalte care mă nelinişteste.

Când îi întinse paharul, tatăl ei vitreg o sărută uşor pe frunte. Faţa lui oachesă se lumina de un surâs afectuos. Clea îi surâse şi ea, apoi îi oferi un pahar lui Ben. Acesta o întâmpină cu o privire dură, ostilă aproape.

Oare era încă supărat că refuzase să admită că petrecuse un moment agreabil în compania lui? De obicei femeile nu-l jigneau astfel, aşa că nu era dispus s-o ierte pe curajoasa Clea.

Kerasteri era pe punctul de a îndrepta un tablou de pe perete. După o zi obositoare la firmă, acum se destindea. De îndată ce trecea pragul casei, renunţa la manierele brutale şi cuceritoare de om de afaceri.

— Ce părere ai despre această acuarelă, Ben?

— E foarte frumoasă.

Pe Kerasteri acest răspuns îl umplu de satisfacţie.

— Am cumpărat-o anul trecut. Autorul ei este tânăr, dar are mult talent. Este pe cale să devină celebru.

Îşi goli paharul şi-l aşeză pe masă.

— Bun, trebuie să mă schimb. Clea, ocupă-te de Ben,

servește-l în continuare.

Îi aruncă invitatului unul din surâsurile lui pline de siguranţă şi de bună dispoziţie.

— Este puţin timidă, dar mie îmi place timiditatea la tinere. În zilele noastre, majoritatea cresc prea repede!

Părăsind camera, izbucni în râs. Dar Ben nu-i împărtăşea în niciun caz buna dispoziţie.

— Vorbeşte despre dumneavoastră ca şi cum aţi fi un lucru, zise el revoltat.

Tânăra îl privi stânjenită, surprinsă de această nemulţumire violentă.

— Consideră că aşa e normal. Până acum câţiva ani, legea grecească m-ar fi situat printre posesiunile lui, ca şi casa şi maşina. Aici, femeile de-abia au început să-şi cunoască libertatea. Kerasteri refuză să se schimbe odată cu vremurile. El respectă încă tradiţiile strămoşeşti.

Ben o studie fără să surâdă.

— Îi găsiţi întotdeauna scuze, nu-i aşa?

— Nu! îl contrazise ea, supărată că Ben o critica atât de sever.

— Ba da! Fiecare dintre cuvintele dumneavoastră vrea să demonstreze că are dreptate, că punctul lui de vedere este justificat. Nu îndrăzniţi să aveţi măcar o idee personală. Nu riscaţi nici cel mai mic gest care l-ar putea contraria.

— Trăiesc aşa cum m-a învăţat. Nu e normal? El m-a crescut.

— Nu tot el a crescut-o şi pe Melissa? Totuşi, ea face ce vrea, fără să se întrebe dacă îi place sau nu.

— Melissa nu e ca mine.

— Ea are un spirit independent, murmură Ben, privind-o încruntat. Din nefericire, nu este şi cazul dumneavoastră.

— Nu mă cunoaşteţi îndeajuns ca să mă judecaţi, ripostă Clea, începând să se înfurie.

— Vă cunosc mai bine decât credeţi.

În ochii lui cenuşii, care continuau s-o fixeze, apăruse o urmă de nerăbdare. Dintr-un pas, Ben ajunse lângă ea.

— Nu înţeleg să acceptaţi această căsătorie împotriva voinţei dumneavoastră. Vă purtaţi ca o tânără neajutorată care face tot ce i se cere.

— Nu este adevărat! negă Clea. Dar nu vreau să continui această discuţie. Nu ştiţi cine sunt şi nici ce gândesc. Faceţi supoziţii despre un subiect care nu vă priveşte.

— Dumneavoastră cunoaşteţi bărbaţii? întrebă el, cu un aer straniu. Singurul care există pentru dumneavoastră este Kerasteri, iar el se pare că face totul ca asta să nu se schimbe.

— Nu spuneţi prostii! îi replică. Duc o existenţă absolut normală, nu trăiesc ca o călugăriţă. Sunt integrată perfect în societate.

Ben râse sceptic.

— După cum spune Melissa, preferaţi să rămâneţi singură în camera dumneavoastră. Mergeţi destul de rar la serate şi priviţi cu răceală toţi bărbaţii care încearcă să se apropie de dumneavoastră.

Dacă sora ei ar fi fost acolo, Clea i-ar fi reproşat cu asprime o indiscreţie atât de mare. Era timidă, într-adevăr, şi incapabilă să participe cu uşurinţă la conversaţiile superficiale care au loc la astfel de recepţii. Dar Melissa n-ar fi trebuit să discute cu un străin despre dificultăţile ei de adaptare.

— Înainte de a te căsători cu un bărbat pe care nu-l vei iubi niciodată, ai face mai bine să te interesezi puţin de ceilalţi, o sfătui blând Ben, fără să înceteze s-o privească atent. Interesaţi-vă şi de dragoste în acelaşi timp.

Clea nu era atât de naivă încât să nu sesizeze sensul surâsului lui de cuceritor şi inflexiunile insinuante ale vocii. Fremăta, împotriva voinţei ei şi se întoarse în grabă.

— Pot să vă mai servesc o băutură?

— Nu! strigă el.

În aceeaşi clipă, îşi lăsă mâna pe umărul ei, obligând-o să-l înfrunte.

— Lăsaţi-mă, murmură ea, dar el o trase fără greutate spre el, ca şi cum ar fi fost un manechin de ceară.

— Pentru că refuzaţi să mă ascultaţi, am să vă arăt despre ce e vorba, declară pe un ton vibrant.

Fata îşi ridică furioasă faţa spre el şi în aceeaşi clipă buzele lui Ben puseră stăpânire pe ale ei cu o putere împotriva căreia nu putea face nimic. Încercă să dea înapoi, dar o mână fermă o atrăgea, impunându-i contactul cu corpul bărbatului.

Din gura Cleei se auzi un protest sufocat, când, cu cealaltă mână, Ben îi imobiliză capul, ca s-o poată săruta mai bine. Ea nu mai putea să gândească, o invadase o căldură tulburătoare, iar mintea îi fu învăluită în ceaţă. În loc să-l respingă, degetele îi strânseră braţul şi simţi cum i se abandonează. Buzele ei fremătau şi răspundeau buzelor lui Ben, animate parcă de o voinţă proprie.

Când el ridică în sfârşit capul, ea avea ochii închişi, iar obrajii erau în flăcări. Cu preţul unui imens efort, reuşi să-şi ridice pleoapele ca să întâlnească privirea lui Ben.

— Iată ce vă va lipsi dacă vă veţi căsători cu Dimitri, îi spuse acesta cu o voce gravă şi melodioasă.

În acea clipă, în hol se auziră paşii uşori ai Melissei. Clea zbură, pur şi simplu, până la uşile din sticlă şi dispăru pe terasă. De acolo, ajunse până la ea salutul vesel pe care Melissa i-l adresă lui Ben, care-i răspunse cât se poate de senin, ca şi cum nu se întâmplase nimic.

Îşi revenise uşor după acest sărut. Clea, în schimb, nu reusea să-şi regăsească liniştea. Tocmai suportase un şoc la fel de violent ca un cutremur şi toată fiinţa ei interioară era tulburată. Punctele ei de reper, concepţiile de care se agăţase, ideile cu care crescuse, fuseseră

desfiinţate şi i se arăta acum o lume nouă, înspăimântătoare. Picioarele îi tremurau iar corpul era străbătut, în ciuda căldurii de afară, de lungi frisoane. Încerca în zadar să-şi regăsească sângele-rece, emoţiile pe care le simţise în braţele lui Ben refuzau să se stingă.

Şi totuşi, nu aşteptase acest sărut ca să ştie exact ce-i va lipsi dacă se va căsători cu Dimitri, o intuise demult. Chiar dacă trăise aici încă din copilărie, era complet diferită de Melissa şi totul în ea se opunea unei căsătorii aranjate. Din instinct, ghicea ce i-ar putea aduce viaţa dacă s-ar căsători cu un bărbat ales de ea.

Această problemă o chinuia demult. Nu-şi dorea o existenţă cu un bărbat pentru care n-avea decât simpatie, un bărbat care n-o atrăgea.

Dar unde să găsească puterea să-i spună toate astea lui Kerasteri? El ar clătina nemulţumit din cap.

— Nu ştii nimic despre căsătorie, i-ar spune. O să vorbeşti de atracţie atunci când te vei căsători cu Dimitri. Până atunci, păstrează-ţi inocenţa. Aşa te vrea viitorul tău soţ. Nu te mai preocupa de astfel de probleme.

Kerasteri împărţea femeile în două categorii: cele care erau căsătorite şi cele care nu erau. Doar primele aveau dreptul să vorbească despre farmec, dorinţă sau pasiune.

Un astfel de demers din partea Cleei n-ar face altceva decât să-l înfurie. Ar trimite-o în camera ei, interzicându-i să mai abordeze acest subiect.

Melissa, în schimb, abordase o atitudine simplă şi sinceră faţă de dragoste. Corpul ei o aştepta cu nerăbdare. Se arăta cochetă faţă de bărbaţi, plăcându-i să le trezească dorinţa ca apoi să-i refuze. În ziua în care Kerasteri o va conduce la altar, va fi bucuroasă în aşteptarea plăcerilor fizice pe care urma să le dea şi să le primească prin această căsătorie, fără ca inima ei să aibă cel mai mic rol.

Clea contempla acum frunzişul pinilor sumbru, în

comparaţie cu lumina strălucitoare din jur. Ben tocmai îi furnizase ultima probă de care avea nevoie ca să se teamă mai mult de căsătoria cu Dimitri.

În timpul cinei, Kerasteri monopoliză, ca de obicei, conversaţia.

Corpul lui îndesat părea că ocupa tot spaţiul mesei. Vorbea despre politică şi-şi susţinea punctele de vedere cu gesturi largi. Ben îl privea uşor amuzat, dar indulgent. Vorbea mai puţin, dar de fiecare dată Kerasteri îl asculta atent.

Îl aprecia vizibil pe Ben, prezenţa lui aducându-i ceva special. Şi totuşi, se simţea o oarecare rezervă în atitudinea lui, ca şi cum ar fi vrut să-şi amintească tot timpul că Ben nu făcea parte din lumea lui. Era fascinat de această mentalitate străină şi-i punea invitatului numeroase întrebări. Dar, în ciuda simpatiei pe care o avea faţă de Ben, acesta nu se purta şi nu gândea aşa cum ştia el că trebuie să se poarte un bărbat.

Într-un fel, Kerasteri îl considera un animal exotic. îi testa reacţiile şi se distra cu el, fără să-l accepte ca egalul lui.

Melissa nu-şi ascundea deloc interesul pentru acest tânăr. îi asculta, pe el şi pe tatăl ei cu acelaşi interes în aparenţă, întorcând capul spre cel care vorbea, ca şi cum ar fi asistat la o partidă de tenis, dar zâmbetele ei erau tot atâtea invitaţii adresate lui Ben. îi lansa fără încetare priviri provocatoare din spatele genelor ei lungi.

Kerasteri observa aceste manevre cu oarecare amuzament care nu excludea, însă, vigilenţa. Nu avea încredere în fiica lui şi nici în oaspetele lor. În jurul mesei se agitau în linişte servitoarele în rochii negre. Figurile lor oacheşe, luminate de câte un surâs, arătau că nu pierdeau nimic din discuţie. Dacă Ben n-ar fi fost de faţă, ele ar fi intervenit în discuţie şi şi-ar fi spus părerile, fără să se lase intimidate de mânia sau hohotele de râs ale lui Kerasteri.

El ar fi fost în stare să sară de pe scaun şi să le scuture puţin sau să le ciupească de obraz, strigând:

— Cine ţi-a cerut părerea? înapoi la bucătărie, repede!

Aproape făceau parte din familie, iar Kerasteri adopta acelaşi comportament direct faţă de toţi cei care trăiau în casa lui.

Mai târziu trecură în salon şi Melissa puse un disc. Apoi se instală pe canapea, etalându-şi graţios fusta roşie în jurul gambelor şi strecurându-şi un braţ sub ceafă ca să ia, pentru Ben, poza cea mai avantajoasă.

Ben intră în jocul ei. Continuând să vorbească gazdei, îi arunca priviri complice, dar nu schiţa niciun gest să se apropie de ea.

Clea se prefăcu somnoroasă; schiţând un căscat, îi declară tatălui ei:

— Te rog să mă scuzi, tată, dar sunt foarte obosită. Dorm greu din cauza căldurii.

Kerasteri îi surâse şi mâna lui mare o atrase ca s-o sărute pe frunte. Când se îndepărtă, îi dădu o palmă la fund, cum făcea de obicei ca s-o necăjească.

Clea se întinse goală în pat, se acoperi cu un cearşaf şi încercă să adoarmă. Dar sufletul ei refuza odihna. Imaginea lui Ben îi revenea fără încetare, întreţinând o tulburare care-i cuprindea tot corpul.

Pentru că obloanele nu erau închise, lumina lunii intra în valuri, îndepărtându-i şi mai mult somnul. Cleei îi era atât de cald, încât hotărî să facă un duş. Rămase mult timp cu ochii închişi sub jetul de apă rece.

Buzele-i strivite de Ben o ardeau încă. N-o mai sărutase nimeni în acest fel. Experienţele ei anterioare se arătaseră mult prea nesemnificative. îşi umezi buzele cu o mână tremurătoare.

Până la sfârşitul verii, trebuia să ia o hotărâre teribilă. Dacă va refuza căsătoria aranjată de Kerasteri,

era obligată să-i înfrunte furia. Cu siguranţă, îi va da un ultimatum: ori se căsătoreşte cu Dimitri, ori nu mai face parte din familie! Kerasteri se angajase faţă de Dimitri. Era în joc onoarea lui. Dacă ar fi refuzat această căsătorie, l-ar acoperi de ruşine pe tatăl ei vitreg.

În picioare în faţa ferestrei, Clea respira aerul cald al nopţii, după ce se uscase cu un prosop mare, alb. În depărtare, marea lovea neîncetat cu valurile ei plaja, într-un murmur permanent. Visătoare, Clea îl asculta.

Razele lunii se răsfrângeau pe corpul ei gol, transformându-l într-o statuie palidă, luminoasă. Cu braţele ridicate, îşi usca părul, contemplând grădina scăldată într-o lumină aurie.

Deodată, privirea distinse un fir subţire de fum. îşi coborî maşinal ochii şi înlemni brusc. Era prea tulburată ca să gândească să se retragă din cadrul luminat al ferestrei. Pe terasă se afla Ben, cu ţigara în mână. Cu capul ridicat şi cu ochii fixaţi asupra ei! Strălucirea lor argintie era singurul semn de viaţă pe faţa lui încremenită.

Ieşind în sfârşit din letargie, Clea se retrase rapid în interiorul camerei şi se opri, tremurând toată, în faţa toaletei. Reflectarea corpului ei îi apăru în oglinda mare, pielea ei părea de mătase şi aproape imaterială, în lumina dulce a lunii. îşi puse involuntar mâna pe piept, din adâncul căruia se ridicase o stranie şi surdă durere.

Închise ochii, tulburată. Oare ce-şi închipuise, ce simţea Ben, în timp ce o privea?

Închise ochii, gemând, nevrând să mai vadă ceea ce desluşise în oglindă. îmbrăcă o cămaşă de noapte şi se culcă din nou, înfundându-şi cu un suspin capul în pernă.

Incidentul din noaptea trecută o chinui toată ziua următoare. În fiecare clipă când revedea în memorie figura transfigurată a lui Ben contemplând-o, se crispa, îngrozită.

Era foarte sigură că va reveni la vilă şi-i pândea neliniştită apariţia. Şi totuşi, nu-şi anunţa prezenţa. Cât

despre Melissa, era plecată într-una din obişnuitele ei escapade despre care nu spunea nimic. Clea se întrebă încă o dată dacă nu cumva era plecată la Atena ca să-l întâlnească pe Ben. Refuza să-şi mărturisească faptul că această posibilitate o făcea geloasă. Trebuia să lupte, să fie atentă, pentru că nici nu se punea problema să-l lase pe Ben să devină important pentru ea, pentru inima ei. Era vorba de un simplu străin care-i traversa repede viaţa. Cu siguranţă, peste câteva zile va ieşi complet din viaţa ei. Şi va rămâne doar un străin pentru ea, era decizia ei fermă.

Se temea totuşi să-l revadă. Suspina, aproape gemea de fiecare dată când îşi amintea că se expusese privirii lui, goală în lumina lunii. Şi culmea, era mai mult tulburată decât scandalizată, când se gândea la asta.

Melissa a revenit cu puţin timp înaintea tatălui ei. De data aceasta, cânta în timp ce urca în camera ei. Părea satisfăcută de ea şi mulţumită de viaţă.

Clea o asculta, încordată. îşi dorea foarte mult s-o întrebe dacă şi-a petrecut după-amiaza cu Ben.

După cină, Kerasteri s-a retras în birou, cu preţioasa lui linie stereo. Le spusese fiicelor lui că Ben i-a reglat-o perfect.

— Se pricepe! exclamase el. N-a avut niciodată un astfel de sunet. E un om folositor, acest Ben!

Melissa izbucni în râs de îndată ce el ieşi din cameră.

— Câtă dreptate are tata! Ben este într-adevăr un bărbat foarte folositor. În această după-amiază, mi-a reparat maşina. De câte ori urcam, motorul tusea. El mi-a explicat că este de vină carburatorul, pe care l-a curăţat pentru mine.

Cu ochii plecaţi, Clea nu spunea nimic. Aşadar, Melissa îl întâlnise pe Ben. Nu era o surpriză, dar de ce avea impresia că se sufocă? Fără îndoială, era de vină căldura asta insuportabilă.

Murmură, în timp ce se ridica:

— O să mă culc.

Fără să-i dea atenţie, Melissa continuă, pierdută în gândurile ei:

— Ca să lucreze, s-a dezbrăcat până la brâu. Dacă i-ai fi văzut braţele musculoase. Eu le-am atins. Erau tari, atât de tari!

Clea n-avea chef să audă mai mult. Se îndrepta deja către uşă.

— Mi-ar fi plăcut ca Alexos să fie la fel de mare ca el! gemu Melissa.

— Poate o să mai crească! o ironiză Clea.

Ce se întâmpla cu porumbiţa cea dulce? Melissa se redresă, stupefiată.

— Ce răutăcioasă eşti! Te-a înţepat ceva, ce-ţi veni?

— Sunt obosită, minţi ea. Noapte bună.

A doua zi după-amiază, izbucni o furtună violentă. Marea mugea sub cerul întunecat şi ameninţător. Melissa fusese plecată toată ziua. În ceea ce o privea pe Clea, excitată în mod straniu de dezlănţuirea naturii şi uşurată de scăderea bruscă a temperaturii, cedă unui impuls şi se duse pe plajă, cu toată ploaia torenţială. Servitoarele, îngrozite, n-au reuşit s-o oprească.

Cu capul şi cu picioarele goale, contemplă îndelung săgeţile strălucitoare pe care fulgerele le desenau pe cer.

Udă leoarcă, îi venea să ţipe de bucurie, atât de bine îi făcea aerul proaspăt care-i umplea plămânii.

Rochia i se lipise de curbele armonioase ale corpului. Devenise transparentă, dar Cleei nu-i păsa. Nu se gândea decât la spectacolul fascinant oferit de natură. Nici nu auzi zgomotul de paşi pe nisipul din spatele ei.

Când a fost în sfârşit conştientă că cineva era în spatele ei, s-a întors brusc, cu ochii mari dilataţi de surpriză, şi scoase un strigăt:

— Ben!

— Bună ziua, o salută el grav.

Bărbatul nu zâmbea deloc. Ochii lui cenuşii se plimbau nestingheriţi pe corpul ei. Aceasta îi ghici gândurile şi fata fu invadată de o roşeaţă vie.

— Melissa nu e acasă, declară ea grăbită. A plecat la Atena. Cu siguranţă, vă aşteaptă la hotelul unde locuiţi.

Confuzia îi făcuse vocea uşor tremurătoare, dar reuşi să se stăpânească.

— N-am venit pentru Melissa, răspunse el cu seriozitate. Ştiţi foarte bine acest lucru.

— Încep să cred că sunteţi un intrigant, domnul Winter. Vă place să semănaţi discordie pe unde treceţi. Mă cert cu sora mea din cauza dumneavoastră, vă rog să aveţi amabilitatea să plecaţi la Atena. Nu vreau să vă mai văd!

Ben îşi înfundă mâinile în buzunare şi o privi cu mare atenţie.

— Chiar nu vă daţi seama ce mi-aţi făcut? Nu mă pot împiedica să mă gândesc zi şi noapte la dumneavoastră. Mi-aţi intrat pe sub piele ca un spin şi nu-mi voi găsi liniştea până nu vă îndepărtez.

Uluită de cuvintele lui, Clea îşi coborî capul. Oare era un alt joc de-al lui? Iar îşi bătea joc de ea? Nu putea vorbi serios!

— Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi păreţi o copilă inocentă şi ignorantă care se aruncă în gura lupului. Nu puteţi să vă căsătoriţi cu Dimitri, Clea! vorbiţi cu tatăl dumneavoastră vitreg, spuneţi-i că e imposibil!

— Nu pot! strigă ea, disperată. Am încercat să-i vorbesc, dar nu reuşesc.

— Dar ce vă împiedică?

— Ar însemna o ruptură definitivă între noi, îi explică, ţinându-şi capul plecat şi trasând cu vârful piciorului un cerc pe nisip.

— Afecţiunea lui contează atât de mult pentru dumneavoastră?

Ben îi vorbea într-o manieră brutală, presantă, iar

Clea nu îndrăznea să-l privească. Nu înţelegea de ce era atât de înfuriat. De ce îşi iesea din fire pentru probleme care nu-l priveau? Ce putea să însemne pentru el viitoarea căsătorie a Cleei?

— Nu puteţi să înţelegeţi, murmură ea.

— Atunci, explicaţi-mi.

— Dacă refuz această căsătorie, Kerasteri va fi atât de furios, încât mă va goni.

— Te-ai crede în Evul Mediu!

— Nu ştiţi nimic despre oameni ca tatăl meu vitreg. Şi-au păstrat atitudini tradiţionale faţă de viaţă.

— E vorba mai degrabă de egoism.

— Nu! protestă ea. Este obsedat să ne facă fericite, pe Melissa şi pe mine.

— Forţându-vă să vă căsătoriţi cu bărbaţii pe care i-a ales fără să vă consulte?

— Nu i-a ales la întâmplare, afirmă Clea cu un surâs chinuit. A căutat mult printre bărbaţii pe care-i cunoştea, unii care să aibă caractere asemănătoare cu ale noastre. Dimitri este dulce, calm şi foarte respectuos. îşi dorea un bărbat ca el pentru mine. Şi pentru Melissa, l-a găsit pe Alexos. Este foarte energic. O va împiedica pe Melissa să facă prostii, dar îi va şi trece cu vederea multe lucruri deoarece consideră foarte amuzante femeile ca ea. Vedeţi, Kerasteri nu i-a ales doar pentru avere. El s-a gândit bine şi a luat în calcul toate aspectele.

Ben părea stupefiat.

— Mă întreb cine e nebun, dumneavoastră sau eu? exclamă, controlându-şi cu greu exasperarea.

— Să nu vă imaginaţi că sunt încântată de această căsătorie.

— Atunci, spuneţi-i-o tatălui dumneavoastră vitreg!

— Ca să-l supăr? Nu, văd că nu înţelegeţi. Tatăl lui Kerasteri s-a căsătorit cu femeia pe care i-o alesese tatăl lui, iar prima soţie a lui Kerasteri îi fusese prezentată în

acelaşi fel.

A murit când Melissa era încă un bebeluş. Kerasteri o iubea, a fost fericit cu ea. El n-are deci nicio îndoială asupra acestei metode de căsătorie.

— Asta poate fi valabil pentru un bărbat de vârsta şi cu educaţia lui. Dar dumneavoastră? Aveţi idei moderne. Nu vreţi să cunoaşteţi dragostea?

Pe Clea o străbătu un fior. Fără să se gândească, îl întrebă:

— Dumneavoastră, care vorbiţi despre dragoste, aţi fost vreodată îndrăgostit?

Regretă imediat că a pus întrebarea, dar era prea târziu.

— Foarte des, răspunse Ben, cu un zâmbet răutăcios.

Se apropie de ea, ca s-o vadă mai bine. Clea încremeni, de frică şi de emoţie în acelaşi timp.

— După părerea dumneavoastră, ce este dragostea?

Trasă cu un deget o linie de-a lungul obrazului fetei şi adăugă pe un ton scăzut, invitând la intimitate.

— Ştiţi ce este dragostea, nu-i aşa? Nu sunt singurul dintre noi doi care simte ceva în acest moment.

— Ce? zise fata, prefăcându-se calmă, ca şi cum n-ar fi tulburat-o vorbele lui.

— Ştiţi despre ce vorbesc.

Ben avea o expresie stranie întipărită pe faţă. Ochii îi străluceau şi cu cât o privea mai mult pe Clea, cu atât era mai satisfăcut.

Confuză, fata întoarse capul.

O şuviţă de păr blond îi zbura într-o parte. Ben o prinse şi o rulă concentrat în jurul degetelor lui.

— Nu mă minţiţi, Clea.

Nu vă minţiţi pe dumneavoastră înşivă.

O forţă imperioasă îi făcea vocea din ce în ce mai vibrantă, iar Clea se simţi cuprinsă de panică.

— De când v-am văzut la fereastră

— Nu! strigă ea, zbătându-se să se îndepărteze de el.

Dar bărbatul o prinse atât de brutal, încât îi căzu la piept. Parfumul învăluitor al pielii lui bronzate o zăpăci.

Ben o prinse cu o mână de ceafă ca s-o privească mai bine, apoi murmură:

— Sunteţi minunată, Clea! Nu trebuie să vă fie ruşine. Sunteţi înnebunitoare!

— Tăceţi! îl imploră ea.

— De ce? Pentru o clipă, mi-aţi părut o statuie de marmură. Păreaţi aproape ireală, în lumina lunii. Şi apoi aţi dispărut, iar eu am suferit, nici nu vă puteţi imagina ce greu mi-a fost!

Ea încerca în continuare să se elibereze din mâinile lui.

— Nu-mi vorbiţi astfel. Nu înţelegeţi că mă jenez?

— Vă este frică, zise el emoţionat. Nu trebuie să vă temeţi, Clea. Sunteţi făcută ca să simţiţi acest minunat sentiment de…

— Nu simt decât jenă, îl întrerupse ea.

Emoţia care luminase figura lui Ben se transformă imediat în iritare. îşi încruntă sprâncenele şi privirea îi deveni aspră.

— Nu este adevărat. Refuzaţi să mărturisiţi ce simţiţi. Vă este atât de frică de dragoste?

Uitând orice prudenţă, Clea cedă furiei care fierbea în ea:

— Dumneavoastră nu vorbiţi de dragoste, ci de dorinţă fizică!

— Este acelaşi lucru!

— Nu! negă energic. Nu trebuie să le confundăm.

Ben râse.

— Folosiţi cuvinte mari despre lucruri pe care nu le cunoaşteţi. Gata cu teoria! Vă lipseşte practica. E timpul să câştigaţi puţină experienţă.

— Nu… bâigui ea.

— Ba da, afirmă Ben, căutându-i gura.

Fata se străduia să i se opună. Lupta să rămână calmă, în ciuda dorinţei chinuitoare de a i se abandona. În adâncul ei o avertiza un glas. Ben nu era altceva decât un seducător experimentat. Încerca în mod necinstit s-o tulbure, făcând apel la o tehnică pe care o învăţase de la alte femei. Nu-i oferea dragostea la care visa. Ştia ce-i propunea şi nu voia.

Simţindu-i rezistenţa, bărbatul îşi strecură o mână în părul ei şi-i trase capul mai în spate. Ca să nu se dezechilibreze, fu obligată să se agaţe de umerii lui. Ea îi surprinse ochii strălucind, chiar înainte ca gura lui să se lipească de a ei. Se înfuriase şi ea înţelese că nu va ceda până când nu va avea putere deplină asupra ei.

Simţi cum îi desface rochia şi îşi plimbă degetele fierbinţi pe spate. Începu să tremure. Glasul care continua să şoptească în adâncul ei nu mai putea s-o oprească. În curând nu-l va mai auzi deloc. Corpul ei fremăta, dându-i lui Ben răspunsul pe care-l aştepta.

Îi despărţi brusc un fel de răcnet sufocat care se auzi în apropiere. Ben îi dădu atât de repede drumul, încât Clea era cât pe ce să cadă. El se întoarse cu iuţeala unui animal sălbatic în pericol.

Îngrozită, Clea îl descoperi pe Kerasteri, la câţiva paşi de ei. Părea un tigru care se încorda înainte de a se repezi asupra prăzii.

— Lepădătură! urlă el.

Figura lui era vânătă, iar ochii aruncau flăcări. îşi întoarse apoi ochii de la Ben spre Clea. Fata se simţi ruşinată şi murdărită sub această privire. îşi imagina spectacolul pe care i-l oferea tatălui ei vitreg: cu părul ciufulit, rochia udă lipită de corp şi căzută de pe umeri, cu buzele strivite de sărutările lui Ben.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Tată! îl imploră ea.

Kerasteri străbătu spaţiul care-i separa şi luând-o violent de braţ, o împinse spre casă.

— Du-te acasă! Mă voi ocupa de tine mai târziu.

Un sunet straniu, pe jumătate suspin, pe jumătate mormăit îi scăpă din piept.

— Ştii cu cine semeni?

Îşi întoarse privirea de la ea ca şi cum nu suporta s-o vadă astfel. Clea se îndepărtă, tremurând şi plângând în hohote. Nu mai ştia unde să se ducă şi nici ce să facă.

Capitolul 4

Clea alergă în camera ei. Trecu pe lângă o servitoare care o privi cu un aer îngrozit, dar nu spuse nimic. Închizând uşa după ea, se trânti pe pat. Tremura din toate încheieturile. O obseda privirea dezgustată pe care i-o aruncase tatăl ei vitreg.

După câteva minute, se ridică, îşi smulse rochia şi se duse la duş. Corpul ei se crispă sub jetul de apă rece, dar rezistă, gândindu-se doar să se purifice.

N-ar fi trebuit să-i permită lui Ben s-o atingă. Nu se va mai întâmpla aşa ceva vreodată. Socul de a-l fi descoperit pe tatăl ei vitreg în starea asta de furie şi de dispreţ, alungase toate celelalte senzaţii. Nu rămăsese decât un dezgust profund, copleşitor.

Ieşind din baie, Clea se ştergea cu putere şi cu furie, ca şi cum ar fi vrut să-şi schimbe înfăţişarea.

Odată îmbrăcată, se aşeză pe marginea patului, amărâtă, condamnată să aştepte. Ce o să-i spună Kerasteri?

Ben nu era îndrăgostit de ea, a arătat cât se putea de clar că o doreşte şi nimic altceva. Cu o seară înainte se distrase cu Melissa, prefăcându-se că o ignoră pe Clea, pentru că era furios pe ea. A vrut să se răzbune pentru că nu manifestase entuziasm la ideea de a merge împreună la Atena! Se credea irezistibil, iar Melissa îi menţinea această convingere.

Clea era prea serioasă ca să desfăşoare tot felul de viclenii şi cochetării pentru un bărbat, oricine ar fi fost el. În schimb, se temea să se expună la glume. O speriau relaţiile complexe care se puteau lega între oameni. îi lipsea siguranţa de sine a Melissei, care aparţinea de fapt aceleiaşi specii ca şi Ben. Atât unul, cât şi celălalt, nu ştiau ce era spaima şi tensiunile care inhibau oamenii asemenea Cleei.

După furtună era mai răcoare şi cerul era de un albastru strălucitor. Soarele revenise şi se reflecta în oglinda toaletei din camera Cleei, împodobindu-i capul blond cu o aureolă aurie. Dar tânăra nu se sinchisea de frumuseţea luminii de după furtună şi pândea paşii lui Kerasteri.

Tresări violent când îi auzi apropiindu-se, apoi uşa se deschise, iar ea sări în picioare.

— Clea! se auzi vocea lui teribilă.

Fata nici nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre el. Încremenise aşa, cu braţele-i atârnând pe lângă corp, privind picioarele tatălui ei vitreg, care se apropiase. Acesta îi declară cu o voce mai calmă:

— Nu ştiu ce să-ţi spun.

Cuvintele acestea, atât de calme şi de sincere îi făcură foarte rău. Simţea că lui Kerasteri îi treceau furia şi emoţiile.

— Dacă ar fi fost Melissa, aş fi înţeles. Nu aştept mare lucru de la ea. Şi totuşi, ea n-ar merge atât de departe. Se joacă des cu focul, dar nu se va arde niciodată. îşi aminteşte întotdeauna cine este!

Se opri, înghiţindu-şi cu greu saliva.

— Dar tu, Clea! N-aş fi crezut niciodată că vei permite unui străin să-şi ia astfel de libertăţi faţă de tine.

Clea suspină adânc.

— Şi tu l-ai lăsat! continuă Kerasteri.

Fata nu putea să nege. îi cedase lui Ben atunci când

sosise tatăl ei vitreg. Pasiunea cu care o săruta şi o mângâia o făcuse să-i răspundă, i se abandonase.

— Am aşteptat să mă calmez puţin, ca să vin să-ţi vorbesc, îi explică Kerasteri. Nu voiam să spun ceva ce aş regreta mai târziu. Dacă aş fi urcat de îndată ce m-am întors, te-aş fi bătut. N-am fost în viaţa mea atât de nervos.

Clea remarcase acest lucru. Se chircise în ea, ca un animal fără apărare, în faţa mâniei explozive pe care o simţise la tatăl ei vitreg.

— Mi-e ruşine cu tine!

La aceste cuvinte, şi-a plecat şi mai mult capul. Faţa ei era roşie de umilinţă.

— Nu mai eşti o adolescentă. N-ai nicio scuză. Peste câteva luni te vei căsători cu un alt bărbat şi te laşi sărutată şi îmbrăţişată de acesta, pe care nici măcar nu-l cunoaştem bine! Cum ai putut să faci aşa ceva? Cum ai putut să te dezonorezi şi să mă dezonorezi astfel?

Pretindea un răspuns, iar privirea lui o apăsa pe tânăra nefericită.

Aceasta încerca să înghită nodul care o sufoca şi reuşi să murmure:

— Sunt dezolată, tată.

— Dezolată! Asta-i tot ce poţi să-mi spui? Eşti dezolată când ai spart o farfurie sau când ai uitat cât este ceasul! Ceea ce s-a întâmplat este mult mai grav!

Se întrerupse şi respira zgomotos.

— După părerea ta, ce crezi că am gândit descoperindu-te în braţele acelui individ? Mi-am spus: fata mea este o

— Nu! gemu Clea.

— Nu vrei să auzi acest cuvânt. Şi totuşi, ce alt cuvânt ar trebui să folosesc?

Clea se simţea îngheţată. Figura îi devenise lividă şi fixa covorul fără să-l vadă.

— Ceea ce s-a petrecut acolo a fost mai mult decât o

îmbrăţişare, continuă Kerasteri. Nu sunt prost. Ştiu că Melissa se lasă adesea sărutată de câte un bărbat, o cunosc pe fata mea. Am înţeles imediat despre ce e vorba în felul în care te ţinea. Este mult mai serios nu-i aşa, Clea?

Se opri, simţind nevoia să-şi recapete suflul înainte de a epuiza acest subiect penibil.

— Acest bărbat voia de la tine mai mult decât un simplu sărut. Ştii ce dorea, nu-i aşa? Nu-i aşa, Clea?

Fata îşi acoperi faţa cu mâinile.

— Opreşte-te, tată, opreşte-te, te implor!

— Crezi că îmi face plăcere să vorbesc despre asta? Dar trebuie să mergem până la capăt. Spune-mi ce s-a petrecut între tine şi acest individ nedemn.

— Nimic mai mult decât ai văzut!

— Nimic mai mult? Minţi! Nu te-ar fi îmbrăţişat astfel dacă ar fi fost pentru prima dată. N-a fost prima dată.

— Aproape, murmură fata.

— Aproape! Ce vrei să spui?

— M-a mai îmbrăţişat o dată, mărturisi fata.

— Îl iubeşti?

— Nu răspunse ea cu glas tremurat.

— Sunt consternat.

După o clipă de tăcere, bărbatul o anunţă:

— L-am gonit. N-o să mai apară niciodată aici. L-am avertizat că dacă revine, îi rup gâtul. Iar tu, Clea, înţelege o dată pentru totdeauna! O să-l ucid, dacă te mai întâlneşti cu el!

Fata dădu din cap, cu privirea tot în pământ.

— Trebuie să-ţi mai explic ce fel de om e, după cum s-a purtat cu tine?

Fata negă fără să vorbească.

— De câte ori te-ai întâlnit pe ascuns cu el?

— Pe ascuns?

Îşi ridică timid capul.

— Niciodată. De altfel, astăzi nu mă aşteptam să-l găsesc pe plajă. A venit întâmplător.

— Ştie că te vei căsători în curând. Este un bărbat fără scrupule care se foloseşte de ceilalţi! Tu eşti o fată deşteaptă, Clea. Cu siguranţă, înţelegi că dacă ar fi avut o intenţie serioasă în ceea ce te priveşte, nu s-ar fi purtat astfel.

Da, Clea ştia asta. Ben nu era animat decât de o dorinţă fizică, iar temperamentul lui l-ar fi împins foarte curând către o altă femeie.

— Promite-mi că n-o să-l mai vezi niciodată, îi ceru Kerasteri.

Fata îi răspunse imediat, murmurând:

— Da, tată.

Kerasteri o privi cu un aer sumbru.

— Ceva a fost distrus, Clea. Am avut un adevărat soc în clipa în care te-am văzut în braţele lui. Te credeam atât de pură, de raţională

Nu-i voi spune nimic lui Dimitri, adăugă după o scurtă pauză. Ar fi dezamăgit.

Clea încercă să-i vorbească, dar nu reuşi. Dacă în acest moment i-ar fi spus tatălui ei vitreg că nu vrea să se căsătorească, acesta şi-ar fi pierdut controlul, pe care oricum şi-l menţinea cu mare eforturi. Iar furia lui dezlănţuită risca să fie mai teribilă ca niciodată.

— Nu vom mai discuta niciodată despre această întâmplare, îi declară el, apoi se îndepărtă. Cu capul în pământ, Clea îl auzi mergând spre uşă şi oprindu-se în prag.

— Înainte de a ieşi, îi spuse:

— Ah, dacă aş fi visat, Clea! Să nu se fi întâmplat în realitate!

Uşa se închise după el, iar Clea se aruncă în pat, plângând în tăcere.

Kerasteri îl judecase corect pe Ben. Era gata să

profite de toate favorurile pe care i le-ar fi acordat Clea, fără să se sinchisească de viitoarea ei căsătorie cu Dimitri. Ruşinea pe care i-o inspirase tatălui ei vitreg nu se putea compara cu ceea ce simţea ea însăşi. Cum de a fost capabilă să renunţe la orice rezistenţă şi să se lase sărutată şi mângâiată de acest bărbat? O tratase ca pe un obiect. Nu se sinchisea de ideile lui Kerasteri şi nu-i păsa de mentalitatea grecilor. Comportamentul lui era inacceptabil ca şi acela al lui Kerasteri, de altfel, care hotărâse s-o căsătorească fără s-o consulte. Cei doi bărbaţi încercau fiecare în felul lui să facă din ea ce voiau.

Fata îşi şterse lacrimile şi se strădui să-şi stăpânească suspinele care încă o chinuiau. Ieşise soarele. Durerea ei se calmă treptat.

Ce o să facă? Cine era ea, de fapt?

Pentru prima dată în viaţa ei devenea conştientă că era o persoană adultă, o persoană care era obligată să suporte presiunea celorlalţi. Trebuia să aleagă: va ceda sau se va apăra, în aşa fel încât să poată să trăiască după bunul ei plac?

Pentru o clipă, îşi imagină că se va supune voinţei tatălui ei vitreg…

Ar fi fost imposibil, acum mai mult ca oricând era convinsă de asta, chiar dacă hotărârea ei va însemna sfârşitul unei existenţe tihnite în Grecia. Până azi fusese reţinută la ideea că va trebui să-şi părăsească ţara şi familia. Kerasteri ar fi acum cu atât mai intransigent cu cât ar pune refuzul ei pe seama lui Ben.

Clea îşi căuta drumul către libertate ca un fluture care se zbate să iasă din crisalidă. N-a avut niciodată o imagine atât de clară a situaţiei în care se afla ca în această după-amiază.

Ca şi Ben, Kerasteri încerca s-o manipuleze. Dacă nu mai dorea să fie tratată ca o marionetă, Clea va fi obligată să-i reziste atât unuia cât şi celuilalt. Melissa, în schimb,

ştia din instinct să scape de dominaţia bărbaţilor, asigurându-şi independenţa prin diferite tertipuri după bunul ei plac. Ea obţinea întotdeauna tot ceea ce-şi dorea de la viaţă, chiar cu preţul câtorva şmecherii şi minciuni. Clea n-o putea imita. Firea ei o obliga să fie sinceră. Dacă ar fi lăsat să-i scape posibilitatea de a-şi organiza singură şi deschis viaţa, ar fi prima care s-ar dispreţui.

Uşa camerei se deschise din nou. Tresări violent crezând că s-a întors Kerasteri, dar era vorba de Melissa, care o privea cu ochii ei mari, necenuşii, curioasă şi bănuitoare.

— Ce ţi-a spus tata?

Clea roşi imediat. Melissa ştia, deci, ce s-a întâmplat! Nu-i răspunse.

Trebuia mai întâi să afle ce ştia Melissa. Aceasta, cu mâinile în solduri se apropie de ea.

— Te-am văzut pe plajă, cu Ben.

Cuvintele ei păreau s-o acuze, iar tonul răutăcios o făcu pe Clea să-şi ridice privirea.

— Deci, tu i-ai spus tatii?

— N-ar fi trebuit să mi-l iei pe Ben, declară Melissa, supărată.

Cu un gest mânios, îşi dădu buclele negre pe spate. Furia îi strâmbase gura şi refuza să-şi privească sora în ochi.

— Nu ţi l-am furat, îi răspunse Clea, obosită să se tot justifice. El nu aparţine nimănui, ţi-am mai spus-o şi, de altfel, nici nu-l vreau.

— Mi-e greu să te cred, după ceea ce am văzut, ripostă violent Melissa.

— Oh, Mel! gemu Clea, înfigându-şi unghiile în mână.

Melissa păru că se înmoaie şi veni să se aşeze lângă sora ei pe pat.

— Tata e furios. Nu l-aş fi crezut în stare de o astfel de furie.

— Şi totuşi, îl cunoşti bine, replică ironic, Clea.

— Am crezut că face o criză, îi mărturisi ea. Părea nebun când s-a întors de pe plajă. A dat la maximum staţia.

Pentru o clipă, o privi pe Clea întrebător.

— Ai auzit-o?

— Nu.

Clea nu auzise nimic. Pândise paşii tatălui ei vitreg şi, în starea în care se afla, nimic altceva nu-i putuse atrage atenţia.

— Îmi pare rău, spuse Melissa, punându-şi mâna pe braţul ei. Dacă aş fi ştiut că va face o tragedie din asta, nu i-aş fi spus nimic. Am fost furioasă. Nu ştiam ce fac. Am cedat primului impuls.

— Cum de ne-ai văzut?

Nu-şi dăduse seama de prezenţa Melissei. Este adevărat că discuţia cu Ben o făcuse să nu-şi mai dea seama de nimic altceva.

— Când m-am întors acasă, mi s-a spus că eşti pe plajă. Am vrut să te găsesc. Mă tot întrebam ce idee ciudată îţi venise să ieşi pe o astfel de furtună din casă. Când am ajuns în capătul cărării, te-am zărit cu Ben. Am înnebunit, atunci. Am fugit înapoi în vilă. Tata tocmai se întorcea. Hotărâse să vină mai devreme acasă, pentru că la Atena se oprise curentul din cauza furtunii. I-am spus imediat. Eram prea furioasă ca să mă mai gândesc.

Clea ridică din umeri. Ce rost mai avea să-şi facă reproşuri acum?

— Ce-a fost a fost, declară ea.

Melissa o privea intens.

— Ce făceaţi de l-aţi înfuriat în aşa hal pe tata?

Curiozitatea îi era mai mare decât toate celelalte sentiment, e iar Clea nu ştia cum să-i răspundă la această întrebare.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Nu voi fi şocată, o încurajă Melissa.

Clea se redresă, orgolioasă.

— N-ai de ce să fii şocată. Dar n-am putea vorbi despre altceva?

— De ce nu-mi povesteşti ce s-a întâmplat? înnebunesc încercând să-mi imaginez.

— Imaginează-ţi ce vrei, replică sec Clea.

— Hai, fii drăguţă!

— Sunt obosită. Să terminăm cu povestea asta.

— Am remarcat imediat că-ţi place Ben, insistă Melissa. Ai făcut totul ca s-o ascunzi, dar eu am simţit imediat.

— Te-ai înşelat.

— Mincinoaso! îi aruncă Melissa surâzând. Nu uita că v-am surprins pe plajă. Eram prea departe ca să aud ce vorbiţi, dar nu e greu de ghicit.

Clea explodă dintr-odată.

— Lasă-mă în pace! Pleacă!

Jignită, Melissa se ridică şi se îndreptă spre uşă.

— Ştii care e problema ta? Prea iei totul în serios, afirmă ea înainte să dispară ridicând din umeri.

Uşa se închise, iar Clea îşi acoperi faţa cu mâinile. Melissa ghicise. Emoţiile lor nu se situau pe acelaşi plan. Melissa se distra cu tot felul de jocuri amoroase. Ben ar fi amuzat-o şi ar fi ştiut să-l ţină la distanţă.

Clea se duse la oglindă şi vorbi cu imaginea ei.

— Iau lucrurile prea în serios. De ce nu pot fi ca Melissa? Ea e ca o trestie, se îndoaie în bătaia vântului, apoi revine la poziţia iniţială. îi invidiez supleţea.

Melissa se va căsători cu Alexos şi va avea copii. Într-o bună zi, va deveni una din acele grecoaice care îşi conduc liniştite căminul şi pregătesc pentru copiii lor o viaţă asemănătoare.

În zilele care au urmat, Clea l-a văzut destul de puţin pe tatăl ei vitreg. El pleca dimineaţa devreme la birou, îşi petrecea serile în Atena şi se întorcea acasă noaptea

târziu. Ştia că o evita. Suferea, dar avea măcar timp să se gândească la ce va face.

Moştenise o oarecare avere de la mama ei. Raţională, Clea nu s-a atins niciodată de aceşti bani, aşa că dispunea acum de o sumă importantă în cont. Dacă va dori, va putea pleca în Anglia şi va putea să închirieze o locuinţă, ca să-şi caute apoi ceva de lucru.

Kerasteri avusese cenuşiijă ca ea să aibă un paşaport britanic valabil încă.

— Nu se ştie niciodată, poate că vei avea nevoie de el, îi declarase el cândva.

Acum, Clea chiar avea nevoie de el. Nu mai putea rămâne în Grecia. Trebuia să scape de presiunile pe care le exercita tatăl ei vitreg asupra ei. Dacă ar rămâne, nu era sigură că va rezista şantajului emoţional la care o va supune.

Trebuia neapărat să se întoarcă în ţara în care se născuse. Cu siguranţă, nu se mai simţea acasă, aici, în Grecia.

Odată cu furtuna, valul de căldură luă sfârşit şi temperaturile reveniră la normal pentru o vară grecească. Oamenii puteau din nou să doarmă noaptea.

Clea se duse la Atena într-o după-amiază, la cumpărături. Avea intenţia să-şi ia bilet pentru Londra, dar ideea o speria atât de tare, încât prefera să nu se gândească la ea decât în ultima clipă.

Străzile erau invadate de turişti. După ce a făcut câteva cumpărături fără să se grăbească, a intrat în sfârşit în agenţia de voiaj a companiei aviatice.

Se temea să nu întâlnească înăuntru vreun prieten al tatălui ei vitreg. Din fericire, în interior erau doar străini care stăteau nerăbdători la coadă.

Livid, tulburată, Clea ieşi după mult timp din birou, cu biletul, fără să privească în jur. Ea se ciocni cu o persoană care tocmai trecea pe stradă. îşi ridică privirea,

pregătită să-şi ceară scuze. Tresări violent recunoscându-l pe Ben.

Părea la fel de stupefiat ca şi ea, iar figura lui căpătase o expresie ciudată pe care n-o mai văzuse la el.

— Bună ziua, îi spuse până la urmă bărbatul. Vă plimbaţi singură?

Roşind, Clea se întoarse să plece, dar degetele lui Ben se înfipseseră deja în braţul ei.

— Nu, nu plecaţi. Trebuie să vă vorbesc.

— Nu vreau să vorbesc cu dumneavoastră.

Revenindu-şi din surpriză, Clea îi răspunsese pe un ton rece.

— Regret, vă voi obliga să vorbiţi cu mine.

O ţinea atât de strâns, încât n-ar fi putut scăpa fără să se dea în spectacol.

— Veniţi, să bem ceva.

— Am multe cumpărături de făcut, minţi ea.

Trecătorii îi priveau curioşi. îşi dădu seama că rămaşi acolo, în mijlocul trotuarului îi deranjau.

— Sunt convins că aveţi cinci minute la dispoziţie, insistă Ben împingând-o cu hotărâre în faţa lui. În colţul străzii este o cafenea.

— E câte una la fiecare colţ de stradă, îl ironiză Clea.

O trase în interiorul sălii şi când proprietarul veni la masa lor, comandă autoritar aceeaşi băutură pentru amândoi. Rămaşi din nou singuri, o privi ironic.

— Aşadar, sunteţi încă în viaţă! Am crezut că o să vă strângă de gât.

— Vă mulţumesc că v-aţi făcut cenuşiiji din cauza mea, spuse Clea, constatând că până acum nici măcar nu se interesase de soarta ei.

— Eram sigur că veţi scăpa cu viaţă. Kerasteri nu este genul de bărbat care să fie violent cu femeile.

— Aşa este, recunoscu ea.

— Chiar şi când este nebun de gelozie.

La început, Clea a crezut că nu a auzit bine dar, când l-a privit mai atent, a înţeles că vorbea serios.

— S-ar zice că nu ştiţi despre ce e vorba.

— Despre ce vorbiţi?

Ceva din expresia feţei lui o îngrozi şi, împotriva voinţei ei, se cutremură.

— Să fim serioşi, aţi înţeles foarte bine. Este îndrăgostit de dumneavoastră.

— Nu-i adevărat! strigă fata atât de tare, încât proprietarul cafenelei care tocmai le aducea băuturile, o privi mirat.

Ben aşteptă să rămână din nou singuri ca să-i explice:

— Cu siguranţă, nici el nu este conştient de acest lucru, dar este îndrăgostit de dumneavoastră. Dacă n-ar fi animat în secret de astfel de sentimente, n-ar fi reacţionat atât de violent.

— Minţiţi! Nu vreau să aud mai mult!

Clea se ridicase deja pe jumătate, dar Ben se grăbi să-i prindă mâna.

— Lăsaţi-mă să plec! gemu ea, zbătându-se.

O forţă să se reaseze. Din spatele barului, proprietarul îi urmăreau atent, gata să intervină.

— Nu vă mai mişcaţi şi ascultaţi-mă bine, îi murmură Ben.

Pentru o clipă, se studiară tăcuţi. Ben era mânios.

— V-a spus ce-a făcut? M-a doborât cu un pumn şi m-a lăsat inconştient pe plajă. Cu o secundă înainte eram amândoi gata să ţipăm, şi asta l-a luat prin surprindere. M-a lovit în ceafă şi am căzut.

Clea era îngrozită.

— Îmi pare rău V-a făcut rău?

— O, nu! îi răspunse cu răceală. Ador să fiu doborât pe neaşteptate!

— Era foarte furios, explică fata, în lipsa altei scuze.

— Am observat.

— Nu mi-a spus că v-aţi bătut, îi mărturisi privindu-şi paharul fără să-l vadă.

— Nu ne-am bătut. M-a doborât, luându-mă prin surprindere. Data viitoare voi fi pregătit.

— Nu va mai exista o „dată viitoare”.

— V-aţi târât la picioarele lui ca să vă ierte, nu-i aşa? o întrebă Ben, cu un dispreţ profund. Vreţi să ştiţi care e părerea mea?

— Nu.

— Nu vreţi să ştiţi, dar eu o să vă spun, totuşi. Cum Kerasteri nu vă poate avea, vă dă unui om căruia i-a încredinţat toate puterile. După cele ce mi-aţi spus despre Dimitri, va continua să vă facă să trăiţi sub dominaţia lui Kerasteri. Nu va interveni niciodată între dumneavoastră şi tatăl vitreg. Kerasteri nu vrea să vă piardă complet, înţelegeţi?

— Sunteţi nebun, murmură Clea.

— Eu am ochiul format. Am văzut încă din prima seară cum se purta cu dumneavoastră. Nu-şi lua ochii de la dumneavoastră şi nu înceta să vă înconjoare cu tot felul de atenţii. Iar dumneavoastră sunteţi jumătate îngrozită, jumătate îndrăgostită de el

— Tăceţi, îi spuse, plecându-şi capul.

— Nu vă va lăsa să vă alegeţi singură soţul. O luase razna, atunci pe plajă. Dacă aţi fi auzit tot ce mi-a zis!

Pe Clea o îngrozi tonul şi privirea lui dură.

— Dar este tatăl meu vitreg! protestă ea.

— Şi ce-i cu asta! Nu aveţi o legătură de sânge, iar el nu este atât de bătrân. Câţi ani are? Pariez că n-a împlinit cincizeci. Trăiţi de ani întregi alături de el, o permanentă tentaţie.

— Tăceţi odată! îl imploră Clea.

Nu voia să-l mai audă pe Ben, nu voia să-i urmărească raţionamentele înspăimântătoare. Kerasteri

era tatăl ei. Tatăl ei, îşi repeta tot mai puternic! îl privi pe interlocutorul ei cu o ostilitate amestecată cu spaimă.

— Mă dezgustaţi! Aveţi o imagine bolnavă!

— Dimpotrivă, sunt realist! Ştiu ce am remarcat. Aveam bănuieli care mi s-au confirmat pe plajă. În după-amiaza aceea, Kerasteri nu s-a mai putut ascunde. A vrut să mă omoare.

— Nu vorbiţi atât de tare, îl rugă Clea. Vreţi să vă audă tot oraşul?

Proprietarul cafenelei se făcea că şterge tejgheaua, dar sigur trăgea cu urechea.

Ben îi aruncă o privire peste umăr, aruncă nişte bani pe masă şi se ridică.

Imitându-l, Clea ieşi după el. Niciunul, nici altul nu se atinseseră de băuturi. Soarele strălucitor îi orbi, obligându-i să rămână în pragul cafenelei. Niciunul dintre ei nu părea să ştie încotro s-o apuce.

Cleei îi răsunau în cap teribilele cuvinte spuse de Ben. Era atât de puţin pregătită pentru astfel de descoperiri, încât nu ştia cum să se apere sau să acţioneze. Acuzaţiile acestui om îşi făceau loc în mintea ei şi cu cât le înţelegea, cu atât se înfuria mai tare.

Îi declară cu glas vibrant:

— Vă înşelaţi în ceea ce-l priveşte pe tata, iar dacă vă închipuiţi că eu sunt

Cuvintele îi muriră pe buze. Slăbiciunea ei atrase o privire ironică din partea lui Ben. Atunci continuă, mai violent:

— Nu e adevărat! Dacă vă imaginaţi astfel de lucruri, sunteţi un nebun. îl iubesc pe Kerasteri ca pe un tată.

— Adevărat? o ironiză bărbatul.

— Da!

— Iar el? Cum vă iubeşte el?

Reuşise s-o înfurie, dar Ben o trase de cureaua genţii, care-i alunecă de pe umăr şi căzu pe trotuar, împrăştiindu-

i-se conţinutul.

Ben, exasperat, se aplecă şi începu să adune obiectele împrăştiate pe jos. Clea făcu acelaşi lucru, vârându-le repede în geantă. Dar bărbatul se opri şi începu să examineze hârtiile pe care le adunase. Când îl observă, Clea se schimbă la faţă.

— Ah! Aha! făcu el studiind biletul de avion.

— Dă-mi-l!

Fata încerca să i-l smulgă, dar el o ţinea la distanţă cu o mână, în timp ce cu cealaltă răsfoia hârtiile.

— Aşadar, plecaţi în Anglia.

Îşi îndreptă capul brun ca s-o privească în ochi.

Fata reuşi în sfârşit să-şi recupereze biletul. Strecurându-l repede în geantă, se ridică fără să-l privească. Întorcându-se, zări un taxi şi-i făcu semn. Bărbatul se oprise lângă ea, dar urcă rapid, dându-i şoferului adresa străzii unde-şi parcase maşina.

Ben nu schiţă niciun gest s-o oprească. Taxiul se îndepărtă. Pe bancheta din spate, Clea încremenise, cu ochii fixaţi undeva în faţă, cu pumnii strânşi pe genunchi.

Capitolul 5

În seara aceea, Kerasteri se întoarse mai devreme decât de obicei. Clea şi Melissa flecăreau în salon. Din cauza surprizei, la intrarea lui tăcură, privindu-l uluite. îşi desfăcuse cravata, cu gulerul cămăsii desfăcut şi haina în mână, părea epuizat şi palid.

— Bună ziua.

— Bună ziua, tată, răspunse Melissa. Ai venit foarte devreme azi.

— Mă durea capul, îi explică aruncându-şi sacoul pe un fotoliu. Am hotărât să vin acasă.

— Pot să te servesc cu ceva de băut?

Melissa se întoarse pe jumătate spre Clea, întrebând-o din priviri. Se căscase o prăpastie atât de adâncă între ea şi tatăl ei vitreg, încât chiar şi Melissa, în ciuda nepăsării

şi egoismului ei, suferea din această cauză. Voia să-i dea surorii ei posibilitatea să-l servească pe Kerasteri.

Fără un cuvânt, Clea se ridică şi se îndreptă spre bar. Tatăl ei vitreg se lăsase să cadă pe canapea, respirând uşurat şi-şi scoase complet cravata.

— Ce-aţi făcut astăzi? le întrebă el pe cele două fete, având cenuşiijă s-o privească doar pe Melissa.

Ea ridică din umeri.

— Am înotat, am făcut cumpărături, am dejunat cu prietenii. Ca de obicei!

Vocea ei exprima o mare plictiseală.

— Sărăcuţa de tine! replică tatăl, cu un surâs. Ce existenţă teribilă. Te compătimesc. Eu am o viaţă pasionantă: mese de afaceri, discuţii despre bani, ore întregi la birou. În tot acest timp, tu înoţi, cheltuieşti bani şi stai la taclale. Mă tot întreb cum de poţi suporta să trăieşti astfel.

— Nu-ţi bate joc de mine! ripostă Melissa râzând.

Îl sărută de două ori pe capul brun presărat cu câteva fire argintii şi se îndreptă spre uşă.

— Urc să mă schimb, anunţă ea.

Clea se întoarse cu paharul de băutură în mână şi aruncă o privire speriată surorii ei. În loc de răspuns, aceasta îi făcu semn să rămână cu Kerasteri. Ea nu ţinu cont de apelul discret al Cleei, care o implora să nu-i lase singuri.

În momentul în care se pregătea să se îndepărteze, tatăl ei vitreg o opri cu blândeţe în glas:

— Trebuie să-ţi cer iertare. Am spus cuvinte pe care le regret. Eram prea furios ca să mă pot controla.

Respirând greu, Clea răspunse:

— Nu-i nimic.

— Ba da. Am mers prea departe. Te-am acuzat pe nedrept. Nu eşti o fată rea şi nu vei fi niciodată. El era vinovat, doar el, acum îmi dau seama. Şi acum regret toate

reproşurile pe care ţi le-am făcut.

— Te rog, tată, să uităm totul.

— Nu pot uita.

Kerasteri îşi duse paharul la gură şi luă o înghiţitură. După o scurtă tăcere, o anunţă:

— Am făcut o anchetă despre el.

— Despre Ben? întrebă uluită Clea.

— Despre Winter, o corectă ameninţător tatăl ei.

Nici nu voia să-i audă prenumele.

Nevenindu-i să creadă, Clea îl privea cu ochi mari.

— Ce ştii despre el? o întrebă Kerasteri.

— Foarte puţin.

— Mama lui era grecoaică.

— Mi-a spus, într-adevăr.

— Ţi-a spus şi ce fel de femeie era? o chestiona cinic Kerasteri.

Clea negă din cap.

— L-a întâlnit pe tatăl lui la vârsta de şaisprezece ani şi a fugit din pensionul ei din Anglia. Familia ei a găsit-o, dar, pentru că aştepta un copil, au obligat-o să se căsătorească repede.

— Şi acest copil era

— Winter, completă Kerasteri.

Clea privea un tablou care era atârnat pe perete chiar în faţa ei. Soarele se reflecta în sticla lui şi-i întorcea imaginea, siluetă vaporoasă ca aceea a unei fatome, cu părul ei blond care îi aureola faţa crispată.

— A fost un început urât, recunoscu ea.

— Şi asta n-a fost tot, continuă sec Kerasteri. La douăzeci şi doi de ani îşi părăseste bărbatul ca să fugă în America împreună cu unul din partenerii lui de afaceri. Un an mai târziu, se îndrăgosteşte de un pictor.

Îşi înălţă umerii largi şi continuă:

— Presupun că lista este foarte lungă. N-a rămas niciodată mult timp cu acelaşi bărbat. Detectivul mi-a spus

că se comportă la fel şi acum, la aproape cincizeci de ani.

— Îngrozitor! exclamă Clea, prea mirată ca să găsească o remarcă mai puţin banală. îşi aminti expresia lui Ben, când i-a spus că mama lui era grecoaică. Acum înţelegea de ce i s-a părut atât de scârbit.

— Fiul îi seamănă, o asigură Kerasteri, terminându-şi băutura şi punând cu brutalitate paharul pe masă. Şi lui îi trebuie toate femeile. Cât de tare regret că n-am ştiut asta mai demult! N-ar fi pus piciorul în casa mea.

Clea nu putea spune nimic. În clipa în care întâlni privirea tatălui ei vitreg, roşi violent şi se întoarse în grabă.

— Îl strâng de gât dacă îl mai întâlnesc! strigă Kerasteri, ridicându-se.

Avea o atitudine bătăioasă, iar razele soarelui care cădeau asupra lui îi dădeau un fel de strălucire feroce.

— Regret că m-am certat cu tine din cauza acestui individ, porumbiţa mea dulce. Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai nicio vină. îţi cer iertare.

Clea nu era obişnuită să-l audă vorbind astfel şi nici s-o privească implorator, încât era gata să izbucnească în lacrimi. Incapabilă să vorbească, îşi plecă privirea. Kerasteri se apropie de ea, o îmbrăţişă şi o sărută pe frunte.

— Nu m-am putut stăpâni. Am fost întotdeauna atât de mândru de tine. Semeni atât de mult cu mama ta, dulcea, afectuoasa, atât de feminină mea Clea. N-am suporta să te văd în braţele acelui bărbat.

— Nu! ţipă tânăra. Din gâtul ei înecat de suspine greu de oprit nu ieşi niciun alt sunet.

Kerasteri o mângâie stângaci apoi, fără să mai vorbească, plecă brusc, ca şi cum nu-şi mai putea stăpâni emoţia.

Clea rămase nemişcată, sfâşiată de remuşcări şi de durere. Dacă i-ar fi spus că refuza să se mărite cu Dimitri,

tatăl ei ar fi explodat, în ciuda regretelor exprimate mai devreme. Descoperind că Ben era fiul unei femei imorale, a aruncat toată vina asupra lui, asemănându-l cu ea. Şi totuşi, la primul cuvânt pe care Clea l-ar spune despre viitoarea ei căsătorie, s-ar fi înfuriat din nou. O ierta în măsura în care o credea supusă. Dacă ar fi anunţat că nu vrea să se mărite, şi-ar schimba imediat atitudinea.

În timpul cinei, Melissa a fost încântată de buna dispoziţie a tatălui ei. Se simţea uşurată. Umbra care planase asupra familiei se îndepărtase. În zilele în care Kerasteri se arăta irascibil, Melissa se temea. Chiar dacă nu era ea cauza mâniei lui, suferea, ca şi ceilalţi din casă.

— Săptămâna viitoare îi vom invita pe Dimitri şi pe Alexos, hotărî el în timp ce-şi bea lichiorul, după cină.

Melissa îi făcu un semn discret Cleei.

— Chiar trebuie, tată? îndrăzni ea să-l întrebe, fiind sigură că nu se va supăra în seara aceea.

Continuând să surâdă, Kerasteri o ameninţă în glumă cu degetul.

— Şmechero! Bineînţeles că trebuie să-i invităm! Nu te vezi destul de mult cu Alexos. Dacă ar veni mai des la Atena, v-aţi cunoaşte mai bine.

— Îl cunosc deja destul de bine, gemu Melissa.

— Clea va face meniul, continuă Kerasteri, fără s-o asculte. Va trebui să gătiţi amândouă, ca să-i convingeţi de talentele voastre culinare.

— Eu n-am talent în acest domeniu, ripostă Melissa, pufnind în râs.

Tatăl ei o privi cu indulgenţă, dar vizibil exasperat.

— Nu te copilări, Melissa.

— Dar nu mai sunt un copil, insistă ea, arătându-se curajoasă în seara asta.

Kerasteri îşi plecă privirea, încruntându-se uşor, iar Melissa, văzând acest semn care-i anunţa mânia, se grăbi să bată în retragere.

Kerasteri se întoarse atunci spre Clea.

— Contez pe tine.

Privirea lui, surâsul, erau numai blândeţe.

— Da, tată, îi răspunse, gândindu-se că atunci nu va mai fi în Grecia.

Fata contempla îndelung grădina, pinii înconjuraţi de umbre adânci, asculta cântecul greierilor şi se întreba: „Voi mai reveni într-o zi aici? Voi mai auzi din nou, într-o zi, râsul lui Kerasteri?”

În zilele care urmară, acest gând a chinuit-o întruna. Nu înceta să-şi ia rămas-bun, în gând, de la casa aceasta pe care o iubea atât de mult.

În ciuda suferinţei, nu se răzgândi. Trebuia să plece, era convinsă de asta. Nu-i mai convenea spaţiul acesta. Modul de viaţă de aici n-ar face-o fericită. Trebuia neapărat să schimbe mediul.

În ziua în care pleca din Grecia o încercă un sentiment ciudat de ireal. A trebuit să fie foarte precaută, să dea dovadă de viclenie şi abilitate ca să ascundă servitoarelor că părăsea vila cu o valiză. Era atât de absorbită să-şi execute pas cu pas planul, încât nici n-a realizat pe moment ruptura care tocmai se producea în existenţa ei.

Pe aeroportul din Atena, aşteptă cu capul plecat, ascultând anunţurile plecărilor şi sosirilor.

Chiar în dimineaţa aceea, înainte de a pleca la birou, Kerasteri îi ciufulise, afectuos, părul. A fost tentată să-i spună măcar un cuvânt pe care să şi-l amintească mai târziu, dar ceva din adâncul ei a împiedicat-o.

L-a privind plecând, cu gâtul strâns de emoţie. Nu trebuia să se mai gândească la asta. Se străduí să bea cafeaua pe care tocmai o cumpărase, dar i se părea că are un gust amar, de la lacrimi.

Cineva îi mişcă geanta de mână, răsturnând ceasca din plastic pe care o pusese deasupra. Smulsă cu

brutalitate din visare, Clea tresări.

— Pardon, se scuză ea automat.

— Nu, a fost vina mea, o asigura adevărata vinovată.

— Nu-i nimic, declară Clea, ridicându-se şi îndreptându-se spre bar. Era coadă acolo şi a trebuit să aştepte ca să cumpere două cafele. Străbătu mulţimea ca să revină la locul ei şi întinse celeilalte femei una dintre ceştile cu cafea.

— Sunteţi foarte amabilă, spuse aceasta, luând cafeaua surâzând.

Era doar cu câţiva ani mai mare decât Clea şi avea un păr superb, roşcat şi nişte ochi verzi, migdalaţi, foarte bine machiaţi.

— Chiar îmi doream să beau o cafea. Sunt întotdeauna terorizată la gândul să iau avionul.

— Şi eu la fel, recunoscu Clea, aşezându-se lângă ea.

— Călătoriţi mult?

— Nu, răspunse ea, cu un aer trist.

Îşi bău cafeaua, contemplând prin geamurile imense avioanele care făceau manevre pe pistă. Un camion cu combustibil traversa pista de aterizare. Şoferul lui purta o salopetă portocalie care sărea în ochi.

— Merg la Londra, îi declară femeia, întinzându-şi picioarele, suspinând. La mine acasă, adăugă mai vesel.

— Aţi fost în vacanţă, aici în Grecia?

Abia acum Clea observă că vorbea în engleză cu interlocutoarea ei. Chiar în clipa în care femeia îi răsturnase cafeaua, se întreba dacă engleza ei va fi convenabilă în Anglia. Nu mai vorbise această limbă de ani de zile, de la moartea mamei ei.

— Da, am fost o săptămână la Vouliagmeni. Mi-am petrecut tot timpul pe plajă, ca să mă bronzez. Pe termen lung, presupun că ar fi devenit plictisitor.

Clea o studie cu simpatie.

— Aveţi un bronz frumos, afirmă ea, admirându-i

pielea aurie care-i punea în evidenţă verdele ochilor.

— Mulţumesc, răspunse femeia. Şi al dumneavoastră e frumos. Unde aţi stat?

Surâsul Cleei dispăru.

— Oh, eu sunt de aici. Cel puţin până acum, mai exact, mărturisi ea.

Această afirmaţie trezi curiozitatea femeii.

— Vreau să mă instalez la Londra.

— Veţi munci?

Clea încuviinţă din cap.

— Dacă voi reuşi să găsesc ceva de lucru, preciză ea, ştiind că n-are nicio calificare specială.

Tânăra ei interlocutoare îi adresă un surâs prietenesc.

— Sunt sigură că veţi găsi. Ce serviciu veţi căuta?

— Nu ştiu. N-am lucrat niciodată.

— Oh, Doamne!

Amuzamentul înlocuise acum curiozitatea în ochii verzi, iar amabila englezoaică declară, surâzând:

— Încă nu m-am prezentat. Sunt Natalie Henderson.

— Clea Warden, răspunse Clea.

— Cum de n-aţi muncit până acum?

Femeia o cântări din cap până-n picioare.

— Aţi fost atât de bogată, încât să nu ştiţi ce să faceţi cu banii?

Clea izbucni în râs.

— Nu, dar stăteam la mine…

Tăcu dintr-odată, dându-şi seama că fiecare întrebare antrena alta. Natalie, de altfel, o studia cu un interes crescut.

— Unde veţi locui la Londra?

— Nu m-am hotărât încă, răspunse puţin speriată la gândul că va pleca în necunoscut.

Nu-şi rezervase cameră la vreun hotel, dar îşi închipuia că nu va fi o problemă într-un oraş ca Londra.

Ora plecării sosi, iar Natalie se îndrepta împreună cu Clea spre poarta de îmbarcare. O privea pe Clea cu uimire.

— Nu prea aveţi aerul că ştiţi unde mergeţi şi ce veţi face.

Clea ridică din umeri cu dezinvoltură.

— Sper să mă descurc.

— Şi eu. Londra este un oraş mare. Promite-ţi-mi că veţi fi prudentă.

— Sunt foarte prudentă, o asigură ea.

Ajunse în avion, Natalie o întrebă:

— Pot să mă aşez lângă dumneavoastră? Suport mai uşor călătoria dacă sunt lângă cineva cunoscut.

— Vă rog, replică fata, încântată la rândul ei că are companie într-un moment atât de greu pentru ea.

Văzu pe hublou cum pământurile închise la culoare ale Greciei dispăreau, fiind înlocuite de marea cu valuri albastre, tivite cu argintiu. Se simţi nervoasă şi-şi dori să facă altceva, ca să uite această despărţire.

— Dumneavoastră cu ce vă ocupaţi? o întrebă pe însoţitoarea ei.

— Sunt manechin, îi explică Natalie.

Această informaţie aduse o expresie de respect pe figura Cleei. O credea. Natalie avea un fel de a se mişca studiat, o ţinută încenuşiijită.

— Pozez mai ales pentru fotografi, adăugă aceasta, în special în domeniile publicitare. Mă întind pe plaje din studiori şi mă prefac că beau diverse răcoritoare sau că îmi masez gambele cu vreun produs solar!

— E pasionant!

— E plictisitor, o corectă Natalie. Am avut mare nevoie de această vacanţă.

— Presupun că locuiţi la Londra.

Femeia aprobă din cap.

— Am un apartament în Knightsbridge. Dar vorbiţi-mi despre dumneavoastră. Aţi trăit chiar la Atena?

Clea ezită înainte de a-i răspunde:

— Nu, puţin în afara Atenei.

Natalie o privi cu atenţie şi-şi ridică sprâncenele, uimită.

— Îmi păreţi puţin speriată. Doar n-aţi fugit de acasă?

Femeia îi surâdea ca să-i arate că glumeşte, dar la vederea expresiei de pe faţa Cleei, zâmbetul ei dispăru.

— Chiar aţi fugit! constată neîncrezătoare.

Clea îşi căută îndelung cuvintele, înainte de a-i mărturisi pe scurt doar o parte din adevăr. Natalie o asculta fascinată.

— Tatăl dumneavoastră vitreg chiar v-a obligat să vă căsătoriţi cu acel bărbat?

Fata încuviinţă, cu un gest scurt din cap.

— Dar, nu e posibil aşa ceva! în acest caz, nu vă acuz că aţi plecat.

— N-am avut de ales.

— Aţi procedat foarte bine, declară convinsă Natalie. Aş fi făcut acelaşi lucru.

— Dar acum revin într-un oraş pe care l-am părăsit când eram încă bebeluş, murmură Clea, privind norii prin hubloul avionului.

Urmă un scurt moment de tăcere şi, când se întoarse, Natalie o privea cu o oarecare nelinişte.

— Îmi fac cenuşiiji pentru dumneavoastră. O tânără care aterizează la Londra fără să ştie ce va face şi unde să se ducă

— Mă voi descurca, o asigură Clea, afisând o siguranţă pe care de fapt n-o avea.

— Totuşi

Natalie îşi muscă gânditoare buzele.

— În prima noapte, aţi putea veni să staţi la mine. Am o cameră de oaspeţi. Iar mâine, veţi avea toată ziua la dispoziţie ca să căutaţi un hotel mai ieftin. În seara

aceasta, riscaţi să nu găsiţi nimic. Ştiţi, Londra este invadată de turişti în timpul verii.

— Mă voi descurca, repetă Clea.

— Ar fi mai rezonabil să veniţi la mine în seara aceasta, insistă Natalie.

— Nu vreau să vă deranjez.

— Nu mă deranjaţi deloc. îmi doresc să dorm liniştită în noaptea aceasta şi n-am să reuşesc dacă vă ştiu rătăcind prin Londra.

Clea izbucni în râs.

— Dacă într-o zi voi fugi la Atena, iar dumneavoastră veţi fi acolo, vă veţi putea revanşa!

— Promit, declară Clea, care se simţea acum mai în siguranţă, ştiind că are unde să stea în prima noapte.

— Cum e bărbatul pe care vi l-a ales tatăl vitreg drept soţ?

— Dimitri? Fermecător. Să nu vă imaginaţi că e un monstru. Pur şi simplu nu-mi place destul de mult ca să mă căsătoresc cu el.

— Nu mi-aş fi imaginat că în secolul XX mai există astfel de situaţii. Mă ia pur şi simplu cu frig.

În momentul în care îi adresa următoarea întrebare, în ochii ei verzi apăru o lumină veselă:

— A existat un alt bărbat? Parcă văd foarte clar, un erou ascunzându-se în umbră, gata să-l ucidă pe tatăl vitreg dacă vă măritä împotriva voinţei dumneavoastră!

Cu gândul la Ben, Clea roşi violent şi-şi întoarse privirea.

— Nu, răspunse, dar Natalie îşi dădu seama că minte.

— Adevărat! exclamă ea râzând. Am început să vă cunosc. Când aveţi ceva de ascuns vă feriţi privirea!

Clea se strădui să surâdă şi-i explică:

— N-a existat nimeni important.

— Norocul! Sper să întâlniţi pe cineva la Londra, replică Natalie.

Îi mulţumi, zâmbind însoţitoarei de bord care le adusese câte o băutură şi o tavă de mâncare, apoi exclamă dezgustată:

— Iată veşnica roşie şi friptură rece Asta e, mi-e prea foame ca să renunţ. Dacă n-ar fi fost nimic altceva, aş fi fost în stare să mănânc şi tăviţa.

— Ar fi putut fi mai bună, o aprobă Clea mestecând o bucată de carne.

— Când vom ajunge la mine, o să vă pregătesc o omletă spaniolă. Este mâncarea mea preferată. Pun în ea tot ce se poate mânca.

— Este grea meseria dumneavoastră?

— Înţeleg unde vreţi să ajungeţi. Renunţaţi la această idee. Nu sunteţi destul de înaltă, şi este epuizant. Dar nu vă faceţi cenuşiiji. Veţi găsi de lucru. Puteţi deveni recepţioneră la un hotel, de exemplu. Nu cere o pregătire specială, doar o prezenţă agreabilă.

— Recepţioneră!

Clea nu se gândise la asta.

— E o idee bună, recunoscu ea.

— As putea să vă obţin câteva probe cu fotografii, dar sincer, nu vă văd făcând meseria asta. îţi trebuie multă stăpânire de sine. Să vedem, cum aţi reacţiona dacă un bărbat v-ar face avansuri? Pariez că aţi roşi şi aţi lua-o la fugă.

— Aşa este, recunoscu oftând Clea.

Natalie îi explică, având o oarecare duritate întipărită pe faţă:

— Eu i-aş surâde, l-aş flata şi i-aş transforma propunerea într-o glumă. Am acest obicei.

Deşi era interesată de discuţia însoţitoarei ei, Cleei i se păru călătoria lungă şi obositoare. Se simţi uşurată când au aterizat şi a putut să-şi recupereze valiza.

— Să luăm un taxi, propuse Natalie, îndreptându-se spre ieşire.

Prin geamul maşinii, Clea contempla câmpurile verzi în ploaie, cerul înnorat şi şirul maşinilor în mijlocul unei circulaţii intense.

— Unde e Londra? o întrebă pe Natalie.

— Fiţi liniştită, o să ajungem, glumi aceasta.

Când au ajuns în oraş, Clea a fost neplăcut surprinsă de spectacolul pe care-l descoperi. Capitala britanică îi păru urâtă şi tristă. Noaptea cădea încet pe străzile pline de lume şi lucind în ploaie. Aceasta cădea uşor, ca un voal, în loc să se abată cu viteza unei averse mediteraneene. Dintr-odată, Clea se simţi străină în această lume şi i se făcu frig.

Cu cât taxiul se apropia de centru, cu atât se îngreuna traficul. Câţi oameni, câte case! Oare cum puteau trăi astfel? se întrebă Clea.

Maşina se opri în sfârşit în faţa unei clădiri înalte, înconjurată de altele la fel. Clea se apropiase de Natalie, pe trotuar şi privea consternată în jurul ei. Ploaia continua să cadă. Picăturile ei reci îi curgeau pe obraji ca nişte lacrimi.

În timp ce Natalie se pregătea să plătească şoferului, ea îi spuse:

— Lăsaţi-mă, vă rog, să plătesc jumătate din cursă!

— Nici vorbă, o refuză aceasta râzând. Aş fi luat oricum un taxi ca să ajung acasă.

— Dar

— Nu, nu, insistă ea surâzând. Spuneţi-mi mai bine cum vi se pare Knightsbridge.

— Nu mă pot pronunţa imediat, declară prudent Clea în timp ce-şi lua valiza.

Străbătu în urma Nataliei peronul şi intră în casă. În interior era linişte.

— Sunt trei apartamente, îi explică aceasta. Al meu este sus.

Clea o urmă pe scări, aruncând pe furiş priviri

curioase şi neliniştite în jurul ei. Casa scării, vopsită în alb, fusese modernizată. Înălţimea tavanului şi aplicaţiile demonstrau că era vorba de o casă veche. Ajunse sus, Natalie deschise uşa apartamentului şi aprinse lumina. Cele două tinere intrară într-un hol mic. Dintr-o cameră vecină pătrundea sunet imperceptibil de muzică. Natalie o invită pe Clea să intre în salonul aflat în stânga.

Clea se supuse imediat, dar se opri brusc în prag, descoperind pe cineva în fotoliul din faţa ei. În jur se auzea o melodie de jazz. Bărbatul avea o ţigară lungă între degete şi adoptase o poziţie nepăsătoare. În Anglia, părea o cu totul altă persoană, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă şi foarte elegant. Cămasa albă şi cravata în dungi îi dădeau aerul unui om de afaceri londonez. Părul lui bogat, ondulat, era pieptănat cu grijă. Şi totuşi, era Ben! Uluită, Clea nu realiză ce se întâmpla.

— Bună seara, Clea, zise el după o clipă.

Intonaţia lui trăda ironie şi o profundă satisfacţie.

Capitolul 6

— Dumneavoastră! Aici!

Pe Clea o invadară o mulţime de întrebări. Ce făcea Ben în apartamentul Nataliei? Era de necrezut, dar probabil o cunoştea. Ce ironie a sorţii i-l scosese din nou în cale? Să fi fost o întâmplare că întâlnise tocmai o prietenă de-a lui?

— E o surpriză, nu-i aşa? zise râzând Natalie.

Ben tăcea. O privea pe Clea, amuzat.

Pe fată o cuprinseră treptat nişte gânduri teribile. Să fi fost doar o coincidenţă? Ben nu părea deloc mirat că o vede. În timp ce ea încremenise de stupoare, el rămânea întins comod în fotoliu, cu picioarele întinse în faţă, iar figura îi era complet calmă.

— Ce zici, Ben, i se adresă Natalie, nu-i aşa că am fost abilă?

Clea încerca disperată să înţeleagă, privindu-i faţa

zâmbitoare.

— Sunteţi o adevărată magician, îi răspunse Ben, răspândind fumul de ţigară din care trăgea satisfăcut. V-a fost greu s-o convingeţi să vă însoţească?

— S-a lăsat dusă ca un copil.

Clea asculta tot mai neliniştită, pe măsură ce situaţia se clarifica.

— Este exact aşa cum am vrut, o aprobă Ben.

— Nici măcar nu-şi reţinuse o cameră la hotel, continuă Natalie. Vă daţi seama! Plănuia să debarce seara în Londra, fără să ştie unde se duce. Dacă n-o luam cu mine, şi-ar fi petrecut noaptea în parc.

— Cum

— Acum aţi înţeles? o chestionă Natalie, văzând că vrea să vorbească. Aţi rămas cu gura căscată de când aţi intrat în cameră.

Părea foarte mulţumită de evenimente, iar în ochii ei verzi apăruse o lumină batjocoritoare.

— Mi-aţi întins o capcană?

— O capcană! repetă ironic Natalie. Să nu dramatizăm. V-am adus la Ben.

Clea revedea acum scena de la aeroport. Cafeaua vărsată, surâsul amical al Nataliei Totul fusese prevăzut.

Tânăra femeie ridică nepăsătoare din umeri şi într-un acces de furie, Clea strigă:

— M-aţi înşelat!

— Am omis pur şi simplu să vă spun că sunt o prietenă a lui Ben. De altfel, nici nu m-aţi întrebat.

— V-aţi bătut joc de mine! Sunteţi josnică!

— Nu fiţi ingrată, ripostă Natalie, care începuse să dea semne de nervozitate. I-am făcut un serviciu lui Ben, atâta tot. îmi veţi mulţumi într-o zi.

— Să vă mulţumesc! strigă înnebunită Clea.

Ruşinea, mânia şi decepţia că a fost înşelată se amestecau în ea, transformându-se într-o durere imensă,

insuportabilă. Zâmbetele Nataliei, amabilitatea ei, totul a fost fals. Clea era bolnavă de furie.

— Vă mulţumesc eu, Natalie, declară Ben ridicându-se şi stingându-şi ţigara. Dar, acum aş vrea să

— Îmi mulţumiţi şi mă concediaţi deja! îl întrerupse ea.

Ochii ei verzi străluceau. I se părea de-a dreptul caraghioasă naivitatea Cleei.

— Trebuie să stau de vorbă cu Clea chiar acum, recunoscu fără echivoc Ben.

— Să vorbiţi, acesta este cuvântul potrivit?

Clea încremeni, simţind că nu mai poate să respire. Ce-şi închipuia Natalie? Ce se va întâmpla? Oare Ben îi spusese prietenei lui ce intenţii avea cu ea?

— La revedere, Natalie, pe curând, îi spunea Ben împingând-o spre uşă.

— Nu mă forţa, ies! glumi aceasta.

— Nu mai rămân nicio secundă, declară Clea, îndreptându-se la rândul ei spre uşă.

Mâinile lui Ben îi prinseră umerii, oprind-o.

— Ba da, veţi rămâne.

Natalie râse uşor.

— Distracţie plăcută! le spuse ea, dispărând.

Plecarea femeii o aduse pe Clea într-o stare vecină cu nebunia. Deschise gura să ţipe, dar Ben o opri. Crispându-se, încerca să se elibereze din strânsoare, cu ochii măriţi de groază.

Dar era singură, la dispoziţia lui Ben. Natalie avusese cenuşiijă să închidă bine uşa. Când Ben îi dădu drumul, scoase un strigăt răguşit şi fugi din salon. Auzi un zgomot de paşi în spatele ei. Ben o urma fără să se grăbească. Clea apăsă pe clanţa uşii de la intrare, dar aceasta refuza să se deschidă.

— E închisă cu cheia, o anunţă bărbatul.

Clea se întoarse spre el, tremurând.

— O să urlu până mă va auzi cineva.

— Casa e goală. N-o să vă audă nimeni. Locatarii celorlalte apartamente nu s-au mutat încă, după lucrările de modernizare.

Clea îşi împreună palmele şi-l întrebă:

— De ce m-aţi atras aici?

Ben îi surâse, fără să răspundă. Fata se îngrozi văzându-i privirea tulburătoare.

— Veniţi în salon. Nu rămâneţi acolo în picioare. Oricum nu puteţi ieşi şi se pare că aveţi nevoie să vă aşezaţi.

Fata scutură din cap şi se dădu înapoi. Ben înaintă spre ea cu un aer hotărât şi luând-o de mână o trase în salon, împotriva voinţei ei. Odată intrată îi dădu drumul, iar Clea se refugie în celălalt capăt al camerei, cât mai departe de el.

— Cum a ştiut Natalie cine eram? întrebă brusc.

— Am trimis-o special la aeroport ca să se ocupe de dumneavoastră. Aranjasem să fiţi fotografiată fără să ştiţi. Fotograful s-a învârtit în jurul vilei cât a fost necesar ca să le obţină.

La gândul că a fost urmărită şi fotografiată de un bărbat fără ştirea ei, Clea tresări, îngrozită.

— I-am dat Nataliei fotografia. Astfel, nu i-a fost greu să vă recunoască.

— Aţi plănuit totul, murmură fata.

— A trebuit să mă bazez pe abilitatea Nataliei, dar se poate conta pe ea. Avea ordinul să recurgă la orice mijloc şi să vă aducă aici.

— E ruşinos!

— Scopul scuză mijloacele

— Sunteţi odios!

— Trebuia să vă văd cu orice preţ.

— Mi-aţi întins o capcană, zise Clea cu ochii plini de ură.

— N-am avut de ales.

— Oh, ba da! Ştiaţi că nu vreau să vă mai văd. Ar fi trebuit să vă fie de-ajuns.

— Nu. Ar fi fost groaznic pentru mine! îi spuse Ben, cu sălbăticie. Clea îi studie cu mirare trăsăturile energice. Ghici acolo hotărârea unui bărbat care era dispus să facă orice doar ca să-şi atingă scopul, indiferent de urmări. Se apropie de ea. O licărire al cărei sens nu putea fi ignorat de Clea, strălucea în adâncul ochilor lui cenuşii.

— De când ne-am întâlnit nu mă gândesc decât la dumneavoastră. N-o să vă las să scăpaţi, Clea. Nici nu se pune problema.

— Nu voi rămâne aici, repetă ea, hotărâtă.

— Asta o să hotărăsc doar eu, afirmă Ben, plimbându-şi lent privirea pe ea.

Sub această privire insistentă, fata roşi, împotriva voinţei ei. Se temea mai puţin de cuvintele lui Ben, cât de emoţia care punea stăpânire pe ea.

Tremurând, Clea clătină din cap. Acum Ben era foarte aproape de ea.

— De altfel, vă doriţi să rămâneţi, Clea, nu-i aşa? îi şopti el. Vă doriţi acelaşi lucru ca mine, dar nu vreţi să recunoaşteţi.

Îi mângâie obrazul, apoi degetele lui coborâră posesiv pe gât, lăsându-i o urmă fierbinte.

— O să trebuiască să vă oblig să recunoaşteţi adevărul.

— Nu! strigă ea, străduindu-se să nu tremure, pentru că mângâierile lui Ben o tulburau foarte mult.

— Nu minţiţi, zise el blând.

— Dumneavoastră sunteţi mincinos! protestă ea. Dumneavoastră şi această femeie care m-a ademenit aici. Nu încercaţi să mă convingeţi că îmi doream să vă revăd!

— Sunteţi lasă, Clea! Nu vreţi să vă acceptaţi dorinţele. Vă este frică să descoperiţi sentimentele care se

ascund în dumneavoastră.

Fata respinse mâna mângâietoare a lui Ben şi se îndepărtă puţin de el.

— Nu înţeleg cum a putut Natalie să facă aşa ceva! exclamă ea.

— I-am spus că faceţi pe încăpăţânata cu mine.

— Deci, nu i-aţi spus adevărul?

— Nu, nu prea.

Clea ghici că Ben a indus-o în eroare pe Natalie. Probabil i-a dat de înţeles că se cunoşteau de mult timp. Natalie fusese convinsă că împăca doi îndrăgostiţi, după o ceartă stupidă. La acest gând, Clea îl privi îngrozită pe Ben.

— Cum aţi îndrăznit? îi strigă ea.

— Trebuia să vă revăd, afirmă el, începând să roşească de furie. Este adevărat că de-abia ne cunoaştem, dar se întâmplă adesea. Mi-aţi plăcut din prima seară. Am fost pur şi simplu siderat când am descoperit că sora Melissei este o blondă superbă cu ochi albaştri.

Amintindu-şi, bărbatul zâmbi nostalgic.

— Fără îndoială, la început v-am privit insistent din cauza surprizei. Apoi, cu cât vă priveam, cu atât îmi plăceaţi mai mult.

— Eu nu pot spune acelaşi lucru despre dumneavoastră, ripostă cu asprime Clea.

Pe trăsăturile lui Ben apăru o expresie amuzată. O întrebă cu o voce insinuantă:

— Aşa să fie?

Bătăile inimii Cleei se accelerară, iar ea simţi o nemulţumire puternică. Nu voia să se lase sedusă de farmecul senzual al acestui bărbat mai ales în acest moment.

— Nu voi rămâne aici, cu dumneavoastră, inutil să insistaţi, declară ea, rugându-se să pară mai hotărâtă decât era în realitate.

Drept răspuns, descoperi o licărire de nerăbdare în ochii cenuşii.

— Nu mai sunteţi în Grecia! Nu-i pasă nimănui ce faceţi la Londra. Chiar dacă toată lumea ar şti că împărţiţi patul cu mine, nimeni n-ar comenta.

— Regret, dar pentru mine aceste detalii sunt foarte importante, îi explică ironic tânăra. Plec, Ben.

— Încercaţi! răspunse bărbatul amuzat, dar ameninţător, totuşi.

— Nu mă veţi atinge! îl avertiză Clea retrăgându-se în fundul camerei.

— Şi cum mă veţi împiedica? o întrebă bărbatul căruia îi străluceau ochii.

Clea descoperi în privirea lui o exaltare care-i provocă o tulburare stranie.

— Suntem singuri aici. Cum mă veţi împiedica să vă ating?

Dispreţuitoare, Clea îi strigă:

— Înseamnă că femeile vă ocolesc, dacă sunteţi obligat să sechestraţi una!

— Nu-mi daţi de ales!

Se priviră fără să vorbească. Fiecare dintre ei era animat de o mânie periculoasă, iar privirile lor se înfruntau în tăcere.

Cu pumnii strânşi, Ben părea furios. Pentru o clipă, Clea crezu că se va repezi la ea, dar el se linişti brusc, cu preţul unui mare efort.

— Vă înşelaţi, Clea, în legătură cu mine, dar şi cu dumneavoastră înşivă. Într-o zi, mai devreme sau poate mai târziu, vă veţi da seama că vă doriţi să rămâneţi cu mine la fel de mult cât îmi doresc şi eu. De altfel, ştiţi deja. Din cauza aceasta sunteţi de fapt mânioasă. Nu vreţi să admiteţi că mă doriţi dar o să vă forţez să recunoaşteţi.

— Veţi recurge la forţă! îi strigă Clea cu glas ostil. Acest procedeu n-a fost de folos nimănui, niciodată! Mi-e

milă de dumneavoastră!

— Păstraţi-vă mila pentru dumneavoastră, ripostă Ben. Nu fugiţi doar de dragoste, vă este frică să trăiţi.

— Încercaţi să mă faceţi să mă îndoiesc de mine, cu vorbele astea frumoase, răspunse Clea cu răceală. Poate că nu sunt la fel de vicleană ca o londoneză, dar presimt capcana. Nu, nu mă veţi atrage în braţele dumneavoastră cu un astfel de discurs. Am fugit de acasă pentru că nu vreau să fiu manipulată ca o marionetă. Sunt o femeie, nu un obiect. Iar dumneavoastră ca şi cei de acasă, vreţi să mă trataţi ca pe un obiect. Mă voi apăra. Dacă veţi uza de forţă, n-o să pot face nimic împotriva dumneavoastră, dar, credeţi-mă, vă voi face demersul cât mai dificil posibil.

Ben îi luă faţa în mâini şi o trase uşor spre el.

— Ştiu că sunteţi femeie, Clea, îi spuse cu voce tremurând de emoţie şi privind-o pătrunzător. Chiar credeţi că vreau să vă fac rău? Nu vedeţi ce mult ţin la dumneavoastră?

Clea îi privea cu atenţie figura emoţionată. Lui Ben îi tremurau uşor degetele, iar ochii îi ardeau de pasiune. Nu era nevoie să-i spună ce dorea. Tot corpul lui o exprima, iar cel al tinerei femei fremăta de un consimţământ necontrolat.

— Nu, murmură ea, incapabilă să spună altceva.

— Viaţa e scurtă, Clea. Nu ne putem rata şansele la fericire, atunci când ele apar.

Înclinându-se către ea, îi sărută uşor pleoapele, obligând-o să închidă ochii. Apoi începu s-o sărute pe obraji. Pradă unei încântări amestecate cu revoltă, Clea strigă:

— Opriţi-vă!

— Nu vă doriţi cu adevărat să mă opresc, îi răspunse Ben. Ştiaţi că pielea vă e dulce asemenea unei piersici? Iar tenul acesta auriu va face senzaţie în Londra. Oriunde veţi merge, bărbaţii vă vor privi fascinaţi.

În timp ce-i şoptea aceste cuvinte, gura îi cobora lent, urmând să atingă gura Cleei. îi imobiliză talia cu unul dintre braţe, în timp ce fata, tremurând toată, încerca să-l respingă. În această clipă, îi atinse buzele.

Clea se simţi dintr-odată invadată de un val de senzaţii. Ben o lipise de el, ca şi cum ar fi vrut să imprime în corpul fiecăruia dintre ei urma de neuitat a celuilalt. Clea îi simţea bătăile dezordonate ale inimii pe pieptul ei, în timp ce şi inima ei o lua razna. Un minut mai târziu, nu mai fu în stare să-şi stăpânească mâinile care se înnodară în jurul gâtului lui Ben şi răspunse sărutărilor lui.

Îl avertizase pe Ben că nu va obţine nimic de la ea prin forţă. De fapt, n-a fost obligat să recurgă la forţă. Se topise de îndată ce a atins-o, corpul n-o mai asculta şi începuse să-şi trăiască propria viaţă. Cu ochii închişi, Clea nu se mai gândea la nimic. Se abandona senzaţiilor vulcanice ale pasiunii.

După câteva clipe, Ben se îndepărtă de ea, cu respiraţia accelerată, tremurând. Dar fata se agăţă de el, nu voia să-l mai lase să plece. În momentul acela, nu mai exista nimic altceva pentru ea.

Atunci, bărbatul o privi cu un aer triumfător.

— Aşadar, acum recunoaşteţi? o întrebă ca un om care e mândru că a avut dreptate.

Clea se trezi imediat la realitate. îl ura pe Ben şi se ura pe ea însăşi. Dar bărbatul nu remarcase schimbarea. Părea în continuare teribil de satisfăcut de rezultatul acestui simplu sărut.

— În sfârşit, v-am făcut să recunoaşteţi că mă doriţi. Dacă aveţi conştiinţa împăcată nerecunoscând cu cuvinte, vă rog să continuaţi. Nici măcar nu-mi mai pasă de o mărturisire verbală.

— Nu voi fi niciodată a dumneavoastră, declară cu asprime Clea.

— Cât de ipocrite sunt femeile!

Fericirea care apăruse pe chipul lui Ben mai devreme era înlocuită acum de nemulţumire.

— Toate sunteţi la fel! Aveţi nevoie să fiţi rugate. Înnebuniţi bărbaţii până în ultimul moment. Când ajung să se târască în genunchi în faţa voastră, vi se pare că aveţi o scuză să le dăruţi ceea ce de altfel vreţi să le oferiţi chiar de la început.

— Eu nu sunt aşa! îi strigă Clea.

— Toate femeile sunt aşa! Rare sunt acelea care au curajul să-şi recunoască dorinţele. Toate fac pe inocentele până în clipa în care se dezbracă.

O palmă însemna pentru Ben că a mers prea departe. Se dădu înapoi instinctiv, apoi o privi pe Clea ameninţător. Acolo unde îl lovise, obrazul era roşu.

— Să nu mai faceţi asta niciodată!

Clea începu să tremure, înspăimântată de violenţa din glasul lui. După atâtea socuri pe care le avusese de la plecarea din Grecia, se simţi cuprinsă de slăbiciune şi se clătină. Ben o susţinu.

— Doar nu veţi leşina, nu-i aşa? o întrebă el cu teamă.

Fata închisese ochii şi se lăsă dusă spre el, fără puteri. O învăluise o ceaţă stranie. Fiindu-i teamă să nu se prăbuşească se agăţă de cămasa lui Ben şi realiză cât îi era de frig, doar simţindu-i căldura pielii.

— Clea, zise bărbatul, cu o voce care părea să vină de departe.

Fata alunecă, dar el o prinse în braţe. Avea impresia că pluteşte şi, în timp ce capul i se clătina ca şi cum ar fi fost într-un leagăn, îl auzi pe Ben gemând. Acesta o luase în braţe şi o aşeză pe ceva moale care ceda sub greutatea lui. Bărbatul începu să-i maseze mâinile îngheţate. Când pleoapele începură să-i tremure, îl auzi strigând speriat:

— Clea, reveniţi-vă, pentru numele lui Dumnezeu!

Observându-l printre gene, îi văzu faţa neliniştită.

Atunci, înţelese că a marcat un punct. Ben chiar se temea pentru ea!

Murmură slab:

— Ce s-a întâmplat?

— V-aţi pierdut cunoştinţa, îi explică, aplecându-se asupra ei. Sunteţi albă ca varul. Cum vă simţiţi?

— Foarte obosită Călătoria Toate emoţiile astea

— Sigur că da, aprobă el, lăsând să-i scape un suspin de uşurare. Aţi plecat din Atena de mult timp. Vă este foame?

Fata clătină din cap.

— Mi-e somn.

— Somn, repetă el. Da, bineînţeles. Vă este frig din cauza schimbării de temperatură.

Clea avu un nou frison, iar Ben o luă în braţe şi o duse la pat, unde o culcă îmbrăcată. O acoperi şi o întrebă din nou:

— Mai vreţi o cuvertură?

— Da, vă rog.

Ieşi din cameră şi închise uşa în urma lui. Clea privi închizătoarea şi se simţi uşurată când zări un zăvor.

Ben reveni cu două pături, le adăugă şi dispăru din nou. Clea se prefăcu pe jumătate adormită, dar de îndată ce el ieşi din nou, sări din pat şi trase zăvorul. Dar răgazul ei fu de foarte scurtă durată pentru că, o secundă mai târziu, Ben bătea cu amândoi pumnii în uşă.

— Deschideţi uşa!

— Nu, i se răspunse de cealaltă parte a uşii.

— Trişoareo! Deschideţi uşa, Clea! Preferaţi s-o sparg?

— Spargeţi-o, zise fata, întrebându-se dacă o va face, înverşunându-se, aşa cum făcea mereu. Lemnul vibra, dar părea solid.

— Nu trebuie niciodată să ai încredere într-o femeie, urlă Ben, nici măcar când leşină. Clea, nu mă înnebuniţi.

Fata se întinse din nou în pat, fără să se dezbrace. Trăgându-şi păturile până la bărbie, privea fix uşa şi asculta scandalul pe care-l făcea Ben. La un moment dat, auzi un geamăt de durere.

— Ce blestem! strigă Ben, mi-am luxat umărul de data asta.

Clea căscă foarte tare, intenţionat.

— O să dorm, noapte bună, Ben.

De partea cealaltă a uşii se făcu linişte. îi auzea respiraţia. Oare ce gândea Ben, se întrebă neliniştită. Şi, mai ales ce urma să întreprindă ca să poată pătrunde în cameră?

— Draga mea, murmură el cu blândeţe, nu vă arătaţi atât de încăpăţânată, daţi dovadă de bun-simţ. Acum câteva clipe, când v-am sărutat, nu aţi putut să vă ascundeţi sentimentele, ca şi mine, de altfel.

Clea nu-i răspunse. Încovrigându-se sub pătură, de-abia îl auzea, împărţită între ură şi o ciudată plăcere când simţea emoţia din glasul lui Ben.

După o scurtă tăcere, o întrebă brusc:

— Tot vă e frică de tatăl dumneavoastră vitreg? Credeam că l-aţi părăsit pentru că nu-i împărtăşiţi concepţiile demodate.

— Ah, nu începeţi să-mi vorbiţi din nou de el! îi strigă Clea.

— Nu v-aţi înfuria aşa uşor dacă n-aş avea dreptate, insistă Ben, căruia uşa închisă îi estompa vocea. Să zicem că era doar problema lui. N-aţi fi fugit dacă n-aţi fi descoperit că

— Am descoperit că atât unul cât şi celălalt mă trataţi ca pe un obiect, îl întrerupse ea. Vreţi să dispuneţi de mine după bunul vostru plac. Ei bine, nu, vreau să hotărăsc singură ce fac cu viaţa mea! Vreau să fiu respectată! Nu vreau să mai fiu tratată ca o fetiţă!

— Eu nu vă consider o fetiţă, afirmă Ben.

El izbucni în râs, insinuant, dar Clea nici măcar nu surâse.

— Dacă m-aţi fi considerat o persoană adultă, nu aţi fi îndrăznit să-mi jucaţi festa asta. Dispreţuiţi femeile şi le aduceţi aici prin înşelăciune. Nu le preţuiţi deloc, există pentru dumneavoastră doar ca să vă satisfacă plăcerile.

— Nu spuneţi prostii!

Ben nu mai râdea, se înfuriase din nou.

— Plecaţi! îi ceru brusc Clea.

Era epuizată şi simţea că-i plesneşte capul.

— Plecaţi, o să mă ucideţi!

Fata se întoarse cu spatele la uşă, îşi înfundă capul în pernă şi trase pătura peste cap. Ben continua să-i vorbească, sperând s-o convingă, dar ea nu-l mai auzi. Nu mai voia să-l asculte. Venind de la Ben, niciun argument n-ar putea s-o facă să-şi schimbe atitudinea.

Capitolul *1*

Clea nu credea că va putea dormi, deşi era obosită. Se simţea mult prea nervoasă. Când Ben se îndepărtă, rămase întinsă, pândind în linişte un indiciu din care să ghicească unde era şi ce făcea. Zgomotul străzii nu urca până în cameră din cauza geamurilor duble. Clea privi, pentru o clipă, pata galbenă pe care o desena pe peretele camerei un lampadar aprins afară. Ochii săi se închiseră, dar puţin mai târziu se trezi brusc, tresărind şi aruncând priviri speriate în jurul ei, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l descopere pe Ben într-un colţ. Sub pături, începuse să se încălzească, iar această căldură îi aducea o anumită destindere. Se întinse cu plăcere. Trebuia totuşi să fie vigilentă, pentru cazul în care Ben ar fi găsit un mijloc să intre în cameră. Răspunzând încă o dată sărutului său, Clea îl încurajase şi se acuza teribil că a fost slabă. îi purta pică pentru că o făcuse să cedeze, doar atingând-o cu gura şi cu braţele lui.

„Să se ducă dracului!” îşi spuse şi acesta a fost

ultimul ei gând.

Se ridică repede din pat. îşi văzu imaginea în oglinda toaletei. Era umflată la faţă, cu părul ciufulit, iar hainele erau foarte şifonate.

Cu o astfel de ţinută nu risca să înnebunească vreun bărbat în această dimineaţă, hotărî ea. îşi ciuli în zadar urechile, nu se auzea niciun zgomot. Oare Ben dormea? Dându-se jos din pat, se îndreptă în vârful picioarelor spre uşă. Tot nimic.

Singurul zgomot pe care-l auzea era cel al bătăilor inimii ei. Ce să facă? Valiza ei se găsea la intrare, acolo unde o lăsase când a sosit. Nici măcar nu putea să se schimbe.

Dacă el încă dormea, ar avea o şansă să se strecoare afară. împinse uşor zăvorul şi întredeschise uşa ca să arunce o privire afară.

Nimic, niciun indiciu. Deschise complet uşa, dar era pregătită s-o închidă imediat dacă Ben şi-ar fi făcut apariţia. Apartamentul părea gol. Mişcându-se cu agilitatea unei pisici, Clea traversă holul în speranţa că va ajunge la uşa de la intrare. Era extrem de încordată.

— Unde vă duceţi?

O voce rece o făcu să tresară şi se întoarse ca să-l descopere pe Ben sprijinit cu nonşalanţă de tocul uşii salonului, cu o expresie amuzată pe chip.

Uluită, Clea îl privi fix.

Părea perfect odihnit, bine îmbrăcat, ras şi pieptănat.

— Aţi dormit bine? se interesă el.

— Du-te dracului! ripostă Clea, prea încordată ca să găsească o replică mai potrivită.

Bărbatul râse uşor.

— După cum văd, sunteţi tot prost dispusă. Speram să deveniţi mai rezonabilă, după o noapte de somn bun.

O privi atent, ridicând ironic sprâncenele.

— S-ar putea zice că aţi dormit într-un hambar.

— Chiar asta a fost şi impresia mea.

Fata se uita în jur.

— Unde mi-e valiza?

— Aici. Nu vreţi să faceţi un dus şi să vă schimbaţi înainte de micul dejun?

— Da, răspunse, încercând să-i ia valiza din mână.

— Urâcioaso! îi zise, fără să-i dea valiza. O s-o duc până la uşa camerei. Nu uitaţi că sunteţi invitata mea!

— Sunt prizoniera, nu invitata dumneavoastră.

— Să nu ne legăm de cuvinte sugeră el foarte amuzat.

Îi duse valiza până în camera unde dormise, iar Clea îl urmă automat.

— Vă e foame? o întrebă.

— Mor de foame, mărturisi ea.

Stomacul ei dureros îi amintise că nu mâncase nimic de mult.

— Ce doriţi? Ouă cu suncă? Ceai sau cafea?

— Orice.

Se opri brusc, sub influenţa unei noi inspiraţii.

— Cine găteşte aici?

Ben surâse, ghicind imediat ce ascundea întrebarea ei.

— Eu. Nicio speranţă de aici!

Deci, nu putea să scape, îşi zise decepţionată.

— Inutil să faceţi mutra asta, declară Ben, cu o uşoară nervozitate. Micul dejun va fi gata într-un sfert de oră.

Spunându-i asta, ieşi din cameră, iar Clea trase imediat zăvorul în urma lui. De afară, Ben îi declară cu un glas cuceritor:

— Sunteţi splendidă, Clea, chiar dacă vi se pare că v-aţi petrecut noaptea într-un hambar. Cuvintele lui îi făcură inima să bată mai repede. Nu-i răspunse, iar Ben se îndepărtă după câteva momente.

Îşi scoase din valiză nişte blugi şi un tricou, ca şi lenjeria de corp şi cele necesare pentru toaletă. Se dezbrăcă şi pătrunse în cabina mică de duş. Jetul de apă a fost întâi rece, apoi se încălzi suficient de mult ca să poată face un duş rapid. De îndată ce s-a îmbrăcat cu haine curate, s-a simţit mult mai bine. Se coafă şi se machie cu atenţie, având impresia curioasă că se pregătea pentru o bătălie.

Îl găsi pe Ben în bucătărie, pe care a descoperit-o după zgomotul filtrului pentru cafea şi sfârâitul şuncii care se prăjea. Nările îi fură imediat invadate de o aromă delicioasă. Soarele invadase camera, făcând să strălucească părul negru al lui Ben. El îi aruncă o privire admirativă peste umăr:

— Sunteţi foarte drăguţă!

Fără să ia în seamă intonaţia uşor batjocoritoare, Clea se oferi să-l ajute, în speranţa că relaţiile dintre ei vor deveni mai puţin tensionate. Poate că Ben îşi va da seama că trebuie s-o lase să plece.

— Dacă vreţi, îi răspunse în timp ce punea ouăle pe o farfurie, cafeaua e gata. Puteţi să luaţi ceştile şi farfuriile.

— Miroase tare bine, recunoscu ea.

Stomacul ei striga de foame, iar aceste mirosuri o zăpăceau. A trebuit să deschidă mai multe uşi până să găsească vesela. Când totul a fost gata, se aşezară la masă.

— Ce zi frumoasă, zise bărbatul privind pe fereastră.

— Da.

Clea privi cerul. Nori mici, albi şi pufoşi îl traversau.

Câteva momente, în bucătărie a fost linişte. Amândoi aveau capetele plecate spre farfuria din care mâncau, apoi Ben o întrebă:

— Aţi lăsat vreun bilet?

— Cum?

— Pentru Kerasteri.

Clea roşi.

— Nu.

Nici măcar nu se gândise la asta, înnebunită şi grăbită să plece.

— Doamne, Dumnezeule! exclamă Ben. Trebuie să fie înnebunit. îi veţi scrie imediat.

Clea era brusc consternată. Fugise fără să dea vreo explicaţie cât de mică tatălui ei vitreg. Acum, era furioasă că Ben i-a atras atenţia asupra unei obligaţii elementare pe care o avea faţă de cel care o crescuse.

— Da, o să-i scriu.

— Cum aţi putut să plecaţi astfel? se miră Ben cu privirea plină de reproşuri. îi doriţi moartea?

Iritată, fata ripostă:

— Aveţi dreptate, dar nu mai insistaţi.

Pe figura lui Ben apăru o expresie ciudată.

— Vă doriţi să-l faceţi să sufere?

Roşi din nou, dar se apără energic:

— Bineînţeles că nu!

— Sigur că da, murmură el. Femeilor le place să se răzbune.

— De ce enunţaţi mereu tot felul de generalităţi despre femei? Nu sunt toate la fel.

— Ba da! o ironiză el bându-şi cafeaua.

— Mi-e groază de dispreţul şi de indiferenţa cu care trataţi femeile!

— Indiferenţa! Termenul este prost ales, Clea. M-am arătat oare indiferent faţă de dumneavoastră?

— Depinde ce înţelegeţi prin asta.

— Iar probleme de vocabular. Aveţi o adevărată pasiune pentru aşa ceva. Probabil că ţine de educaţia grecească.

Pentru un moment, conversaţia se întrerupse. După ce îşi termină micul dejun, Ben se întinse satisfăcut pe scaun şi o contemplă pe Clea.

— Cu ce intenţii aţi venit la Londra?

— Aş vrea să găsesc de lucru.

— Ce anume?

— Recepţioneră într-un hotel, răspunse automat Clea, amintindu-şi brusc de Natalie.

Îl privi drept în ochi.

— Aţi vorbit despre Natalie ca despre o prietenă. Ce este exact pentru dumneavoastră?

Benzâmbi, amuzat şi viclean.

— Geloasă?

— Nu, răspunse ea încruntându-se.

— Nu?

Îi arăta foarte clar ce bănuia.

— Ea este… mai mult decât atât, nu-i aşa? insistă Clea.

— A fost mai mult decât atât cu ani în urmă acum patru ani, preciză el ridicând din umeri. Am avut o legătură scurtă. Natalie era extrem de seducătoare, dar n-au fost afinităţi reale între noi.

Clea îşi întoarse privirea. Se simţea vexată că trebuie să-şi mărturisească suferinţa pe care i-o provoca relaţia lui Ben cu Natalie. Un seducător ca el cucerise cu siguranţă multe alte femei.

Degajat, Ben adăugă:

— De altfel, acesta este vechiul apartament al Nataliei.

Clea simţi o durere puternică în piept. Informaţia aceasta dădea legăturii lor un caracter mai concret şi, deci, mai puţin suportabil.

— Dar acum, continuă el să-i explice, sunt proprietarul întregii case. Când am început lucrările de modernizare, Natalie s-a mutat. Acum trăieşte cu un actor, în Chelsea, cred că şi-a găsit bărbatul care-i trebuie.

Clea îl privi cu oroare.

— Dacă trăieşte cu el înseamnă, neapărat că e bărbatul care îi trebuie! spuse ea.

— În ziua de azi, se poate întâmpla să greşeşti. Adaptaţi-vă acestor vremuri, Clea, altfel riscaţi să nu vă descurcaţi în societate.

— Nu-mi voi schimba convingerile, declară ea cu hotărâre. Prefer să nu mă descurc!

Aceste cuvinte îl făcură pe Ben să ofteze, exasperat.

— În zilele noastre, oamenii care nu sunt căsătoriţi nu trăiesc precum călugării sau călugăriţele.

— Ei bine, eu nu mă voi lega de cineva la întâmplare, susţinu Clea cu îndârjire.

— Aveţi dreptate până la un anumit punct, admise Ben. Dar respingeţi prea repede ceva ce nu cunoaşteţi, şi din motive false.

— Cu ce drept mă judecaţi?

— Sunt nebun după dumneavoastră, îi declară cu ochii strălucind de emoţii amestecate. Nu vă voi lăsa să plecaţi până nu veţi recunoaşte sentimentele pe care le aveţi faţă de mine.

— Nu simt nimic pentru dumneavoastră, îi declară Clea, adoptând o atitudine provocatoare. S-ar zice că ştiţi mai bine decât mine ce simt.

Bărbatul izbucni în râs.

— Aşa este.

— Vă faceţi iluzii, replică ea, privindu-l de sus.

Cu o mişcare neaşteptată, Ben întinse mâna peste masă şi o luă de mână. Fără să-i dea timp să acţioneze, o sărută prelung.

O imensă senzaţie de plăcere urca asemenea unui curent de-a lungul braţului ei. Când Ben îşi ridică privirea, n-a fost în stare să-l înfrunte.

— Aşadar, v-aţi convins?

Ea îşi trase cu brutalitate mâna şi se ridică de la masă.

— O să spăl vasele, îl anunţă.

Era furioasă pe ea pentru că nu se putea stăpâni şi

tremura. îşi spunea în zadar că Ben, datorită felului în care se purta cu femeile, nu era bărbatul potrivit pentru ea, corpul se încăpăţâna s-o contrazică.

Ben o ajută să debaraseze, iar în timp ce ea spăla vasele, el le ştergea cu îndemânare.

Când totul a fost aranjat, se întoarse către el, abordând o expresie cât se putea de hotărâtă.

— Acum, Ben, vreau să plec.

— Ştiţi deja răspunsul meu, replică el surâzând.

— Nu puteţi să mă ţineţi aici la infinit.

— Nu va fi nevoie.

Fata îşi dori să-l pălmuiască pentru siguranţa şi calmul cu care-i vorbea.

— Sunteţi nebun! strigă ea. Chiar nu vă daţi seama ce-mi faceţi?

— Ba da, îmi dau perfect seama.

Ajuns la capătul răbdării, Ben se străduia să-şi păstreze sângele-rece. Figura îi deveni dură şi tensionată.

— În locul vostru n-aş încerca să provoc.

Auzind acest avertisment, Clea simţi cum se chirceşte în ea şi, fără un cuvânt, se îndreptă spre uşă şi se întoarse în camera unde dormise, încuindu-se acolo.

Nu putea să rămână la nesfârşit în această situaţie. Problema părea de nerezolvat. Cum ar fi putut să scape? Fereastra? Nu reusea s-o deschidă. Şi chiar dacă ar fi reuşit, nu putea decât să strige după ajutor. Nu se punea problema să iasă pe acolo.

Strada era pustie şi liniştită. Geamul dublu era o barieră perfectă împotriva zgomotelor Londrei. Clea zări doar cosuri şi acoperişuri. Un elicopter traversa cerul şi dispăru. Se simţea singură şi abandonată de toţi.

Sfârşi prin a se întinde pe pat şi a închide ochii. În ciuda somnului profund din noaptea trecută nu se odihnise destul.

Când Ben îi bătu în uşă, se trezi brusc şi se întrebă o

clipă unde se afla. Când îşi aminti toată povestea, scoase un geamăt şi închise din nou ochii.

— Clea! strigă Ben, nerăbdător.

Nu-i răspunse.

— Clea, deschideţi! Este ora prânzului. Veniţi la masă!

Continua să nu reacţioneze.

— Clea! repetă Ben bătând cu pumnii în uşă.

Îi dori să-şi rănească mâinile şi a fost încântată când l-a auzit gemând de durere.

— Puteţi să muriţi de foame, dacă vă amuză, îi zise el înainte să se depărteze de uşă, decepţionat.

Clea prefera într-adevăr, să se lase să moară de foame decât să iasă. O oră mai târziu, Ben reveni şi-i strigă prin uşă:

— V-am pus mâncarea în frigider. Când nu veţi mai putea răbda, o să vă duceţi s-o luaţi.

Tonul lui nu trăda nici iritare şi nici nerăbdare. Încerca să pară la fel de calm ca şi Clea. Ea nu se deranjă să-i răspundă. îi simţea, prin uşă respiraţia şi-i urmărea mişcările uşoare. Ar fi jurat că încerca să-şi închipuie ce se întâmplă cu ea. Bănuia că îşi lipea urechea de uşă ca să asculte ce se întâmplă în cameră.

— Aţi dormit? o întrebă bărbatul. Vreţi să citiţi ceva? Am cărţi în salon. Vreţi să vi le aduc?

Ea continua să tacă.

— Prostuţă blestemată! urlă Ben, pierzându-şi din nou răbdarea. Ieşiţi de acolo, înainte să sparg uşa!

Continua să nu facă nicio mişcare, iar lui i se părea că de-abia respiră.

— Clea, zise din nou Ben, şi de data asta se simţea nelinişte în glasul lui. Clea, pentru numele lui Dumnezeu, încetaţi acest joc stupid! Spuneţi ceva!

Fata îşi dădu seama că încerca să se uite prin gaura cheii, dar avusese prevederea s-o astupe cu hârtie

susţinută de un plasture pe care, în ciuda eforturilor lui, nu reuşi să-l îndepărteze.

— Perfect! Rămâneţi acolo cât veţi dori!

Bărbatul se îndepărtă furios. Se auzi uşa de la intrare şi Clea oftă uşurată. Închise din nou ochii şi aţipi. Nu-i mai era teamă. Ştia ce are de făcut: să-l ţină-n şah pe Ben. Câtă vreme n-o strângea în braţe, putea fi mândră de voinţa ei. De ce oare îşi pierdea capul de fiecare dată când o atingea?

Deodată, auzi voci şi o recunoscu pe cea a Nataliei. Sări din pat şi alergă să tragă zăvorul. Dar uşa de la intrare se închisese din nou.

Ieşi atunci din cameră strigând:

— Natalie!

În apartament se făcu din nou linişte. Clea se grăbi spre uşa de la intrare şi încercă s-o deschidă. Era închisă cu cheia. Bătu în uşă cu pumnii, urlă cu toată puterea şi se opri brusc, cu faţa plină de lacrimi. Cât de neputincioasă şi de disperată se simţea!

După ce se calmă, se întoarse în cameră şi se spălă pe faţă. Era puţin ameţită şi-şi aminti că nu mâncase. Întorcându-se în bucătărie, ezită, apoi luă farfuria pe care i-o lăsase Ben în frigider.

Hrana îi dădu curaj. Bău un ceai şi privi pendula albă. Era deja ora cinci!

Sună telefonul. Se repezi în salon, ridică repede receptorul şi strigă:

— Ascultaţi! Ascultaţi! Trebuie să mă ajutaţi. Eu

Persoana de la celălalt capăt al firului închise, iar Clea privi neputincioasă telefonul, dezamăgită. Puse cu regret receptorul în furcă şi, în timp ce se pregătea să plece din cameră. îşi dădu seama. De ce n-ar da ea însăşi telefon? Nu se gândise până acum la asta.

În clipa în care se pregătea să acţioneze, se deschise uşa de la intrare. Încremeni. Ben intra deja în salon.

Ochii cenuşii o supravegheau amuzaţi, iar ea avu impresia că inima a încetat să-i bată o secundă.

— Aţi mâncat?

— Dumneavoastră aţi dat telefon?

— Bineînţeles, de la etajul doi.

În faţa satisfacţiei care se aşternuse pe figura lui Ben, Clea se simţi invadată de un val de furie. Bărbatul era mulţumit de isprava lui. Reuşise s-o atragă afară din cameră, s-o facă să ia farfuria pregătită pentru ea. Ar fi trebuit să-şi dea seama că el calculat totul. Doar îl cunoştea. Ştia că era gata de orice ca să-şi îndeplinească dorinţele.

— Vă dispreţuiesc, îi declară. Purtarea dumneavoastră a depăşit orice limită. Regret că atunci când v-a lovit Kerasteri nu v-a doborât definitiv, ca să nu mai faceţi rău. Dacă ar fi aici în clipa aceasta, v-ar ucide cu siguranţă.

Ben o asculta încruntat. Trăsăturile lui se înăspriră, iar Clea a înţeles prea târziu că greşise când l-a pomenit pe tatăl ei vitreg. Ben era acum foarte mânios.

— Aţi vrea să fie aici cu adevărat! Ei bine, nu se poate. Şi chiar dacă s-ar întâmpla, aş şti cum să-l împiedic să ne despartă!

— Poate că este mai puternic decât dumneavoastră!

Nici nu trebuia să-l provoace mai mult. Cu viteza fulgerului, Ben străbătu spaţiul care-i separa şi o prinse în braţe cu o violenţă care o dezechilibră. îşi ridică imediat capul să protesteze, dar gura temnicerului ei îi stinse cuvintele. Când începu să se zbată, bărbatul o strânse şi mai tare şi chiar reuşi să-i imobilizeze capul în mâinile lui. Sărutul deveni mai tandru, mai insistent, iar Clea simţi că va capitula. Furioasă pe ea, se forţa să nu cedeze. Din păcate, buzele ei răspundeau mişcării buzelor lui Ben.

Când el îşi îndepărtă capul, pe figura lui se aşternuse din nou expresia aceea de intensitate maximă, care o

făcuse pe Clea să freamăte de fiecare dată când o săruta.

— Scumpa mea, vreţi să mă înnebuniţi? murmură. Încetaţi acest joc.

Nu irosiţi timpul pe care am putea să-l petrecem atât de minunat.

Îşi înfundă faţa în părul ei şi-i sopţi la ureche:

— Clea, am nevoie de dumneavoastră, enorm de multă nevoie. Nu vedeţi cât de tare mă faceţi să sufăr? Nu mai pot să mă gândesc la altceva. Aţi devenit obsesia mea.

Tremurând, reuşi totuşi să schiţeze din mână, fără cuvinte, un refuz. Avea impresia că se găseşte pe marginea unei prăpăstii. Nu se putea agăţa decât cu unghiile. O să cadă. O secundă de slăbiciune şi va cădea!

— Încăpăţânată mică! strigă Ben scuturând-o şi îndepărtând-o puţin de el ca s-o privească. O să mă obligaţi să folosesc forţa? Credeţi că mi-o doresc?

— Lăsaţi-mă! îl imploră ea, reuşind să-l privească. Vreau să plec, Ben.

— Nu! ripostă bărbatul cu asprime. Ştiu ce simţiţi pentru mine. Câtă vreme nu vă mărturisiţi sentimentele, nu vă voi lăsa să plecaţi.

— Nu voi mărturisi niciodată, îi declară ea.

— Mă iubiţi, o asigură. Poate că nici nu vă daţi seama.

— Nu vorbim aceeaşi limbă, zise tânăra, cu amărăciune în glas.

— Cum adică?

— Îmi negaţi dreptul de a gândi, de a acţiona, de a alege. Mă dispreţuiţi. îmi vorbiţi de dragoste, dar nu ştiţi ce este iubirea. Dacă aţi fi ştiut, nici nu v-aţi fi gândit să mă forţaţi. Nu vedeţi într-o femeie egala dumneavoastră. N-aţi îndrăzni niciodată să-i comandaţi unui alt bărbat cum să se poarte, aşa cum încercaţi să faceţi cu mine.

În timp ce i se adresa, într-o manieră sacadată şi grăbită, Ben îşi încruntă sprâncenele, nerăbdător. Măcar o

ascultase? Când termină de vorbit, conştientă de inutilitatea explicaţiilor ei, bărbatul declară:

— Nu mi-aţi dat niciun motiv real, care să vă justifice refuzul.

— N-am de ce să mă justific. Am spus nu şi e destul. Când veţi alege?

— Spuneţi nu, dar gândiţi da, ripostă, cu ochii strălucind de dorinţă. Nu puteţi pretinde contrariul, nu-i aşa, Clea?

Poate ar fi vrut, dar onestitatea i-o interzicea. Întâlni privirea lui Ben, care o studia cu o violenţă greu de stăpânit.

— Mă înnebuniţi, repetă el. De fiecare dată când văd guriţa asta îndârjită, îmi doresc să vă sărut până veţi ceda. Vă previn, răbdarea mea are limite. Dacă nu veţi deveni rezonabilă, o să folosesc forţa!

— Atunci, o să vă urăsc pe vecie, ripostă cu hotărâre Clea.

Furios, gata să înjure, Ben se îndepărtă cu paşi mari, trântind uşa în urma lui.

Capitolul 8

Clea se întoarse în cameră, se încuie din nou, dar de data aceasta nu-şi mai găsi liniştea. Discuţia pe care o avusese cu Ben o obseda şi se agita în pat, fără să reuşească să se calmeze. La sfârşitul acestei după-amiezi se simţea singură pe lume, în spatele ferestrei duble care-i dădea impresia că este prizonieră într-o cochilie închisă ermetic. Nu va reuşi să scape. De altfel, afară se întindea Londra, kilometri întregi de oraş străin care nu semăna deloc cu Atena. Oare câţi oameni, chiar în acest moment, abandonaţi într-o cameră liniştită, aveau ca şi ea sentimentul că se aflau pe o insulă pustie?

Închizând ochii, îşi imagină că se afla din nou la Atena. Evoca parfumurile verii, cerul albastru, lumina orbitoare. Nu părăsise acest univers decât de puţină vreme

şi totuşi i se părea că aparţine unei alte lumi.

De la plecarea ei, se întâmplaseră multe lucruri. Ben îi tulburase complet existenţa. Dacă i-ar da măcar o secundă ocazia să folosească telefonul, ar chema poliţia. Ar fi trebuit s-o facă imediat. De ce nu i-a venit mai devreme ideea? Iar acum, dacă ar avea ocazia, ar face-o? Nici măcar nu era sigură de asta.

Confruntarea dintre ea şi Ben se transformase în duel şi pe măsură ce trecea timpul îşi dorea tot mai mult să câştige. Ben nu s-ar folosi de forţă, era de neimaginat. Încerca s-o convingă, s-o seducă, să-i slăbească voinţa. Demnitatea Cleei depindea de capacitatea ei de a-i rezista.

Şi-a părăsit căminul, familia şi prietenii ca să-şi păstreze demnitatea. Dacă Ben ar fi iubit-o cu adevărat, nu i-ar fi vorbit ca unei fete ipocrite şi superficiale care nu-i cerea decât să insiste ca s-o atragă în braţele lui, ca să nu aibă după aceea responsabilitatea faptelor lui.

Clea nu era aşa. Fugise din Grecia ca să aibă o viaţă independentă.

În timp ce se gândea, lungită în pat, se făcuse noapte. O ploaie fină începuse să bată în geamuri. Cu corpul încordat de o nelinişte profundă, Clea urmărea scurgerea firisoarelor de apă pe geamuri. Ben bătu în uşă.

— Clea?

— Da? răspunse, uitând că se hotărâse să nu mai reacţioneze la apelurile lui.

— Vă e foame?

— Nu, răspunse ea închizând ochii.

— N-ai chef de ceva care se prepară repede? O omletă, de exemplu?

Părea atât de calm şi de rezonabil în seara aceasta, încât se surprinse dorindu-şi să fie mereu aşa. Presimţea totuşi că dispoziţia asta liniştită ar fi repede înlocuită de violenţa pasiunii, dacă ar comite imprudenţa să deschidă uşa.

— Nu, declară cu fermitate.

Ben nu încercă să mai discute. Nefericită, Clea îl auzi îndepărtându-se. Era sătulă de această singurătate, sătulă de camera asta mică şi sufocantă, sătulă de ploaia care cădea pe geamuri. Dorul de ţară pusese stăpânire pe ea, şi gata să plângă, îşi înfundă faţa în pernă. Aici era atât de frig. Ar fi dat orice doar ca să regăsească soarele, marea şi cântecul greierilor. În disperarea ei, ajunsese să-şi dorească până şi întoarcerea lui Ben. îşi dorea să audă sunetul unei voci omeneşti, chiar şi vocea celui care era răspunzător de starea ei de acum.

Tremurând, se ridică şi începu să se dezbrace. îmbrăcă o cămaşă de noapte călduroasă, trase draperiile, ca să nu mai vadă noaptea aceea ploioasă şi tristă, şi se culcă din nou. Veioza de pe noptieră împrăştia o lumină gălbuie.

Deodată, un zgomot de paşi anunţă apropierea lui Ben. El se opri în spatele uşii, iar Cleei începu să-i bată mai tare inima.

Bărbatul nu-i vorbi imediat, iar fata percepu o oarecare ezitare.

— Clea, dormiţi?

Închise ochii şi nu scoase o vorbă. îl auzi ciocănind uşor în uşă. În seara asta nu mai dădea pumni. Părea că adresează o rugăminte mută prizonierei lui.

— Clea! repetă el cu glas schimbat.

Încovrigată sub pături, fata tremura din toate încheieturile. Ben se îndepărtă, iar tremurul ei începu să dispară.

Când era gata să adoarmă, auzi uşa de la intrare şi sări din pat. Ciulind urechile, nu reuşi să audă voci. Ieşise cineva? Oare intrase cineva?

Îşi lipi capul de uşă. Oare Ben plecase, crezând-o adormită?

Trase zăvorul şi aruncă o privire afară. Ben o mai

păcălise o dată, nu se va mai lăsa înşelată. Dar dacă a ieşit, nu trebuia, din exces de prudenţă, să rateze o astfel de şansă ca să scape. Asigurându-se, inspectă cealaltă cameră. Era goală. Clea făcu atunci turul apartamentului. Nici urmă de Ben. Se întoarse în mare grabă în camera ei şi-şi scoase cămasa de noapte. Nu avea timp să scoată alte haine din valiză. îmbrăcă blugii care se găseau acolo. Dar un zgomot o făcu să tresară. Palidă, tremurând, se întoarse brusc.

În pragul uşii se afla Ben, care îi devora din priviri corpul gol.

Pradă panicii, Clea nu reuşi să se mişte. O paralizase intensitatea privirii lui. De îndată ce a fost în stare, a tras spre ea, cu degete tremurânde, o cuvertură. Ben intră în cameră, închise uşa şi trase zăvorul.

— Nu! gemu ea.

— Sunteţi frumoasă, murmură bărbatul cu vocea vibrând.

O lăsă să se înfăşoare în cuvertură fără să intervină.

— M-aţi vrăjit din seara în care v-am văzut la fereastră. Aştept de mult clipa asta.

Înfăşurată în cuvertură, Clea găsi curajul să-l înfrunte:

— Unde eraţi?

— În camera mea.

— Am auzit uşa de la intrare, îi zise încruntată.

— A fost Natalie, care pleca. Venise să aducă mâncare. I-am cerut să-mi facă nişte cumpărături, ca să nu fiu obligat să ies.

— Aţi plănuit totul ca să cred că aţi ieşit.

— Aş fi făcut orice, numai să trageţi acest zăvor. Chiar nu înţelegeţi?

— N-aţi ezitat să vă ascundeţi, ca un criminal într-o cameră întunecoasă! îl acuză ea, dispreţuitoare.

— Ce importanţă are! Clea, nu voi putea dormi nici

măcar o noapte, până nu vă voi ţine în braţe.

Pronunţase această frază cu un glas răguşit şi, în timp ce vorbea, începu să-şi descheie cămaşa.

— Ben, îl avertiză Clea, dacă veţi face un singur pas spre mine, vă voi urî până în ultima mea zi de viaţă.

Se dădu înapoi, strângându-şi bine cuvertura în jurul ei.

Ben lăsă să-i cadă cămaşă, izbucnind într-un râs ciudat.

— O să vedem asta mai târziu.

Fata continua să se retragă de-a lungul peretelui.

— N-am de gând să vă urmăresc prin toată camera. Încetaţi comedia!

Figura lui Ben exprima o pasiune care o îngrozea. Ochii lui erau lipiţi de ea, iar el strângea din pumni, făcând eforturi să se stăpânească. Nu se apropie de ea, iar Clea începu să spere. O ţinea prizonieră, o ameninţa cu forţa, dar nu se hotăra s-o facă. Această ezitare era semn bun.

Având patul între ei, Clea reuşi să-l înfrunte, dispreţuitoare.

— Dacă m-aţi iubi cu adevărat, Ben, nu v-aţi purta în acest fel.

— Dar vă iubesc, ce vă închipuiţi?

Totuşi, el nu se mişca, perplex.

— Minţiţi.

— Nu, Clea, draga mea, vă iubesc. Permiteţi-mi să v-o demonstrez. Chiar nu vedeţi că sunt înnebunit după dumneavoastră?

Cum el avansa, Clea se dădu înapoi. Citi în privirea lui Ben o rugăminte amestecată cu mânie.

— De ce nu recunoaşteţi că mă doriţi la fel de mult cât vă doresc şi eu?

Fără să-i răspundă, Clea căuta cu mâna liberă un obiect care să-i servească drept armă. Nu găsi decât o vază mică din sticlă pe care o aruncă în capul lui Ben.

Acesta se feri înjurând, iar vasul se sparse cu zgomot de peretele din spatele lui.

— Ben! îl imploră ea din nou.

Smulgându-i cuvertura, bărbatul o devora din priviri. Îngrozită de expresia din ochii lui, ea îşi ascunse din reflex faţa la umărul lui şi se lipi de el, ca să-şi ascundă goliciunea. Cu un suspin lung, vibrant, Ben o înlănţui cu braţele.

Fata îi simţea pe obraz pielea fierbinte şi bătăile dezordonate ale inimii. Cu o mână mângâietoare îi explora spatele, provocându-i fiori de plăcere. Clea îşi aminti noaptea când apăruse goală la fereastră. Revedea ochii lui Ben aţintiţi pe corpul ei luminat de lună. Pentru o clipă, cei doi erau uniţi de aceeaşi dorinţă. Ca să fie sinceră, Clea trebuia să-şi mărturisească emoţiile, pe care de altfel, le-a şi citit pe faţa ei, în oglinda toaletei.

Ben o sărută pe gât.

— Oh, Clea, în sfârşit! Vă aştept din noaptea aceea.

Deci, şi el se gândea tot la asta! Ceea ce au simţit amândoi în acea linişte fierbinte, va rămâne veşnic gravată în inimile lor. Degetele şi buzele lui Ben o lăsau fără putere. Rămăsese nemişcată în braţele lui. De data aceasta, căzuse în capcană. Ameţeala senzaţiilor pe care i le provoca bărbatul o împiedica să mai lupte.

Ben îi ridică bărbia cu o mână, iar ea îl privi tremurând. Ochii lui aveau o strălucire de nesuportat. Fără un cuvânt, se aplecă asupra ei, iar ea îşi oferi învinsă buzele. Sărutul lui trecu repede de la o tandreţe insistentă la o pasiune devastatoare. Sub violenţa lor, Clea îşi trase capul. Simţind-o, în sfârşit a lui, Ben o luă în braţe şi o duse pe pat. Instinctul ei o împinse să acţioneze, înainte de a fi prea târziu. În timp ce Ben se întorcea să stingă veioza de pe noptieră, fata alunecă rapid din pat.

— Nu începeţi din nou, Clea! strigă el furios.

— Nu voi fi a voastră, Ben, nu vreau, îi declară cu o

voce nesigură, abia şoptit.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Clea, încetaţi acest joc! îi ceru el cu un glas marcat de furie. Am mai trăit scena asta de atâtea ori! Acum câteva clipe mă doreaţi la fel de mult. Am ajuns la capătul răbdării!

— Nu e un joc, susţinu ea înspăimântată de furia pe care i-o provocase fugind din nou. Nu vă vreau, Ben! Nu vă vreau!

— Păreţi foarte sigură pe dumneavoastră!

Cu buzele strânse, o privi ameninţător.

— Vă mai dau o şansă ca să renunţaţi la atitudinea asta ridicolă, apoi voi recurge la forţă.

— O să vă urăsc, dacă o veţi face! strigă ea, dându-se înapoi până simţi că ajunsese la perete.

Încruntat, Ben ocoli patul într-o clipă.

— Urmaţi-mă, îi declară.

Fără un cuvânt, o prinse şi o aruncă în pat. Fără să-i lase timp să se zbată, fu imediat lângă ea, ţinând-o strâns. Stinse lumina şi, în întuneric, capcana braţelor lui se închise în jurul Cleei.

— De când ne-am întâlnit vă bateţi joc de mine, îi murmură. De fiecare dată când v-am îmbrăţişat, ochii dumneavoastră mi-au oferit ceea ce nu voiaţi să-mi daţi. Dacă nu m-aţi dorit cu adevărat, nu credeţi că aţi avut tot timpul să mi-o arătaţi? Dar aţi avut cenuşiijă mereu să mă ţineţi în plasa dumneavoastră, în timp ce mă respingeaţi şi tot protestaţi. Corpul dumneavoastră vă trădează de fiecare dată când vă ating.

Fata îi surprinse în întuneric strălucirea din ochi şi-i simţi mâinile plimbându-se pe corpul ei.

— Oh, nu! gemu, încercând să lupte cu senzaţia intensă de plăcere care o invada.

— Oh, ba da! răspunse bărbatul, fremătând ca şi ea. Clea, Clea scumpă, vă iubesc atât!

O sărută cu blândeţe, ca şi cum ar fi vrut s-o

liniştească, s-o calmeze.

— Sunteţi atât de frumoasă, nu mai luptaţi!

Când începu din nou s-o sărute, nu mai schiţă nicio împotrivire. îi simţea buzele atât de dulci şi de fierbinţi. Şi când o cuprinse pasiunea, se lăsă doborâtă şi se abandonă. Cu ochii închişi, îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Ben. Puţin câte puţin, bărbatul o purta pe culmile voluptăţii.

Mai apoi, când extazul trecu, pe Clea o cuprinse o tristeţe adâncă. Ar fi vrut să nu mai trăiască. Senzaţiile minunate pe care tocmai le simţise se ştergeau treptat, lăsând locul unui imens regret. Era învinsă. Ochii i se umplură de lacrimi. Ben îi mângâie umărul cu buzele.

— Ei bine, n-aţi vrut şi dumneavoastră?

Da, îşi mărturisi ea. Chiar şi-o mărturisise mai demult. Era incontestabil că Ben o atrăgea. Dar nu putea fi de acord cu obsesia lui de a avea ultimul cuvânt în relaţia cu o femeie. Cleei îi smulsese consimţământul, în loc s-o lase pe ea să aleagă. Nu-şi putea ierta că îi cedase acum, cu preţul demnităţii la care ţinea atât de mult.

— Nu spuneţi nimic?

Cum se încăpăţâna să tacă, se ridică într-un cot şi se încruntă când îi văzu lacrimile.

— De ce plângeţi? Dragostea nu trebuie să vă întristeţe!

Râdea, bucuros de victoria pe care tocmai o avusese, iar ea îl urî în clipa asta.

Fără să vorbească, îl privea cu ochi trişti.

— Chiar nu vă înţeleg, Clea! Nu încercaţi să mă faceţi să cred că n-aţi fost fericită. Ştiu că aţi fost! O ştiam dinainte.

Ea se mulţumi să suspine sfâşietor.

— Vă vorbesc, răspundeţi-mi! strigă bărbatul, pierzându-şi răbdarea.

Fără să spună un cuvânt, îşi plecă încet capul.

El o studie un moment, iar pe figura lui bucuria

începea să dispară.

— Înţeleg. Este noua tortură cu care aţi hotărât să mă chinuiţi, nu-i aşa?

O secundă mai târziu era în picioare. Clea nu-l privi când se îmbrăca în grabă, dar îi simţi neliniştea. Nici măcar nu-i mai păsa. Era epuizată fizic, dar şi moral. îi era indiferent.

— Faceţi mofturi cât vreţi, dar fiţi sinceră. Se întâmplă asta pentru că nu suntem căsătoriţi? Aţi fi putut să vă căsătoriţi cu toate onorurile, dar aţi fugit. Nu voiaţi o căsătorie cu un bărbat pe care nu-l plăceaţi. Dar eu vă plac! Trebuie să vă dau o verighetă şi un contract? Asta vă tracasează?

Clea consimţi în sfârşit să-l privească. Faţa ei drăguţă era marcată de o ironie amară.

— Nu sunteţi în stare să înţelegeţi ce vreau eu, îi declară.

— Spuneţi-mi-o.

— Am încercat, dar noi doi nu reuşim să comunicăm.

— Mi se pare că tocmai am comunicat şi încă foarte bine! declară Ben, izbucnind în râs.

Clea îşi întoarse privirea.

— Dacă numiţi asta comunicare!

Glasul ei exprima un dispreţ atât de mare, încât Ben explodă:

— Fiţi sinceră, Clea. Nu există decât o singură metodă ca să vă fac să admiteţi realitatea.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Mă iubiţi, Clea. Până la urmă veţi deveni rezonabilă.

— Ieşiţi, strigă ea, aruncându-i o privire sinistră. Dacă aş fi ştiut, n-aş fi plecat niciodată de la Atena!

Ben se crispă, auzind aceste cuvinte.

— Mă temeam că vă veţi gândi la Kerasteri. Vă este frică de reacţia lui, dacă va descoperi că trăiţi cu mine, nu-

i aşa? Pot să vă spun eu cum va reacţiona. Va fi nebun, nebun de gelozie!

Roşu de mânie, strigă:

— Nu mai poate să facă nimic! Acum sunteţi a mea şi vă păstrez!

Uşa se închise, şi Clea îl auzi îndepărtându-se. Gemu de tristeţe şi regret. Acum înţelegea mai bine ceea ce, în mare parte, îl determinase să se poarte aşa. îşi dorise să se răzbune pe Kerasteri. Oare devenise dovada că l-a învins? Ben voia să se convingă pe el însuşi că este mai puternic decât grecul cu idei învechite?

Agitată de aceste gânduri, nu reuşi să doarmă. Orele apăsătoare ale nopţii se scurseră una după alta. Din când în când, auzea zgomote sau muzică venind din salon. Nici Ben nu dormea. De-abia în zori, când îi auzi paşii târându-se pe culoar, şi-a dat seama ce făcuse în acest timp.

Deschisese violent uşa celeilalte camere şi înjurase când se împiedicase de ceva. Clea înţelese în sfârşit că îşi petrecuse tot acest timp bând şi că acum era beat.

Se agită câteva minute în camera vecină şi apoi, arcurile patului scârţâiră sub greutatea lui. După aceea, liniştea cuprinse întreaga casă.

Clea sfârşi prin a se scula şi făcu repede un duş. După ce se îmbrăcă, îşi luă valiza. Ben nu dădea niciun semn de viaţă. Se îndreptă spre uşa de la intrare. Pentru că era închisă cu cheia, hotărî să se strecoare în camera lui Ben. Zorile răspândeau în încăpere o lumină difuză. O privire rapidă în jur o convinse că Ben dormea, cu faţa la perete.

Hainele lui erau împrăştiate pe jos, iar ea, făcându-şi curaj, începu să caute prin buzunare.

Ben tot nu se mişcă şi găsi în sfârşit cheile. Încercă patru dintre ele până s-o nimerească pe cea bună.

Coborî cele trei etaje, dar uşa de la intrarea în imobil era şi ea închisă. Clea o deschise cu o altă cheie şi lăsă

acolo tot setul de chei. Astfel, Ben îl va putea găsi când se va trezi.

Londra dormea încă. Pe străzi nu era nimeni, doar primii lăptari. Clea nu ştia încotro s-o apuce, dar nu se sinchisea în acest moment. Tot ce conta, era că a scăpat de Ben şi că va încerca să uite un episod din viaţa ei care o umplea de ruşine şi de regrete.

Capitolul 9

Clea îşi găsi uşor de lucru. În prima agenţie în care a intrat i s-a propus un post de recepţioneră într-un hotel din Londra. Tânăra mărturisi cinstit că n-are nicio calificare, dar interlocutoarea ei de la agenţie izbucni în râs.

— Priviţi-vă în oglindă!

— De ce? întrebă fata, mirată.

— Pentru că sunteţi drăguţă şi zâmbitoare. Sunt două calităţi indispensabile.

Directorul hotelului îi făcu şi el o primire încurajatoare.

— Una dintre recepţionerele noastre ne-a părăsit fără să ne anunţe, i se plânse. Sunt foarte necăjit. E greu să găseşti personal convenabil. Am nevoie de cineva politicos, plăcut, care să se arate mereu bine dispus. Nu vă cer nimic altceva.

— Vorbesc puţin franţuzeşte şi greceşte, bineînţeles, afirmă cu timiditate Clea.

— Cu atât mai bine, aprobă bărbatul. Dar oricum, avem un interpret. Dacă aveţi probleme, apelaţi la el. Sper să rămâneţi la noi timp îndelungat, Clea, măcar până la sfârşitul verii.

Tinerei i-au trebuit mai multe săptămâni ca să se adapteze cu noul mod de viaţă. Nu era obişnuită cu rutina orelor de muncă şi i s-a părut greu să-şi petreacă zilele aşezată în faţa unui birou. Dar nu-i lipsea curajul să se achite cu eficacitate de sarcinile de serviciu. Locuiaîntruna din camerele rezervate personalului chiar în hotel, pentru

că ar fi fost practic imposibil să închirieze un apartament în Londra, la un preţ rezonabil.

Îşi petrecea majoritatea zilelor libere singură, explorând oraşul sau plimbându-se prin parcul din apropiere. Adesea îi treceau prin minte tot felul de gânduri dureroase. De îndată ce a început serviciul, i-a trimis lui Kerasteri o scrisoare scurtă în care i-a explicat motivul pentru care s-a stabilit în Anglia. Se îndoia că ar înţelege-o; de altfel nu primi niciun răspuns. Nu putea să-i ierte plecarea.

Singurătatea îi oferea Cleei posibilitatea să reflecteze cum n-o făcuse niciodată. Examina în sfârşit cu mare seriozitate acuzaţiile pe care Ben le lansase la adresa tatălui ei vitreg, acuzaţii care o revoltaseră atât de mult la început. În ceea ce o privea, se simţea nevinovată. îl considerase pe Kerasteri un tată şi nimic altceva. Dar se părea că poziţia lui faţă de ea nu fusese atât de simplă. În ultimii ani o înconjurase cu dovezi de afecţiune foarte evidente. Totuşi, prefera să nu aprofundeze această problemă. Oricât de profunde fuseseră sentimentele lui, Kerasteri se purtase într-o manieră ireprosabilă faţă de ea, iar ăsta era singurul lucru care conta.

După o lună, Clea primi o scrisoare de la Melissa, un bilet mai exact, mâzgălit în grabă. Kerasteri, îi spunea, era atât de furios încât nu suporta nici măcar să audă vorbindu-se de ea. „Poate o să te ierte într-o zi”, îi scria fata, dar fără mare convingere. În încheiere îi declara: „Dă-mi veşti despre tine, Clea, dar nu conta pe răspunsul meu. Ştii că nu-mi place să scriu scrisori”.

Clea ar fi putut să jure că sora ei i-a scris pe ascuns de tatăl ei. Acţiona în secret de câte ori era posibil, ca să evite să-l înfurie. Clea nu înţelegea cum putea Melissa să accepte să trăiască astfel, ascunzându-şi o bună parte din existenţă şi gânduri.

Clea suferea fără îndoială de izolarea într-un oraş

mare unde nu cunoştea pe nimeni, dar avea cel puţin satisfacţia că îşi duce viaţa aşa cum înţelegea s-o facă. îşi plătea destul de scump libertatea. Dar ce conta! Ţinea la asta mai mult ca la orice. N-ar fi putut să se resemneze ca Melissa şi să adune minciuni şi mici compromisuri.

Într-o zi, la prânz, plecă să-şi ia gustarea în parc. Soarele de toamnă învăluia în aur frunzele copacilor. Apele albastre ale unui lac străluceau în depărtare. Clea se simţi invadată de o nostalgie teribilă. Oare când va revedea pinii Mediteranei? Când va regăsi frumoasele peisaje şi căldura Greciei, care-i lipseau atât de mult?

Se săturase de Kerasteri. Se săturase de Melissa. Văzând cum cădeau primele frunze, scoase un suspin adânc. Nu, libertatea nu este uşor de cucerit. În curând, arborii vor fi golaşi. îşi vor pierde podoaba aşa cum şi ea şi-a pierdut căminul, familia şi chiar demnitatea din cauza lui Ben.

El n-o iubea, cel puţin nu în sensul în care înţelegea ea dragostea. Între ei n-a existat o reală reciprocitate. În ciuda voinţei ei, Clea i-a răspuns lui Ben cu trup şi suflet, în timp ce el nu s-a gândit decât la propria lui satisfacţie fizică.

Îşi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să alunge aceste gânduri. Oare nu era cea mai bună soluţie să-l uite pe Ben? Până nu va reuşi acest lucru, nu-şi va găsi liniştea.

După ce şi-a mâncat sandvişurile şi a aruncat firimituri porumbeilor, Clea s-a întors la hotel. Colega ei se afla la recepţie. Părea să aibă dificultăţi în comunicarea cu un cuplu de japonezi, a căror engleză era nesigură.

Surâse uşurată când o văzu intrând pe Clea.

— O să vă ajute colega mea, le declară ea politicos.

Dispăru, clipind din ochi spre Clea, iar aceasta reuşi cu oarecare efort să rezolve problema celor doi clienţi.

După plecarea lor, se întoarse cealaltă recepţioneră.

— Aţi luat un prânz bun?

— M-am mulţumit cu o gustare în parc.

Telefonul sună şi ea ridică receptorul.

— O să merg cu Bob la dans în seara asta, o anunţă colega. Şi dumneavoastră, ce-o să faceţi?

— Nu ştiu încă, răspunse Clea, acoperind receptorul cu o mână.

— Veniţi cu noi! Poate o să întâlniţi pe cineva interesant.

Clea îi surâse trist.

— Vă mulţumesc, dar n-am chef să ies acum.

Să aibă întâlniri, era ultimul lucru pe care şi-l dorea în această perioadă din viaţa ei. În clipa aceea, în hol intră un cuplu. Clea ridică maşinal ochii şi avu un şoc zărind-o pe Natalie. Din fericire tânăra femeie nu privea spre recepţie, iar Clea profită de acest răgaz ca să dispară în birou, simulând căutarea unor acte. Când riscă să iasă afară, Natalie nu se mai vedea.

În primele ei zile de muncă, se temea că Ben va năvăli în hotel. Ar fi putut să-i ia urma. Cu timpul, încetase să se mai neliniştească. Sosirea Nataliei îi trezi sentimentul de nesiguranţă şi, în timp ce se ocupa de clienţi, nu înceta să pândească apariţia neaşteptată a lui Ben.

Se părea că Natalie n-o observase, dar nu se ştie niciodată. Colega ei o privea cu un aer amuzat:

— Sunteţi ciudată astăzi, Clea. S-a întâmplat ceva?

Fata îi răspunse ridicând din umeri. Un nou client sosi la timp ca să pună punct curiozităţii Janetei.

În zilele următoare, Clea nu se simţi deloc în largul ei. Tresărea de îndată ce intra cineva în hol. Janet o tachina pentru nervozitatea ei şi tot încerca să descopere cauza.

— Cum e el? Haide, poţi să-mi spui!

— Înalt, brunet şi frumos, răspunse Clea sec.

— Nu, fii serioasă! exclamă Janet izbucnind în râs.

— Chiar este mare, brunet şi frumos, susţinu fata, uşor ironic.

Descrierea i se potrivea perfect lui Ben, chiar dacă nu era suficient ca să-ţi dai seama de caracterul lui.

Într-o dimineaţă, o femeie de o anumită vârstă, cu o expresie de nemulţumire pe figură, se apropie de birou. Bătu nerăbdătoare cu degetele în lemn.

— Puteţi să vă ocupaţi de mine, sau vă cer prea mult?

— Ţi-o las ţie, îi murmură Clea Janetei.

Tânăra îi răspunse cu cel mai frumos surâs al ei, în timp ce Clea fixa pendula. În curând va fi ora prânzului, dar nu-i era foame. îşi pierduse pofta de mâncare de când se afla la Londra. Aştepta totuşi cu nerăbdare pauza de prânz, ca să iasă şi să profite de soare. Zilele erau de o blândeţe excepţională pentru luna octombrie.

— Profită de ele, îi spusese Janet. Ploaia nu va întârzia să apară şi nu ne va mai părăsi.

Clea preferă să nu se mai gândească la asta. Se duse ca în fiecare zi în parc. Pământul era acoperit de frunze moarte. Oameni instalaţi pe bănci hrăneau porumbeii care se apropiau ţopăind. În rest, în jur erau ronduri întregi împodobite cu crizanteme.

Hoinărind pe alei, Clea simţi că se făcea răcoare. Iarna nu era prea departe. Totuşi, astăzi razele soarelui încă mai dansau pe lac, iar cei care se plimbau zâmbeau încântaţi.

Găsind o bancă goală, Clea se aşeză imediat. Porumbeii se adunară îndată în jurul ei. Ea fărâmiţă un sandviş pe care oricum n-avea poftă să-l mănânce şi începu să li-l împartă.

Alături de ea se opri cineva. îşi ridică privirea, afisând un surâs politicos care-i muri imediat pe buze când îl recunoscu pe Ben.

— Bună ziua, Clea, spuse el.

Se ridică pe jumătate, gata să fugă, dar Ben se aşeză

alături de ea, iar mâna lui se închise cu putere pe mâna ei.

— Nu plecaţi, trebuie să vorbim.

— Nu mai avem nimic să ne spunem, răspunse ea, aruncându-i o privire plină de ostilitate.

Nu se putu totuşi împiedica să-l privească atent. O singură dată îl mai văzuse atât de impunător, într-un costum negru cu dungi fine. Ar fi putut să fie unul din oamenii aceia de afaceri care veneau la hotel pentru dejunuri plicticoase de la care ieseau îngreunaţi şi congestionaţi.

— Nu prea păreţi în formă, remarcă el pe un ton calm.

Deci, şi el o examinase atent! îşi coborî privirea, conştientă că schimbase bronzul ei superb cu paloarea orăşenilor. Şi, cum dormea foarte prost, cearcăne negre îi subliniau ochii.

Oare ce-şi imagina el? Ar fi presupus că o găseşte înfloritoare de sănătate şi fericire?

— După cum văd, aveţi serviciu, afirmă el.

Neavând intenţia de a se lansa într-o conversaţie obişnuită, ca şi cum tocmai ar fi întâlnit un cunoscut oarecare, Clea urmărea tăcută porumbeii care-şi disputau ultimele bucăţele de pâine.

— Tot vorbăreaţă! murmură Ben, agitându-se nerăbdător lângă ea.

— Repet că n-am nimic să vă spun.

— Nu sunteţi curioasă să aflaţi cum v-am găsit?

— Prin Natalie, răspunse ea ridicând din umeri.

Fără îndoială, femeia o văzuse. Şi fusese atât de abilă să nu i-o arate, ca să nu-i trezească bănuielile.

— Da, mărturisi Ben. Deci, aţi văzut-o şi dumneavoastră. Credea că n-aţi observat-o.

— Oh, ba da, am văzut-o! răspunse Clea cu răceală. Nu sunt pregătită să uit o astfel de femeie.

Întâlni privirea lui Ben şi acesta îşi întoarse ochii în

altă parte. Profilul lui era de o frumuseţe austeră. Clea nu-şi dorea să-l privească, dar ochii ei nu reuşeau să se desprindă de el. Acest semn de slăbiciune o făcu şi mai nemulţumită.

După câteva minute, Ben o întrebă:

— Clea, cum aţi putut să dispăreţi astfel? A fost infernal pentru mine. Înnebuneam la gândul că vi s-ar putea întâmpla ceva.

Ea izbucni într-un râs dispreţuitor.

— Vorbesc serios, insistă Ben. La început, nici nu mi-a venit să cred că aţi fugit.

Arborase o expresie dezolată.

— Când m-am trezit, aveam o migrenă de îmi venea să mă arunc pe geam. Şi când am descoperit că aţi fugit a fost şi mai rău.

— Cât de trist a fost! îl ironiză ea.

— Nu vă bateţi joc de mine, murmură bărbatul, cu capul plecat.

Urmă un moment de tăcere, apoi adăugă:

— Am crezut că v-aţi întors în Grecia. M-am dus imediat acolo.

Mâinile Cleei se crispară pe genunchi.

— L-aţi văzut pe Kerasteri?

— Foarte puţin.

— Ce s-a întâmplat?

— M-a aruncat afară, îi răspunse sec. Pur şi simplu m-a aruncat afară. Am pus un picior în interiorul casei şi o secundă mai târziu m-a împins de-a rostogolul. M-a ridicat apoi, ca să mă scuture cu toată puterea, întrebându-mă unde v-am dus.

— Oh, nu!

— Tatăl dumneavoastră vitreg este foarte violent. Pentru câteva clipe, am crezut că o să mă omoare.

— Păcat că n-a făcut-o!

— Mulţumesc mult.

O adiere de vânt îi ciufuli lui Ben părul negru. Clea îl studia totuşi, în ciuda hotărârii de a i se împotrivi şi-l întrebă în final:

— A vorbit de mine?

— Doar m-a întrebat unde sunteţi. Oricum, am impresia că nu este prea mulţumit de dumneavoastră. Este obsedat de ideea că aţi fugit cu mine.

Clea nu era surprinsă de cele aflate. Tot ce se întâmplase îl determina pe Kerasteri să tragă această concluzie.

— Am reuşit să scap în momentul în care a ieşit Melissa urlând, continuă Ben. L-a implorat pe tatăl ei să se calmeze, ca să nu facă o criză de inimă. Nu părea prea emoţionată de faptul că era să mă ucidă.

— De ce s-ar fi sinchisit?

Ben se strâmbă uşor.

— Bun, să admitem că merit acest tratament. În orice caz, vă caut fără încetare din clipa în care aţi fugit de la mine. Am angajat chiar şi un detectiv particular în Londra! Dumnezeu ştie de ce nu v-a găsit. I-am sugerat să-şi înceapă ancheta prin hoteluri, pentru că mi-aţi vorbit de dorinţa de a deveni recepţioneră.

— Ei bine, puteţi fi liniştit acum, declară cu răceală. Muncesc, am un acoperiş, şi mă descurc fără ajutorul nimănui.

— Clea, ascultaţi-mă

Cum îi pusese mâna pe braţ, Clea îl respinse cu hotărâre, strigând:

— Nu mă atingeţi!

Ben se întristă.

— Nu vă daţi seama câte cenuşiiji mi-am făcut? Mi-am pierdut capul. Am contactat poliţia, spitalele. Vă vedeam deja

Se întrerupse, incapabil să exprime gândul oribil care-l bântuise. Dar Clea ghicise.

— Aţi crezut că m-am sinucis?

Înainte să continue, îl privi cu un imens dispreţ.

— Şi ce-aş fi ales, după părerea dumneavoastră? Tamisa? Sau m-aş fi aruncat înaintea unui tren?

— Opriţi-vă, Clea, vă implor! murmură bărbatul, torturat de o suferinţă de nesuportat. Cum nu eram îndreptăţit să cer să se deschidă o anchetă, poliţia mi-a spus că v-aţi întors probabil acasă. Şi cum detectivul meu n-a găsit nicio urmă, am sfârşit prin a ajunge şi eu la aceeaşi concluzie. Atunci am plecat în Grecia, dar nu eraţi nici acolo. Acolo, am crezut cu adevărat că înnebunesc.

— Sper că aţi pierdut din această cauză câteva ore de somn, zise cu amărăciune, gândindu-se la multele ei nopţi albe.

De câte ori nu se zvârcolise în pat? De câte ori nu se frământase la amintirea unei alte nopţi, pe care o petrecuse cu Ben? Cu siguranţă, pe el această amintire nu l-a chinuit prea mult.

— Dacă asta vă face plăcere, aflaţi că nu reuşeam să dorm, declară bărbatul.

Din glasul lui răzbătea o durere pe care Clea nu putea s-o ignore.

În timpul lungii tăceri care urmă, tânăra îşi auzea bătăile inimii. Ar fi vrut să se ridice şi să-l părăsească pe Ben, dar o reţinea ceva.

Oamenii care treceau îi priveau curiosi, ca şi cum chiar şi nişte străini ar putea să ghicească emoţiile confuze care-i încercau pe amândoi. Nu-şi vorbeau şi totuşi, parcă îi unea un fir invizibil.

Clea uită unde se afla. Banca, lacul, parcul londonez însorit, totul încetase să existe. Nu mai conta decât prezenţa lui Ben şi sentimentele pe care le trezea în adâncul ei.

— M-am purtat foarte urât, declară el până la urmă.

— În sfârşit, recunoaşteţi!

Nu-l privi, dar vocea ei căzu ca o lovitură de bici. Nu reusea încă să-şi stăpânească ranchiuna. De data aceasta, ea era cea care-l domina pe Ben. Păru rănit de cuvintele ei.

— Clea, daţi-mi vă rog o şansă să mă justific, murmură el cu disperare.

— Am înţeles deja.

— Adevărat?

Ridică spre ea o faţă pe care se putea citi o speranţă timidă.

— V-aţi purtat urât pentru că sunteţi rău, profund rău.

— Oh, Doamne! gemu bărbatul, plecându-şi din nou capul. Credeam că dacă veţi dori să mă ascultaţi o să înţelegeţi ce mi s-a întâmplat. Se pare că nu voi reuşi să găsesc cuvintele care să vă convingă. Sunteţi atât de calmă, atât de impasibilă! Cum aş putea să vă emoţionez? Cum aş putea să vă strâng la pieptul meu?

Clea îl asculta fără să vorbească. îi era imposibil să-l ierte, pentru că s-a folosit de ea ca de un obiect în loc s-o trateze ca pe o fiinţă umană, independentă şi liberă să aleagă. îşi dorea să nu-l iubească.

— N-am respectat femeile până acum, mărturisi bărbatul. N-am avut încredere în ele. Eram bănuitor chiar şi când le apreciam compania. Le consideram pe toate mincinoase, trişoare şi cochete. Ştiam că le place să fie curtate de bărbaţi şi că se jucau cu ei.

În timp ce se gândea la cuvintele lui Ben, Clea urmărea cu privirea umbra lăsată pe alee de un copac clătinat de vânt.

— Nu puteam să cred că sunteţi altfel decât celelalte. Am presupus că nu-mi daţi atenţie pentru că vreţi să mă provocaţi. Am fost sigur că voi reuşi să vă fac să mărturisiţi că nu sunteţi diferită de celelalte femei.

Clea îl înţelegea. Marcat încă din copilărie de comportamentul imoral al mamei, Ben crescuse hrănindu-

se cu sentimente de neîncredere şi dispreţ la adresa femeilor. Intrase în viaţa de adult cu numeroase prejudecăţi.

— La început, recunoscu el, am fost furios când am descoperit că aţi plecat. Dar, trecând zilele, mi-am dat seama că mi-aţi devenit indispensabilă ca aerul pe care-l respir.

— Nu vă gândiţi decât la dumneavoastră, declară Clea, ridicându-se.

Gestul ei îl luă prin surprindere pe Ben, care nu avu timp s-o reţină.

Reuşi totuşi s-o prindă de braţ. O implora, cu faţa torturată de suferinţă:

— Clea, ascultaţi-mă! Ascultaţi-mă, vă implor!

— V-am ascultat, spuse ea cu asprime, dar n-aţi vorbit decât de dumneavoastră. Dumneavoastră, mereu dumneavoastră!

— Nu înţelegeţi, suspină el.

— Înţeleg prea bine. Lăsaţi-mă să plec, sau fac scandal în public.

— Clea, vă iubesc!

— Să iubiţi! Nici măcar nu cunoaşteţi semnificaţia acestui cuvânt.

— N-o cunoşteam, mărturisi el fără să-i dea drumul. N-o cunoşteam, e adevărat, dar m-am schimbat.

Respiră adânc, înainte de a adăuga:

— Clea, vreţi să vă căsătoriţi cu mine? Credeţi-mă, vă iubesc. În fond, cred că v-am iubit din prima clipă, dar eram prea orbit de dispreţul meu faţă de femei, ca să-mi dau seama.

Se ridică şi el şi, cu degete tremurânde o mângâie pe obraz.

— Scumpa mea, sunt atât de nefericit de când aţi plecat!

— Atunci, suntem doi, răspunse Clea, copleşită. Nu

mă voi căsători cu dumneavoastră pentru nimic în lume. Prefer să îndur orice alt chin decât s-o fac. N-o să vă iert niciodată pentru felul cum v-aţi purtat cu mine. Ben încremeni, iar faţa i se goli de sânge. Clea îl privi dispreţuitor şi se îndepărtă cu paşi hotărâţi.

Capitolul 10

O săptămână mai târziu, Clea se afla în biroul de la recepţie. Se ocupa de un client care nu-şi recuperase bagajele la coborârea din avion. Nefericitul era obsedat că nu le va mai găsi niciodată.

— Nici măcar n-am o periuţă de dinţi, repeta el disperat.

— Cumpăraţi-vă tot ce aveţi nevoie, domnule, îl sfătui Clea. Compania de transporturi aeriene a promis să vă caute bagajele şi să le aducă aici cât mai repede posibil.

Deşi era absorbită de această problemă, văzu cu coada ochiului o persoană care stătea deoparte şi aştepta.

Natalie îi sesiză privirea, dar Clea se grăbi să se concentreze din nou asupra clientului ei.

— Nu vă neliniştiţi, domnule. Compania aeriană face tot ce poate, sunt sigură. Vă voi anunţa de îndată ce vor suna.

— N-am nici măcar o periuţă de dinţi, zise din nou bărbatul, îndepărtându-se.

— Trebuie să vă vorbesc, declară după plecarea clientului Natalie, apropiindu-se de birou, hotărâtă.

Clea ridică din umeri.

— Regret, sunt în timpul programului şi de altfel, n-avem ce să ne spunem.

Natalie se aplecă deasupra biroului.

— Trebuie să vă vorbesc imediat, declară ea.

— E imposibil, se încăpăţână Clea, fără să ridice tonul.

— Cereţi cuiva să vă ţină locul.

Privind în jurul ei, Natalie o zări pe Janet flecărind cu

portarul.

— Ea lucrează aici, nu-i aşa? Cereţi-i ei.

— E în pauză, explică Clea, calm.

— O să vedem imediat! spuse Natalie, şi se îndreptă către tânără. După un scurt schimb de cuvinte, cele două se apropiară de Clea şi Janet spuse:

— Ia-ţi pauză, Clea, sunt aici.

Apoi îi indică Nataliei biroul.

— Intraţi acolo să vorbiţi cu prietena dumneavoastră.

Clea nu avu ce să mai spună în faţa Janetei. Fu deci obligată s-o urmeze pe Natalie. De îndată ce închise uşa, i se adresă cu răceală în glas:

— Aşadar?

— Dacă veţi continua să vă arătaţi atât de puţin cooperantă, nu vom rezolva nimic.

Natalie tuna şi fulgera. Examina cu severitate figura încăpăţânată a Cleei.

— Nu înţeleg ce căutaţi aici, afirmă sec aceasta.

— Cum aş putea să vă spun? Refuzaţi să mă ascultaţi!

— Vă ascult. Să terminăm repede.

Natalie măsura camera cu paşi mari, în lung şi în lat. Costumul ei încântător, bej, se ondula suplu, la fiecare mişcare.

— Ben e bolnav, o anunţă ea brusc.

— Chemaţi doctorul.

— Dumnezeule, n-aveţi inimă! Nu mai mănâncă, nu mai doarme, stă toată ziua într-un fotoliu, măcinat de gânduri negre. Vă spun că e bolnav!

— Nu e problema mea.

— Ba da. Sunteţi pe punctul de a-l ucide!

— O să-şi revină, o asigură Clea.

Refuza să înţeleagă sensul real al cuvintelor Nataliei. îşi dorea să fie dură, insensibilă. Nu avea deloc intenţia să cadă din nou în capcană. De la ultima întâlnire cu Ben, şi-a impus să nu se mai gândească la el.

— Nu s-a plâns, dar îl cunosc destul de bine ca să ghicesc cât de mult suferă.

— Consolaţi-l! zise Clea, ironic.

O strălucire de satisfacţie se aprinse în ochii verzi ai Nataliei, iar Clea, conştientă că s-a trădat, roşi toată. De ce s-a lăsat dominată de emoţii? Intonaţia ei trădase involuntar gelozie.

— Ascultaţi-mă, n-am însemnat nimic pentru Ben, afirmă foarte direct, Natalie. Am avut o relaţie scurtă. Când mi-am dat seama că mă iubeşte mai puţin decât îl iubeam eu, am rupt legătura. Nu voiam să-mi pierd timpul cu un bărbat care n-avea un sentiment profund pentru mine.

— Aveţi dreptate, o aprobă Clea sec.

— Ben nu se comporta bine cu femeile. Este fermecător, agreabil, dar teribil de cinic. Mama lui, înţelegeţi

— Ştiu, o întrerupse Clea.

— Sunteţi la curent?

Natalie o privea, mirată.

— Ştiţi cât de mult a suferit în copilărie? Mama lui apărea din când în când cu o grămadă de cadouri, îi promitea că nu-l mai părăseste şi că-l va lua cu ea la Paris sau la New York. Şi apoi dispărea din nou, fără veste. Ben a sfârşit prin a o urî şi o urăşte şi acum.

Cu trăsăturile uşor schimbate de compasiune, Clea admise:

— Îl înţeleg foarte bine.

— Şi eu, aprobă Natalie. Bietul Ben! Când a devenit bărbat, şi-a dat seama că poate să se răzbune pe toate celelalte femei fără să facă eforturi mari. Ele se băteau pe el.

Tânăra femeie ridică din umeri.

— Şi acum este la fel. La început am crezut că sunteţi mai greu de cucerit decât celelalte. Trebuie să vă

mărturisesc, am fost surprinsă când v-am văzut la aeroport. Nu aveaţi deloc aerul unei femei care cochetează cu bărbaţii. Dar Ben v-a descoperit astfel şi am presupus că el ştie mai bine decât mine cum sunteţi în realitate.

— S-a înşelat complet.

Cu gâtul strâns, Clea se gândea că Ben nu avusese niciodată nici cea mai mică idee despre gândurile şi sentimentele care o animau. O vedea prin prisma prejudecăţilor lui.

— Ca să fiu cinstită, am discutat cu logodnicul meu despre povestea voastră. M-a sfătuit să nu mă amestec.

— Aşa era cel mai bine.

— Nu-l prea place pe Ben, îi mărturisi surâzând.

— Am bănuit.

— Nu mai simţeam nimic pentru Ben cu mult timp înainte de a-l întâlni pe Joe. Iar acum, pentru mine nu există decât Joe, n-are niciun motiv să se îndoiască de mine.

Clea se mai îmblânzi, impresionată de felul în care se luminau ochii Nataliei de îndată ce vorbea sau se gândea la bărbatul vieţii ei.

— Aş vrea ca Ben să cunoască şi el dragostea. Este un prieten vechi la care voi ţine mult toată viaţa. Sunt încenuşiijorată pentru el. Întâlnirea cu dumneavoastră a bulversat totul în el.

Cu ochii fixaţi pe vârfurile pantofilor, Clea îşi frământa nervoasă degetele.

— Aveţi intenţii foarte bune, recunoscu ea, dar nu vreau să mai am de-a face cu Ben.

— Nu vă cred.

Surprinsă de această afirmaţie, Clea îşi ridică privirea. Natalie o examina cu un aer hotărât.

— Recunoaşteţi că Ben nu vă este indiferent.

— N-am spus că îmi este indiferent! exclamă Clea. îl detest!

— Văd! zise Natalie, privind-o cu subînţeles.

Clea se simţea abătută. Nu mai voia să vorbească. Natalie o obliga să se gândească la Ben şi doar evocându-i imaginea, simţea cum i se umplu ochii de lacrimi.

— Trebuie să mă întorc la lucru, o anunţă ea îndreptându-se spre uşă. îmi pare rău pentru Ben, asta-i tot ce pot să spun.

— Trebuie să mergeţi să-l vedeţi, insistă Natalie.

Vorbind, se plasă între Clea şi uşă.

Fata îşi ridică privirea în care se citea încăpăţânarea. Natalie se înfurie, de data aceasta.

— Este bolnav din cauza dumneavoastră şi nici nu vă pasă! Nu-l voi lăsa să moară fără să fac ceva!

— Nu spuneţi prostii, ripostă sec Clea.

Trecu pe lângă interlocutoarea ei şi deschise uşa. Natalie trânti o înjurătură teribilă, cu voce tare şi foarte clară, încât se întoarseră toate capetele celor din hol. Clea roşi, în timp ce Janet le privea pe amândouă cu gura căscată, întrebându-se ce s-a întâmplat.

— Ascultaţi, zise Natalie plasându-se din nou în faţa ei, veţi accepta să-l întâlniţi pe un teren neutru? Ce ar fi rău în asta? Vă invit pe amândoi la cină, la mine.

— Nu, se încăpăţână Clea, hotărâtă să nu cedeze.

Îşi reluă locul în spatele biroului. Natalie trecu pe lângă clienţi şi se aplecă încă o dată spre ea.

— Mai gândiţi-vă.

Clea întoarse capul fără să-i răspundă şi Natalie o întrebă din nou, după câteva secunde:

— Aşadar, v-aţi gândit?

Furioasă, Clea ripostă:

— N-o să încetaţi să mă deranjaţi?

— Acceptaţi să luaţi cina la mine şi plec.

— Ce limbă trebuie să vorbesc, ca să mă înţelegeţi?

— Ben este disperat şi nu-l voi abandona în starea aceasta, declară cu hotărâre Natalie. Sunt prietena lui şi

voi încerca tot ce stă în puterea mea. L-am sfătuit să vină să vă vadă şi să insiste până veţi accepta să aveţi o discuţie cu el. Dar se mulţumeşte să dea din cap, pretinzând că nu-l veţi ierta niciodată. Nu ştiu ce v-a făcut, dar e o fiinţă umană şi e o cruzime să-l faceţi să sufere atât de mult.

— Ocupaţi-vă de treburile dumneavoastră! ţipă Clea.

Nemaiavând argumente, Natalie se hotărî să plece. Cleei îi rămase adânc gravată în suflet, imaginea unui Ben nefericit. Putea să ghicească tot ce simţea el. Şi ea ajunsese, în felul ei, la capătul disperării. Amândoi erau disperaţi şi această situaţie i se păru dintr-odată absurdă şi intolerabilă.

— Viaţa este prea scurtă ca s-o irosim astfel, mormăi Janet, după ce se îndepărtă un client care se plânsese timp de un sfert de oră despre felul cum i se făcuse curăţenie în cameră.

— N-are nimic mai bun de făcut! continuă Janet. În locul lui, eu aş fi găsit ce să fac!

Da, viaţa este prea scurtă, îşi spuse Clea ieşind din hotel în pauza de prânz. Timpul era un duşman de temut. Asemenea fluxului, acoperea treptat firul vieţii. Într-o zi, nu mai rămâne nimic.

Purtarea lui Ben faţă de ea fusese de neiertat. îşi jurase să nu-l ierte, cel puţin pentru moment. Totul părea acum atât de departe. Acest episod aparţinea trecutului, fluxul timpului îl înghiţise. Clea nu dispunea decât de viitorul ei, dar şi-l irosea, o secundă după alta, câtă vreme nu accepta să privească situaţia în faţă.

Împotriva voinţei ei, îl iubea pe Ben. Bărbatul nu-i dăduse motive să se ataşeze de el, din contră. Avea mai degrabă motive să-l urască, dar dragostea e mai presus de aceste considerente. Are întotdeauna propriile ei cauze şi justificări.

Clea se plimba încet pe Regent Street, privind vitrinele fără să le vadă. I-a trebuit destul de mult ca să-şi

dea seama că este urmărită. Ben se ţinea la oarecare distanţă în spatele ei.

Tânăra traversă, strecurându-se abil printre maşini. Nici măcar nu s-a deranjat să se uite înapoi. Ben o urmase, ştia din instinct. Continua să meargă, iar el era tot în urma ei.

În timp ce intra într-o librărie, el se întoarse pe loc în plină stradă, asemenea unui spion, încercând să-şi ascundă silueta înaltă. Cleei i-a luat mult timp să aleagă o carte pe care totuşi n-o va citi niciodată.

Porni din nou în direcţia hotelului, cu Ben pe urmele ei. Nu încercase nici măcar o dată s-o abordeze. Fără îndoială, voia s-o înduioşeze.

Era vorba de o nouă tactică, presupuse Clea, întorcându-se la recepţie. Oare câtă sinceritate era în această nouă tentativă a lui de a relua legătura?

Avusese intenţia să-i vorbească sau doar s-o vadă? Când o schimbă pe Janet, aceasta îi privi curioasă faţă roşie, care trăda o emoţie profundă.

Natalie îi telefon în ziua următoare.

— N-am de gând să renunţ, o avertiză ea. Voi insista până când veţi ceda.

— Ocupaţi-vă de treburile dumneavoastră, răspunse Clea, cu oboseală în glas.

— Dumneavoastră aţi putea asista la o dramă fără să faceţi nimic ca să ajutaţi victima? Eu nu. Ben e pe punctul de a trăi o adevărată tragedie.

— Dacă-l mai văd o dată începu Clea pe un ton ameninţător, dar

Natalie o întrerupse:

— Nu vrea decât să-i daţi posibilitatea să vă vorbească.

— I-am spus deja nu.

— Ştiţi prea bine. Şi-a pierdut orice speranţă. Dar eu nu suport să-l văd atât de deprimat.

— Vă gândiţi prea mult la el.

— Enorm, recunoscu Natalie.

— Presupun că Joe nu e prea încântat.

— Nu vă faceţi cenuşiiji pentru el, ştie ce se întâmplă. L-am asigurat că Ben îmi este doar prieten, dar că nu vreau să-l abandonez în starea în care se află. Dacă l-aţi fi cunoscut mai bine pe Ben, aţi fi ştiut că merită să te ocupi de el. Este o fiinţă excepţională.

Clea suspină adânc.

— Îl cunosc destul de bine.

— Era un om plin de viaţă, declară cu ostilitate Natalie, înainte să vă întâlnească. L-aţi distrus complet.

— El a vrut-o, murmură Clea.

— În sfârşit, de ce refuzaţi să veniţi să cinaţi la mine? Vă promit că vom fi acolo atât eu cât şi Joe. De data aceasta, nu e vorba de nicio capcană.

Simţind ezitarea Cleei, insistă repede, profitând de acest avantaj.

— Vă rog!

— Oh, fie! acceptă Clea, obosită.

Ştia că Natalie va fi renunţa până n-o va convinge să vină la ea.

— Mâine seară, la opt?

Tânăra a acceptă, deşi era convinsă că va regreta că cedase. Dar cum se angajase, era prea târziu să se mai gândească la asta.

De a doua zi, se strică timpul. Ploaia căzu asupra Londrei fără întrerupere, toată ziua.

Clea folosi pauza de prânz ca să-şi cumpere îmbrăcăminte de iarnă.

Hainele ei nu se potriveau climatului britanic. Alese special o rochie bleu din lână moale, care se mula perfect pe corp şi lăsa să i se vadă gambele frumoase. O îmbrăcă în seara în care se duse la Natalie. Deschizându-i, tânăra femeie exclamă:

— Oh, aţi venit, vă mulţumesc!

În timp ce Clea pătrundea în apartament, ea continuă:

— Nu ştiu dacă Ben va veni. Nu mai vrea să iasă în ultimul timp. Nu i-am spus nimic, pentru că nu eram foarte sigură că pot conta pe prezenţa dumneavoastră. Nu voiam să-i dau speranţe deşarte, înţelegeţi?

Clea era pe punctul de a-şi descheia mantoul de iarnă. Se opri brusc.

— Cum adică? El nu ştie că voi fi şi eu aici, seara asta?

— Va fi o surpriză.

— Cât vă plac surprizele, bombăni Clea.

Natalie se strâmbă, încurcată.

— Prima dată am crezut că fac ce trebuia.

— Sper că nu vă veţi înşela şi în seara asta, declară Clea sec.

Cineva destinse atmosfera râzând în spatele ei. Se întoarse.

— Vi-l prezint pe Joe, o anunţă Natalie, apropiindu-se de bărbat şi strecurându-şi un braţ sub al lui.

— Bună seara! i se adresă el pe un ton vesel. Aşadar, dumneavoastră sunteţi răspunzătoare pentru depresia lui Ben. Încântat să vă cunosc.

Solid, înalt, avea un păr şaten creţ şi ochi albaştri foarte vii.

— Veniţi să luăm un pahar, îi propuse. Ce-aţi vrea să beţi?

O conduse pe Clea într-un salon mic, unde se aşeză pe o canapea de piele, alături de Natalie. Tânăra femeie îi admiră rochia.

— Este încântătoare. Cum suportaţi clima de aici? E total diferit de Grecia!

— Sigur că e diferit, o întrerupse Joe, dar să nu ne plângem. Am avut o toamnă superbă.

— Din păcate s-a sfârşit, oftă Natalie, privind ploaia care şiroia pe geamuri.

Se auzi soneria şi Clea încremeni. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât vărsă puţină băutură din paharul pe care-l ţinea. Încântată că are un motiv, se prefăcu ocupată să-şi şteargă rochia. Natalie se ridică şi se îndreptă spre uşă.

Câteva secunde mai târziu, exclamă:

— Dar eşti ud leoarcă. Ce-ai păţit?

— N-ai remarcat, că plouă? răspunse Ben şi, auzindu-i vocea gravă, Clea se înfioră.

— N-ai umbrelă?

— Să nu dramatizăm, răspunse Ben cu o uşoară nerăbdare în timp ce intra în salon.

Se opri brusc, devenind dintr-odată foarte palid.

Roşie toată, Clea îşi ridică încet privirea tulburată.

— Ce…? începu el.

— Clea ia cina cu noi, îi explică Natalie cât mai natural cu putinţă.

— A fost ideea ta, nu-i aşa? o întrebă Ben acuzator. Parcă te rugasem să-ţi vezi de treburile tale!

— Ce beţi? îl întrebă Joe.

Ben îl ignoră. N-avea ochi decât pentru Clea.

— Cum a reuşit să vă atragă aici? încă o viclenie, presupun. Sunt dezolat. De data aceasta n-am niciun amestec Vă jur.

— Ştiu, murmură Clea.

Joe şi Natalie ieşiseră din salon, dar cei doi nu observaseră. Uşa fusese închisă cu precauţie. Clea auzise un zgomot uşor, dar nu-şi luase ochii de la Ben. Bărbatul o examina cu o intensitate înnebunitoare.

— Sunteţi foarte frumoasă, declară el din tot sufletul.

— Mulţumesc.

Cu o mână tremurătoare, îşi netezea o cută a rochiei, doar ca să aibă o ocupaţie.

Ben o privea. Suspinând adânc, căzu brusc în genunchi la picioarele ei, cu capul plecat, cu buzele sărutându-i mâna fină care se odihnea pe canapea.

— Oh, Clea! Clea!

Ea nu numai că nu-şi retrase degetele, ci îi contemplă înduioşată ceafa, părul ud, iar inima îi bătea să-i iasă din piept. Cu mare blândeţe, îi îndepărtă o şuviţă care-i acoperea fruntea.

— Nu mă dispreţuiţi, Clea, o imploră bărbatul. O merit, dar nu mă dispreţuiţi, vă rog. Sufăr prea mult de săptămâni întregi. Am plătit pentru greşeala pe care am făcut-o. Vă iubesc atât de mult. Cred că voi muri în ziua în care nu voi mai avea nicio speranţă că voi putea să vă mai ţin în braţe.

Clea îi observă zbaterile repezi ale unei vene de la gât. Palpitau în acelaşi ritm cu propria-i inimă. Tot sufletul îi era invadat de dureroasa fericire de a-l fi regăsit pe Ben.

— Refuzaţi să vorbiţi cu mine? întrebă el.

Îi sărută podul palmei şi degetele. Buzele lui erau fierbinţi şi fremătătoare.

— Spuneţi ceva, Clea, orice! Aş vrea atât de mult să vă aud glasul.

Cu sufletul tulburat de emoţie, ea nu reuşi decât să-i pronunţe numele şi de îndată ce spuse „Ben” cu un glas tremurător, bărbatul se ridică, o luă în braţe şi-i căută buzele. Ea cedă, îmbrăţişându-l la fel de nerăbdătoare să-i primească sărutările. Flacăra pasiunii îi cuprinse pe amândoi.

— Oh, Doamne! exclamă în sfârşit Ben ridicând capul, dacă aţi şti cât am aşteptat această clipă! închise ochii, iar pe faţa lui se aşternu câteva clipe tristeţea de acum câteva săptămâni.

— La început, am fost convins că veţi reveni. Nu puteam să accept că aţi plecat definitiv. Eram atât de sigur de dragostea dumneavoastră. Şi apoi, am rătăcit ca un

nebun. Am intrat în fiecare restaurant, în fiecare bistrou. Speram să vă găsesc. Treptat, am înţeles că aţi plecat cu adevărat şi niciodată n-am fost mai nefericit în toată viaţa mea.

— Atât de mult aţi suferit?

Clea îşi dorea să-l audă mărturisindu-i suferinţa, pentru că suferise la rândul ei atât de mult din cauza lui

— A fost infernal. Nu mă mai gândeam decât la dumneavoastră. Vă căutam peste tot. Prietenii nu mă mai recunoşteau.

O privea cu o umilinţă neobişnuită la un bărbat ca el.

— M-am purtat foarte urât.

— Da.

Îi mângâie părul cu o mână şovăitoare şi adăugă:

— Iartă-mă, draga mea. Mă târăsc acum în genunchi în faţa ta, pentru că sunt vinovat. îţi vorbeam de dragoste dar aveai dreptate, mă gândeam doar la dragostea fizică. Când am înţeles că te iubesc cu adevărat, era prea târziu.

— Nu e prea târziu, Ben, murmură ea. El îi luă mâna şi o sărută.

— Vrei să fii soţia mea?

— Da, răspunse ea şi Ben o îmbrăţişă imediat cu pasiune.

O ciocănitură discretă în uşă îi făcu să revină la realitate.

— Intră, Natalie! zise Ben.

Femeia deschise uşa şi evaluă dintr-o privire situaţia. Vederea celor două corpuri îmbrăţişate îi aduse un surâs satisfăcut pe buze.

— Intrigantă afurisită! strigă Ben pe un ton fals ameninţător. Ce-ar trebui să-ţi fac?

Încântată de succesul demersului ei, Natalie izbucni în râs.

— Nu uita să-mi laşi un bacşiş când pleci. Până atunci, dacă emoţia nu v-a tăiat pofta de mâncare, n-aţi

vrea să veniţi la masă?

Ben o privi surâzând pe Clea.

— Nu ţi-e foame?

— Mor de foame, răspunse ea.

— Chiar şi îndrăgostiţii trebuie să mănânce pentru a trăi! glumi Natalie. Haideţi! Dacă veţi întârzia prea mult, Joe şi cu mine vom mânca totul! Spunând aceste cuvinte, închise din nou uşa, iar Ben depuse un nou sărut pe fruntea Cleei.

— Trebuie să-ţi mai spun ceva înainte de a merge la masă.

— Da?

Clea îi contemplă fruntea frumoasă, pometii înalţi, bărbia hotărâtă.

— Te iubesc, murmură el şi o sărută.

Sfârşit